

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

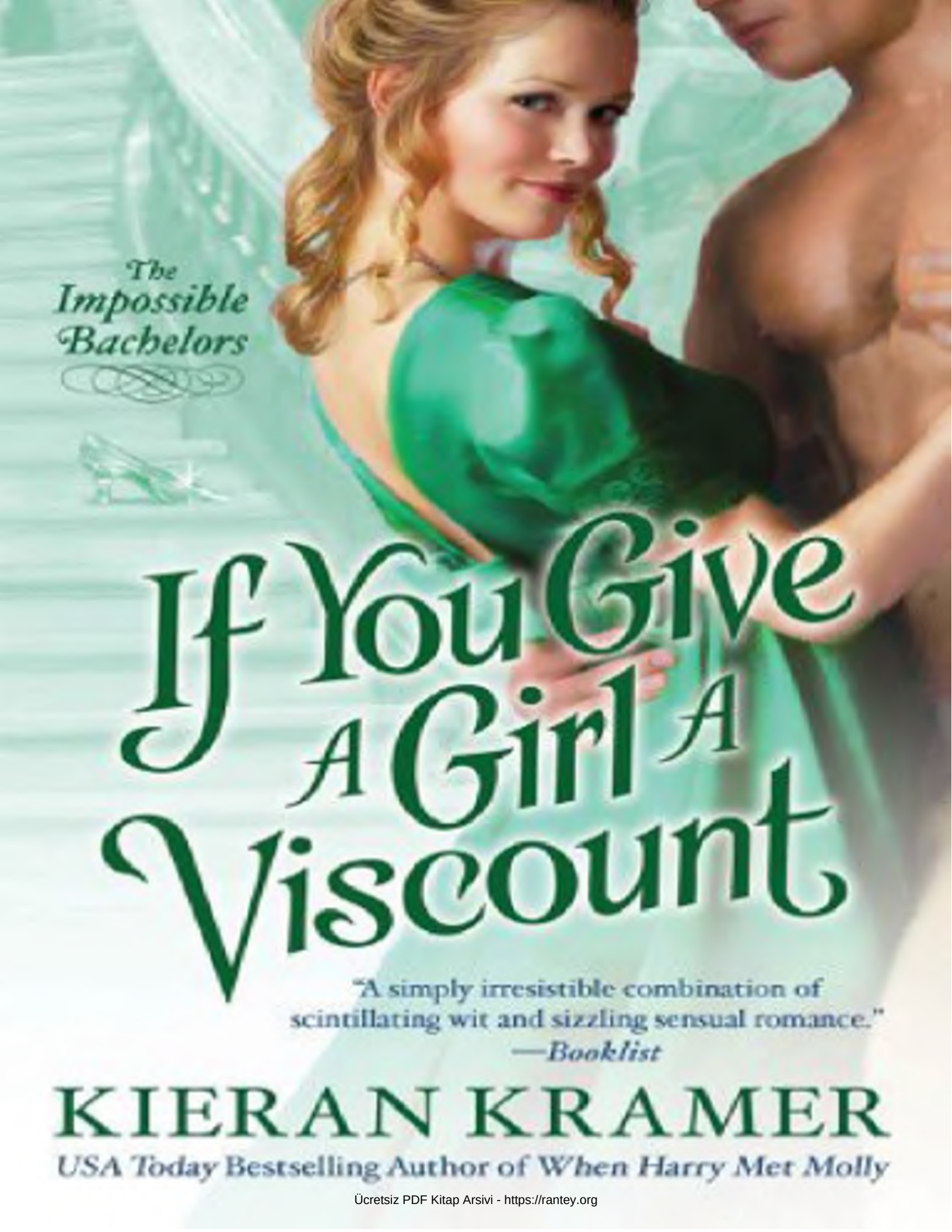
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*The
Impossible
Bachelors*

If You Give A Girl A Viscount

"A simply irresistible combination of
scintillating wit and sizzling sensual romance."

—*Booklist*

KIERAN KRAMER

USA Today Bestselling Author of When Harry Met Molly

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*i'.Give
.Girf
Vikont*

K I E R A N K R A M E R

St. Mørtin's PqperbocLs

İçindekiler

Başlık P age

TEŞEKKÜRLER

BÖLÜM BİRİNCİ
BÖLÜM İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
BEŞİNCİ BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
YEDİNCİ BÖLÜM
SEKİZİNCİ BÖLÜM
DOKUZUNCU BÖLÜM
ONUNCU BÖLÜM ON
BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM E ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM GENÇ BÖLÜM
DÖRT GENÇ BÖLÜM
ON BEŞİNCİ BÖLÜM
ON ALTINCI BÖLÜM
ON YEDİNCİ BÖLÜM
ON SEKİZİNCİ BÖLÜM
ON DOKUZUNCU
BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİRİNCİ
BÖLÜM YIRMI İKİNCİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇÜNCÜ
BÖLÜM YIRMI DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM YIRMI BEŞİNCİ
BÖLÜM YIRMI ALTI BÖLÜM
YIRMI YEDİ

EPILOG

Ayrıca .
KIERAN KRAMER İÇİN ÖVGÜ
Telif Hakkı Sayfası

Rob ve Maryellen'e

Birlikte nice mutlu yıllar geçirmeniz dileğiyle!

TEŞEKKÜRLER

İlk kitap sözleşmemle çıktığım bu yolculuk heyecan verici ve unutulmaz bir maceraydı; çünkü rüya takımımınla çalıştığım için çok şanslıyım: St. Martin's Press'ten Jennifer Enderlin ve The Bent Agency'den Jenny Bent. Sonsuz desteğiniz ve rehberliğiniz için teşekkür ederim hanımlar.

Ayrıca Facebook'taki tüm okuyucularıma, Twitter arkadaşlarıma ve blogumu ziyaret edenlere de teşekkür etmek istiyorum. Bir yazar olarak hayatıma çok fazla neşe kattınız!

Son olarak arkadaşlarıma ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Her zaman yanımdasınız. Ben şanslı bir kadınıam.

BİRİNCİ BÖLÜM

İskoçya'nın kuzeybatısındaki küçük, harap bir şatonun sol kulesinde güneşli bir öğleden sonra, İskoçyalı genç kız Daisy Montgomery yatak odasındaki ocak taşlarını ovuyor ve prensini bulmayı hayal ediyordu. *Beni güldürecek*, diye düşündü, bezini soğuk su dolu bir kovada sıkarken. Sonra, kömür karası taşa tüm gücünü uygularken, Onu *güldüreceğim*.

"Piyanonun tuşlarının arasını temizlemen gerekiyor," dedi üvey annesi kapıdan, o soğukkanlı ve kasıtlı tavrıyla.

Ve beni taşıyacak, diye ekledi Daisy aceleyle zihnindeki listeye. Bunu bir gotik romanda okumuştı. *Beni arkamdaki cadalozun olmadığı her yere götüreceksin. Ben de onu olmak istediği yere götüreceğim. Ama önce kendi yerime gideceğim. O bunu anlayacaktır.*

Tüm gücüyle buna gerek kalmamasını dileyerek Mona'ya baktı. "Piyanoyu daha birkaç gün önce temizledim."

"Yalan söylüyorsun," diye tersledi Mona. "Cassandra bugün senin sayende düz bir notaya bastı. Fanilaya sarılı bir ip kullan ve her üç tuştan sonra fanilayı değiştirdiğinden emin ol. Değiştirmezsen anlarım."

Daisy yaltaklanmamak için kendini zor tuttu. "Pekâlâ," dedi düzgün bir ses tonuyla, "burada işim biter bitmez tekrar yapacağım."

Mona alçak sesle, "Oh, işin bitti, tamam," diye cevap verdi, bu da Daisy'nin hemen ayağa kalkmazsa kadının uzun pençeleri tarafından sıkıştırılacağı anlamına geliyordu.

Daisy bezini bıraktı ve ayağa kalktı. "Sanırım işim bitti."

Mona gri taşlı koridorda, akıl almaz derecede düşük yakalı, boncuklu siyah kılıfıyla ilerliyordu. Gündüz için tamamen uygunsuzdu ama bu tipik bir durumdu.

Mona'nın. Daisy'nin onu takip edeceğine şüphe yoktu.

"Seninle uğraşmak çok yorucu," dedi Mona. "Sen çok -" Pençelerini salladı.

"*Braw*?" Daisy üzgün bir sesle fısıldadı.

Mona Londra'nın Cheapside bölgesinden geliyordu ve İskoçça kelime dağarcığı pek geniş sayılmazdı. *Braw* iyi, güzel, hatta parlak anlamına gelen bir iltifattı.

"Yaklaştın." Mona kaba bir şekilde güldü. "Tanrım, dün hendeğin üstündeki pislikleri temizlemeyi bitirdikten sonra cennetin dibine vurmuştun."

"Pekala." Daisy içini çekti. "Belki de ... *bricht* demek istediniz."

Bricht parlak demekti, Daisy'ye apaçık görünüyordu ama İskoçya yaşam tarzına hiç uyum sağlayamamış olan Mona'ya nedense öyle gelmiyordu.

Daisy üvey annesine böyle ince iğnelemeler yapmasının çocukça olduğunu biliyordu ama Joe ve Hester'la mutfakta oturup her akşam kurabiyeyi ılık süte batırıp alçak sesle günlerinden bahsetmek dışında tek tesellisi buydu.

Mona başını salladı. "Bu kadar *küstah olmanız* çok alçakça, sizi asık suratlı bayan. Benim kızlarım gibi olmalısınız. Büyüleyici. Her zaman güzel bir söz söylemeye hazır."

Daisy, *bu kadın kandırılmış*, diye düşündü. Perdita ve Cassandra *korkunçtu*.

Ama Daisy hayatta kalan biriydi ve hizmetçilerin geleceğinin de kendi ellerinde olduğunu biliyordu, bu yüzden "Özür dilerim" dedi.

"Öyle olmalısın," dedi Mona. "Yarın sana ceza olarak ekmek ve su vermeyi düşünüyorum."

Böyle bir cezayı savuşturmanın tek bir yolu vardı: Mona'yı kıskanıyormuş gibi davranmak.

Babamın çocukluk portresinin altından geçerlerken Daisy üvey annesine özlemlerle, "*Sen asla kaslı* olamazsın," dedi. "Ya da *bricht*."

"Haklısın." Mona'nın göğüsleri süngü taşıyan iki asker gibi onu yatak odasına götürdü. "Ben olsam

utaniyorum. Şimdi saçımı beş yüz kere tara, yoksa akşam yemeği yememeni ve sabaha kadar odanda kilitli kalmanı sağlarım."

Daisy tamamen tiksiniş olmasına rağmen, sadece tehditten ve tatsız bir angarya olasılığından değil, aynı zamanda Mona'nın Daisy'nin ebeveynlerinin paylaştığı ana süitte yaptığı değişikliklerden de çekinmeyi reddetti. Askılar eskiden olduğu gibi adaçayı yeşili ve fildişi rengi yerine siyah dantel süslemeli cafcacflı bir kırmızıydı. Ve babamla annemin yıllar boyunca topladıkları tüm sevimli, hafif figürlerin ve tabloların yerini çömelmiş gargoyeler ve karanlık tablolar almıştı.

Mona'nın uzun buklelerini fırçalarken Daisy başka bir yerdeymiş gibi davranmaya çalıştı. Ama üvey annesi sürekli elini tokatlayıp ona ya çok sert fırçaladığını ya da yeterince sert fırçalamadığını söylediğinde bu çok zordu.

En kötüsü Mona her zamanki iltifatını istediğinde geldi. "Saçım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Daisy'ye.

"Yemyeşil ve bereketli," diye yanıtladı.

Mona'nın kafa derisinin bir kısmı görünse de bu gerekli bir yanıttı. Daisy ilk birkaç kez başka bir şey söylediğinde, akşam yemeği verilmeden yatağa gönderilmişti.

Mona gülümsedi, dudaklarını büzerek aynanın içine baktı, görünüşe göre tatmin olmuştu.

Daisy içeride "ugh" dedi. Sonra burnuna bir toz zerresi kaçtı ve hapşırmasına neden oldu.

Ayna Mona'nın daralmış bakışlarını yansıtıyordu. "Bir kez daha hapşırırsan, bu gece ahırda yatarsın."

Daisy gözlerini bilerek büyüttü. Onu korkmuş görmenin Mona'yı mutlu ettiğini biliyordu. En korkulu ses tonuyla, "Baraka olmaz," dedi.

Mona, "Gerçekten de ahır," diye cevap verdi. "Bu gece dışarısı da soğuk. O domuzlara sokulmanız gerekecek."

Mona gözlerini kapadı, şüphesiz kafasında bu sahnenin ihtişamını düşünüyordu ve hemen uykuya daldı. Bu daha sık olmaya başlamıştı... Mona her zaman gizlice viski içerdi. Babam hayattayken Daisy'ye içirirdi ama o öldüğünden beri Mona açıkça içiyordu, bazen öğleden önce başlıyordu.

Daisy fırçayı bir kenara bıraktı. Bu sefer sadece iki yüz elli iki vuruş yapabilmişti. Üvey annesini kollarının altından kaldırıp yatağa sürükledi ve Daisy büyük bir çabayla Mona'yı şatafatlı saten örtünün üzerine yuvarladı.

Daisy'nin kederli babasından faydalanan açgözlü kadın horlamaya başladı. Çok rahatlamış olan Daisy odadan sürünerek çıktı ve kapıyı kapattı.

Bunu sonsuza dek yapacaksın, dedi kafasının içindeki alaycı bir ses. Bu ses tıpkı üvey kardeşi Cassandra'nın sesine benziyordu. Cassandra, Mona'nın yapamadığı bir şekilde ona ulaşabiliyordu - çünkü Mona oldukça aptaldı.

Cassandra değildi. Zekiydi.

Ama Daisy, Cassandra'nın kafasının içindeki sesini dinlemeyi reddetti.

Yapamazdı. Eğer yapsaydı, ağlardı.

Mona'nın ya da kızlarının görmesini isteyeceği son şey ağlamasıydı. Bir keresinde, attan düşüp kolunu kırdığında, gelişlerinden iki hafta sonra, alayları aylarca peşini bırakmamıştı.

Tabii ki o sırada babam yakınlarda değildi. Daisy, küçük atlayışın yakınında duran Cassandra'nın bir şekilde kısrağını ürkütüp atlayışa takılmasına neden olduğundan emindi.

Ama Daisy gözyaşlarını kendine saklamayı öğrenmişti -ah, nasıl da öğrenmişti!

O kadar iyi öğrenmişti ki, babamın cenazesinde ağlamamıştı. Öldüğü gece, kişisel kederi çok kötü olmuştu, o kadar derin bir acıydı ki bundan kurtulabileceğini hiç düşünmemişti. Hâlâ da kurtulamadı.

Ve asla olamayacağını da biliyordu.

Mutfakta ellerini bir kova temiz suyla yıkadı, temiz bir keten parçasının üzerinde kuruladı, Hester'ın yanağını öptü - kendisine ne kadar sevgiyle sunulduğunu takdir ederek- ve Hester'a ızgarada pişirmesi için yulaf ezmeli hamurdan bir ekmek hazırladı.

"Daha sert pişir, Hester," dedi Daisy. "Mona'nın dişini kıracağını umuyorum."

"Bugün her zamankinden daha mı kötü?" Hizmetçinin kendisi de yeni pişmiş bir çörek kadar yumuşaktı.

"Pek sayılmaz. Ama nedense kendimi her zamankinden daha kıskırtılmış hissettim." Belki de Mona, Daisy'nin prensiyle ilgili hayallerini böldüğü içindi. "Şu anda uyuyor ve şüphesiz akşam yemeği için tam zamanında uyanacak."

Hester tsk-tsk yaptı. Daisy mutfak kapısından çıktı ve babasının Londra'dan getirdiği bir tohumdan yetiştirdiği saksıdaki limon ağacını kontrol etmek için merdivenlerden indi. Üzerinde çok güzel bir limon büyüyordu, bu ilk limonuydu ve özellikle onun için yetiştirdiği için babasının onu görmesini diliyordu.

Ama artık çok geçti. O gitmişti. Ve Mona'nın Daisy'ye karşı duyduğu nefret, Daisy'nin her zaman farkında olduğu bir şeydi; Mona ona gülümseyip babasının önünde sarıldığında bile

-Ölümünden sonra ortaya çıkmıştı ve her zamankinden daha güçlüydü.

Gerçek şu ki, Daisy ve onun dikkatsizliği olmasaydı babam bugün hâlâ burada olacaktı.

Eski suçluluk duygusu geri geldi ve kara bir bataklık çamuru gibi içine yayıldı. Ve sonra, her zaman olduğu gibi, babasının eski *skean dhu*'sunun bıçağı kadar ince ve keskin bir kederle birleşen suçluluk duygusuna dönüştü.

Sonra... suçluluk, keder ve öfke - her zaman aynı olan hantal, boğucu bir öfke: suçlama. Zalimce. Mantıksız. Kabul edilemez.

Nefes almaya çalıştı.

Keşke!

Küçük bir iç geçirdi.

Keşke.

Kendisine kızgındı -bu her zaman böyleydi- ama içinde başka bir şey daha kabarmaya başlamıştı, umutsuzluğunun derinliklerinden yükseliyor ve fark edilmeyi talep ediyordu.

Zaman tanıyacaktı. Sabırlı olmalıydı. Çünkü bu onun tek limonu da olabilirdi. Onu ziyan etmeyi göze alamazdı.

Bu yüzden birkaç dakika sonra Cassandra ve Perdita onu salona çağırdığında omurgasını dikleştirdi ve şikâyet etmeden yanlarına gitti.

"Evet, kardeşlerim?" dedi en hoş ses tonuyla. Kibarlık etmek istediği için değil, onlara karşı her zaman ne kadar tatlı ve nazik davrandığını ve bunun onları çok rahatsız ettiğini bildiği için.

Cassandra parlak siyah bukleleri ve ince gri gözleriyle çarpıcı bir genç bayandı. Daisy ile neredeyse aynı yaşıydılar. Bir yaş büyük olan Perdita kadın kıyafetleri giymiş bir erkek gibi görünüyordu ve sesi de öyle geliyordu. "Siz sarışınlar çok aptalsınız, değil mi?" Cassandra dedi ki Daisy'ye. "Derhal çay ve kek istiyorum."

O sırada Hester içeri girdi. Cassandra'ya sakın bir gülümsemeyle, "Çok sabırsızsın, genç kız," dedi ve bir tepsi dolusu keki alçak bir masanın üzerine koydu. "*Benden zaten çay istemiştin.* Çaydanlık henüz kaynamadı, ama işte damağınızı şenlendirecek bir şey."

"Cassandra sert bir sesle, "Bu kadar yavaş olmakta ısrar edersen, yaşlı kemiklerin yanacak, Hester," diye karşılık verdi. Sen ve seninle birlikte ahmak kardeşin."

Daisy'nin bütün vücudu öfkeyle kaskatı kesildi. Cassandra, Hester ve Joe'yu tehdit etmeye ve sonra da ona hakaret etmeye nasıl cüret ederdi! Hiç kimse onun kadar uzun süredir burada değildi. Son elli yıldır Glen Dewey halkı başını kaldırıp onu saat gibi düzenli bir şekilde Ben Fennon'un yamacında koyunlarını sevgiyle güderken görebiliyordu.

Vandemere Şatosu'nun kalbi ve ruhuydu.

Hester, küçük kız kardeşi ve gözlerinin etrafında oluşan kırışıklıkların altında hâlâ vahşi bir İskoç kızı, sadece ellerini önünde kavuşturdu. "Bayan Cassandra," dedi nazik ama kararlı bir ses tonuyla, "size hizmet etmek için elimden geleni yapıyorum."

Sonra reverans yaparak odadan çıktı, ama Daisy'ye küçük bir göz kırpmadan önce değil.

Winks her zaman aynı şeyi ifade *ederdi*: *Fury'ler cehennemde çürüsün.*

Hester, babasının büyük Yunan mitolojisi kitabında kötü üçlü hakkında bir şeyler okumuştu. İskoçlar herkes için eğitime inanırdı ve Hester da bir istisna değildi. Ayrıca küreğe kürek demeye de inanırlardı ve üç Fury'ye benzetilebilecek biri varsa o da Mona ve iki kızıldı.

Sırf Hester bunu yapabildiği için, Perdita bir pastanın tamamını ve ardından bir diğerini yerken Daisy de öfkesine hakim oldu. Ama bugünlerde, babamın ölümünün birinci yıldönümünü yaklaşırken, Daisy düşünmeden edemiyordu: *Sıra bana ne zaman gelecek?*

Yetkili olma sırası onda mı? Cassandra ve Perdita'yı rahatsız etme sırası onda mıydı? Atalarının evinde yaşayan haşaratları, babasını o kadar kandıran ve onun, Joe'nun ve Hester'ın hayatını cehenneme çeviren nankör İngiliz ailesini kovma sırası onda mıydı?

Joe misafir odasının kapısını çaldı.

"İçeri gel," dedi, yaşlı çobanın esmer yüzünde masmavi parlayan gözlerine hayranlıkla bakarak. Onun söylemediği bir gün bile geçmedi-

"Bugün *çok* güzel bir gün Bayan Daisy," dedi kalın çapağıyla.

şimdi de öyle yaptı ve her zamanki gibi bakışları masum, tavrı utangaçtı. Kasketini göğsüne bastırdı ve umutla ona baktı.

Ona sevdiği yanıtı verdi. "Gerçekten de öyle Joe," dedi coşkuyla.

Sırıttı. Soğuk bir yağmur yüzünü parçaladığında ya da kar taneleri yüzünü kapladığında bile Joe için çok güzel bir gündü.

Boynuyla soluk yün ceketinin yakası arasında bir yol vardı. Babamın öldüğü günün ertesi günü bile *çok* güzel bir gündü ve Joe bu sözleri yanaklarından yaşlar süzülerek söylemişti.

Anneleri gibi Cassandra ve Perdita da evlat edindikleri ülkeye hiç ilgi göstermiyorlardı. İkisi de özel İskoç kelimeleri öğrenme zahmetine girmemiş ya da eski klanlar hakkında hikâyeler dinlemek istememişti. Şatodaki ya da Glen Dewey köyündeki hiç kimse de umurlarında değildi.

Cassandra elini kaldırdı. "Joe, ahır kokuyorsan sakın içeri girmeye kalkma."

"Ya da koyun gübresi," diye ekledi Perdita, ağzından kırıntılar dökülürken.

"O koyunlar," dedi Daisy iki üvey kız kardeşine işaret ederek, "tabağımıza yemek ve başımızın üstüne bir çatı koydular." Joe'ya baktı. "İçeri gel canım, hoş geldin."

"Ta, Bayan Daisy," dedi Joe ve zayıf bacağı arkasından sürüklenerek eşikten topallayarak geçti. Kasketinin altından katlanmış bir not çıkardı ve ona uzattı. "Posta arabası bugün Glen Dewey'e geldi. Ve bu da içindeydi."

Cassandra Daisy'nin hiç görmediği bir hızla ayağa fırladı ve Daisy ona doğru bir adım atmaya fırsat bulamadan Joe'nun elinden mektubu kapdı.

Cassandra'ya, "Hayır!" diye çıkıştı. "Bu senin için değil."

Cassandra kâğıdı muzaffer bir edayla başının üzerinde tuttu ve kıkırdadı. "Bulanındır!"

Joe endişeyle Daisy'ye baktı.

"Her şey yolunda," dedi ona küçük bir gülümsemeyle ve hafif bir yürekle yoluna devam etmesini sağladı.

Hâlâ kuşkulu görünüyordu ama Ben Fennon'a dönmeden önce Hester'ı mutfakta ziyaret etmek üzere geri çekildi. Pişen ekmekler, her zaman var olan hava akımıyla şatonun önüne kadar yayılan nefis kokular yaratıyordu.

Bu sırada Daisy'nin gülümsemesi kayboldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Mektup sadece bir kişiden gelmiş olabilirdi: vaftiz annesinden. Daisy onunla daha önce hiç tanışmamıştı ve bir vaftiz annesi olduğunu ancak iki ay önce, babasının kitaplarından birini okurken mektubun ağzından kaçmasıyla öğrenmişti.

Babamın annemle evlenmesinden önceki bir tarihe aitti ve Leydi Pinckney'den gelmişti. Eğer Barnabas evlenir ve bir kızı olursa, bu haberi öğrenmeyi çok istediğini ve vaftiz annesi olmayı çok arzu ettiğini söylemişti. Tam olarak bunları söylemişti: *özlemle* ve *çok arzuyla*.

Daisy o mektuptan Leydi Pinckney'nin babasının eski sevgililerinden biri olduğunu anlayabiliyordu.

Şimdi Cassandra mektubu ateşte yakmakla tehdit ediyordu. Gözlerinde neşeyle Daisy'ye baktı. "Alevler içinde kalırsa ne yapacaksın?" diye sordu hırıltılı bir ses tonuyla.

Daisy'nin içinde büyüyen o yeşil, itici şey bir santim daha yükseldi. "Kolunu kıracağım," dedi, "tıpkı senin benimkini kırдың gibi."

Cassandra nefesini içine çekti ve ona baktı. Perdita kekin yarısının ağzından kucağına düşmesine izin verdi.

Daisy elini uzatarak Cassandra'ya doğru yürüdü. "Ya şimdi ver ya da bu gece rahat uyu."

Cassandra gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı. "Neden, sen-sen-"

Daisy mektubu onun elinden kaptı. "Kedi bir kez olsun dilini mi yuttu?"

Cassandra'nın ağzı d a h a da genişledi, gözlerini daha hızlı kırıştırdı ve sonra göğsü kabarmaya başladı.

Daisy, Cassandra'nın ağlamamak için kendini zor tuttuğundan şüpheleniyordu.

"Ne oldu sana böyle?" Perdita Daisy'ye kükredi.

Perdita kükremesine engel olamadı. Bu sadece onun tarzıydı. Söylediği her şey bir kükreme olarak çıktı.

Daisy dönüp ona baktı, elindeki mektupla kendini güçlü hissediyordu. Ne yazdığını bile bilmiyordu, ama vaftiz annesinden geliyordu, Tanrı adına, bu da bir şeydi.

Gerçekten de bir şeydi.

"Bana hiçbir şey olmadı Perdy," dedi Daisy. "Ama *sana* bir şey olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye haykırdı Cassandra.

Perdita sadece yumuşak bir kükreme sesi çıkardı, bu da muhtemelen bir iniltiye en yakın olanıydı.

Daisy onlara sırtını döndü ve salonun kapısından çıkıp yatak odasına doğru yürüdü. İlk kez notun üzerindeki yazıya baktı.

Kalbi sıkıştı. Bir erkekten gelmişti. El yazısı güçlüydü. Hatta vahşiydi.

Bazı endişeler geri geldi. Cassandra ve Perdita misafir odasındaki o sahneden sonra ona ne yapacaklardı? Biraz ileri gitmişti, değil mi?

Ama iyi hissettirmişti. *Doğru* hissettirmişti.

Yine de. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ona cesaret veren mektup olmuştu.

Daisy endişesini bastırarak kapıyı arkasından kapattı, kâğıdın üzerindeki balmumu mührü kırdı ve mektubu açarken bir yandan da mektuptaki adamın kendisinden ne isteyeceğini merak ediyordu.

Okumayı bitirdikten sonra, uzun zamandır beklediği notu tekrar katladı ve boşluğa baktı. "Bana bir vikont verildi," diye mırıldandı kelimeleri test ederek.

Ama bir vikont *istememişti*. Bir vaftiz annesi istemişti.

Her an burada olabilirdi. Adı Charles Thorpe, Vikont Lumley ve Leydi Pinckney'nin torunuydu.

Tanrı aşkına Daisy'nin onunla ne işi vardı?

İKİNCİ BÖLÜM

Bir ay önce

Lumley Vikontu Charles Thorpe, Prinny tarafından hem kadınları etkileme hem de evlilik mihrabından kaçınma konusunda uzman olarak belirlenmiş, hepsi de İmkânsız Bekâr olan en iyi üç arkadaşına göstermek için kadınsı bir el yazısıyla yazılmış bir notu havaya kaldırdı. Londra'daki kulüplerinde özel bir odada oturuyorlardı.

"Bildiğin gibi, o yokken büyükanne'nin işleriyle ben ilgileniyorum," dedi Charlie en iyi yönlendirici üslubuyla, ama aslında hiç de yönlendirici değildi.

Nüanslarıyla tanınmayan bu adam şu anda Bekârlar arasında fiziksel olarak en heybetli olanıydı ve söylentilere göre öfkesi yükseldiğinde en tehditkâr olanıydı. Son birkaç yıldır Centilmen Jackson'ın vesayeti altında antrenman yaptığı ve kazandığı tüm amatör boks maçları bunu kanıtlıyordu.

Harry Traemore, Mallan Dükü'nün ikinci oğlu ve Bekârlar arasında bacaklarına pranga vurulan ilk kişi, mektuba zar zor baktı. Hatta muazzam bir esneme sesi çıkardı ve koltuğuna daha da gömüldü. "Leydi Pinckney çok cesur biri ama yaşlı bir kadının işleriyle ilgilenmek çok yorucu olamaz, değil mi? En azından her zamanki uğraşlarınıza kıyasla."

Kraliyet Donanması'nda yüzbaşı olan ve şimdi evli bir kara adamı olarak yeni bir maceraya atılan Stephen Arrow, "Dul kadınları ve aktrisleri yiyip içmek ve avuç dolusu para kazanmak demek istiyorsun," diye araya girdi.

Eskiden olsa Charlie Stephen'in yorumuna kıkır kıkır gülerdi. Ama bugünlerde bunu yapamayacak kadar alaycı ve bıkkındı. "İkisini de yapmanın biraz beceri gerektirdiğini kabul etmelisin." Durakladı. "Özellikle de aynı anda."

"Bu mümkün mü?" Kendisi de evlilik mutluluğuna yenik düşmüş olan Drummond Dükü Nicholas Staunton

esrarengiz kaşlar. Gizemli olmak onun için bir tutkuydu. Harry, "Lord Lumley'nin bunu yapabileceğine hiç şüphe yok," dedi.

"Bunu inkar etmeyeceğim." Charlie omuz silkti. "Ama şimdi en büyük görevim büyükanneimin tüm davetlerine *hayır demek*."

"Kanaryasını besle," diye ekledi Stephen. "Kanişini gezdirin," dedi Nicholas.

Charlie başını sallayarak onların şakalaşmasını onayladı. "Ama bu Leydi Pinckney, tipik yaşlı kadınlardan değil. Yedi vaftiz kızı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Yedi mi?" Harry kendi kendine kıpırdandı. "Bu biraz abartılı görünüyor."

"Onları senin tekne biriktirdiğin gibi biriktiriyor, Arrow," dedi Charlie, "ya da senin at biriktirdiğin gibi, Drummond." Homurdandı. "Ya da sen çocuk biriktiriyorsun, Harry."

Harry yüzünü buruşturdu. "Şu anda üç. Sanırım *bu* bir koleksiyon sayılır, ha?"

Nicholas başını salladı. "İkizlerimle birlikte hızla peşindeyim ihtiyar."

"Ve unutma, ben küçük denizcimle daha yeni başlıyorum," dedi Stephen. "Çok yakında yetişeceğim."

"Hepsinin maceracı amcasının ben olduğumu söylemeyi unuttunuz," diye hatırlattı Charlie onlara, "kuralsız olan. Bu arada, elimde yeni bir durum var, oldukça garip bir durum. Harekete geçmeden önce tavsiyelerinize ihtiyacım var."

"İşte benimki," dedi Harry. "Buna geçmeden önce son durumun etkisinden kurtulmak için biraz zaman ayır."

"Bakıcı tavsiyesi," dedi Charlie ona hemen. "Yuva kurmanın getirdiği şey bu mu?"

"Anladım, eski dostum." Harry'nin ses tonu kuruydu. "Lütfen. Sen istediğin kadar yanlış kadınların peşinden koş, ben dediğin gibi, ona verdiğim pahalı mücevherleri cebe indirmeyen sevimli, sadık bir eşle yerleşik düzende kalayım, sonra da çekip gideyim."

"Touché." Charlie en son yaptığı romantik çılgınlığı düşündü. "En azından sadece siz biliyorsunuz. Benim dışımda

aile, yani."

"Seninle hâlâ konuşmuyorlar mı?" diye sordu

Stephen. Charlie başını salladı. "Sadece Büyükanne."

"Belki de kalbi bir kez kırılmıştır," diye önerdi Nicholas. "Ya da birden fazla kez," diye ekledi Stephen, hiç şüphesiz Charlie'nin son iki yılda üç kadınla uzun süreli ilişkisi olduğu gerçeği.

"İçiniz rahat olsun," dedi Charlie, "kendi payıma düşenden çok daha fazla ağgözlü kadınla birlikte olmuş olabilirim ama kalbim hiç kırılmadı." Belki ezilmişti ama bu sadece onu incinmeye karşı daha dayanıklı hale getirmişti. "Şu anda başımda daha büyük bir sorun var."

"O da ne?" Harry sordu.

Charlie onlara söylemekten çekiniyordu. "Aile kasasından tamamen koparıldım." Bu konuda da oldukça acı hissediyordu. "Ailem varis olarak parayı dikkatsizce savurmayı bırakmam gerektiğine inanıyor."

"İlginç." Harry anlamış gibi başını salladı.

Bu da Charlie'yi oldukça kızdırdı. "Aile adına yatırım yapmakta üstüme yoktur."

Harry ve diğer Bekârlar tarafsız bakışlar attılar.

Bu da ne demek oluyor? Charlie merak etti.

"Lord ve Leydi Frampton" - anne ve babasını kastediyordu - "aileyi ne kadar zengin edersem edeyim, düşüncesizce yapılan harcamaların eninde sonunda beni mahvedeceğini söylüyorlar." Birinin böyle bir iddianın saçma olduğunu söylemesini bekledi. "Buna inanabiliyor musunuz?"

Ardından gelen sessizlik onu ağır bir pelerin gibi sardı.

Charlie sandalyesinden sıçradı ve neredeyse sandalyeyi geriye doğru deviriyordu. "Burada neler oluyor böyle?" Gözlerini arkadaşlarına dikti. "Ne söylemiyorsunuz?"

"Daha fazlası var mı?" Harry sessizce sordu.

Charlie ateşe baktı ve anne babasıyla yaşadığı o dayanılmaz derecede rahatsız edici anı hatırladı. "Ayrıca dediler ki" -bu noktada sesi biraz kısılmıştı

- "Bir kıza yakut ve elmas kolye almak..."

O da hemen geri dönüp parayla Amerika'ya kaçtı.

... bardağı taşıran son damla oldu."

Alevler titreyerek yükseliyor, parlaklıklarıyla onunla alay ediyorlardı.

Yüce Tanrım. Kafası neredeydi? Sıkıca

toprağa gömülmüştü, işte orada.

"Ailem haklı, değil mi?" dedi sakince. "Kesinlikle haklılar."

Kimse karşı çıkmadı.

Bu bardağı taşıran son
damla olmuştu. O bir
aptaldı.

Arkadaşlarına baktığında, kimsenin davranışını mazur görmediğini, ancak bakışlarının sempatik olduğunu gördü.

Nicholas yavaşça ayağa kalktı ve ocakta Charlie'ye katıldı. Tek söylediği, "Pekâlâ, o zaman," oldu.

Charlie ona ters ters baktı. Utanç duyduğunu göstermekten daha iyiydi. Ama elbette arkadaşları onu anlıyordu. Onlar da zaman zaman kendilerini aptal yerine koymuşlardı ve her biri bunu kabul etmekte zorlanmıştı.

Harry, ikinci bir kaliteli konyak şişesinden kadehlerini cömertçe dolduran Stephen'a eliyle işaret etti.

"Yeni maceranızın şerefine kadeh kaldıralım, olur mu?" Stephen içkileri elden ele dolaştırdı ve herkes kaldırdı.

Nicholas, "Leydi Pinckney'nin evinde yeni ve sınırlı imkânlarla yaşamaya," diye açıkladı.

"Bir kereliğine," diye açıkladı Stephen.

"Ve kadın arkadaş seçme konusunda becerilerini geliştirmene içelim," diye ekledi Harry.

"Her erkek için bir meydan okuma," dedi

Nicholas. Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

Stephen bronzlaşmış yüzünde bir sırıtişla şömineye yaslandı. "Bu dünyada en yüksek standartlara sahip olup da en çok hayal kırıklığına uğrayanlar genellikle bon vivantlardır," diye felsefe yaptı. "Bu yüzden en başta bon vivant oluyoruz."

"Bunda bir şey var," diye kabul etti Harry.

Nicholas konyağını daha da yükseltti. "İmkansız Bekarlara."

"İşte, işte," diye bir onaylama korosu geldi.

Dörtlü kadehleri tokuşturdu ve bardakları boşalttı.

"Bundan sonra tanıştığım her kadın," dedi Charlie, "bir tanıdık olarak kabul edilmek için bile meşhur ateş çemberlerinden atlamak zorunda kalacak. Sadece bu da değil, kalbim sıkı sıkıya kilitli ve ben anahtarı attım."

"O kadar ileri gitme," dedi Harry. "Anahtarı senin için bir süre saklayacağız. Bir gün geri isteyeceksin."

"Bundan şüpheliyim." Charlie'nin ses tonu kuruydu. "Sanırım ben öyle kalmaya mahkûm İmkânsız Bekâr'ım. Ama büyükanneme geri dönelim. Kaniş gezdirmek ve kanarya beslemekle yetindiğim için beni ne kadar avam buluyor olmalısınız. Benim için bu görevleri üstlenmeye hazır sadık dostlarım var, yani eşleriniz."

"Karılarımız mı?" Harry çenesini içeri çekti.

Nicholas ve Stephen birbirlerine temkinli ama eğlenerek bakışlar fırlattılar.

"Gerçekten de öyle," dedi Charlie. "Onlarla çoktan iletişime geçtim ve büyükannemin davetlerini geri çevirmekten ve benim adıma onun hayvanlarıyla ilgilenmekten memnuniyet duyacaklarını söylediler. Hatta bu işleri kocalarına yaptırabileceklerini bile söylediler."

"Hayır!" diye bağırdı üç arkadaşı da aynı anda ve sonra onun başına yağdırmak için kendi favori küfürlerini seçtiler.

Charlie güldü. "Büyükannem adına yapmam gereken önemli görevi duyunca bu fikre daha sıcak bakacaksın. Sizi bir kez daha vaftiz kızlarından birinin mektubuna yönlendiriyorum."

Mektubu tekrar havaya kaldırdı.

Nicholas sandalyesinde daha dik oturdu. "Nerede bu vaftiz kızı?"

"İskoçya'nın kuzeyi," diye yanıtladı Charlie. "Glen Dewey adında bir köyün yakınlarında bir yerde."

"Ah," dedi Harry. "Evet."

"Hiç duydun mu?" Charlie daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Tabii ki duymadım." Harry Charlie'nin yumruğu karşısında zorlukla irkildi.

kolunun üst kısmına. "Londra'dan en son ne zaman ayrıldım?" "Sesler olarak Eğer Bu at ve geri . ötesinde," Stephen yorum yaptı.

"Öyle," diye kabul etti Charlie. "Ama ben oraya gidiyorum."

"Ne için?" Nicholas konyağını bardağında döndürdü ve bekledi.

"Yardıma ihtiyacı var." Charlie üçüne de baktı. "Tam olarak sorunun ne olduğunu söylemiyor. Sadece zor durumda olduğunu söyledi."

"Zavallı kız," diye mırıldandı Stephen.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun." Charlie içini çekti. "Paraya ihtiyacı olma ihtimali yüksek."

"Eğer isterse, ona vereceksin," dedi Nicholas.

Charlie'nin kaşları havaya kalktı.

"Ah, doğru." Nicholas yüzünü buruşturdu. "Şu anda yoksulsun."

"Yolculuğunuzu finanse edebiliriz,"

dedi Harry. "Doğru," dedi Stephen.

"Ne kadar lazım?" Nicholas ceketine uzanmaya başlamıştı bile.

Charlie derin bir nefes aldı. "Teşekkürler ama hayır. Bunu kendi başıma yapmak zorundayım. Bu soruna ayıracak çok kısıtlı bir fonum olabilir ama bunu çözmenin bir yolunu bulacağım."

"Bu tavrı sevdim." Kendisi de kendi kendini yetiştirmiş bir adam olan Stephen başıyla onayladı. "Aslında bunu bir adım daha ileri götür. Kuzeye yapacağın bu yolculukta hayatta kalmaya çalış ve orada beş kuruşun bile olmadan başarılı olmaya çalış. Bu ailene aile servetine erişmeye layık olduğunu gösterecek ve *sana* da hatırlatacaktır."

Charlie ne diyeceğini bilemedi. Hiç parası olmayan bir hayat gerçekten de akıl almaz görünüyordu.

Harry, "Belki de neyden yapıldığını öğrenirsin," diye önerdi.

"Sert şeyler." Nicholas göğsüne bir yumruk indirdi.

Stephen, "Muazzam karakterli bir Vikont ile çok iyi arkadaşız," dedi.

"Sorunları kendi yaratıcılığını kullanarak çözebilen bir adam," diye ekledi Nicholas.

"Adı ne onun?" Charlie küçük bir kıkırdamayla söyledi.

Herkes onunla rahatça gülüyordu. Ama uzun sürmedi.

"Belki de ailem haklıdır." Charlie arkadaşlarına bakarken kendini çok ciddi hissediyordu. "Bütün o para işleri benim için çok kolaylaştırdı." Hiç kimseye, hiçbir şeye hesap vermediği, son derece rahat bir hayatı olduğunu düşündü.

Bugünlerde neye tutkuyla bağlıydı? Ne zaman çok az kararlı bir adam olmuştu?

"Bir şey kaybettim," diye itiraf etti. "Ve onu geri almam gerekiyor."

"Doğru." Harry ona sert bir bakış attı. "Şu andan itibaren - kızın sorununu çözene kadar- kendi parandan bir kuruş bile harcayamazsın ya da başkasından borç alamazsın."

Nicholas, "Bu gece İskoçya'ya gitseniz iyi olur," dedi.

"Biz ciddiye," diye ekledi Arrow.

Bir an için kimse kıkırdamadı.

Sonra Charlie dedi ki, "Zeus alsın, ben de öyleyim."

İçini bir heyecan duygusu kapladı. Hiç tereddüt etmeden ceketinin cebine uzandı ve içi para dolu deri bir kese çıkardı. "Beni İskoçya'ya götürüp getirmeye ancak yeter, o da mütevazı hanlarda kalırsam."

"Bu hâlâ çok fazla," dedi Harry. "Ver şunu. Ve büyükannenin evine geri dönme. Muhtemelen orada ceplerinde banknotlar saklıyorsundur."

"Biliyorum." Charlie çantayı Harry'nin avucuna sıkıştırdı.

"Bir dahaki sefere bizi gördüğünde farklı bir adam olacaksın," dedi Stephen.

"Bu arada kim bilir ne maceralar yaşayacaksınız?" diye sordu Nicholas.

"Keşke ben de gidebilseydim." Harry'nin sesi biraz hüzünlüydü.

"Huh," dedi Charlie. "Siz üçünüz karılarınıza ve sizin için sıcak tuttukları rahat yataklarınıza dönerken ben samanlıklarda uyuyor olacağım."

Harry ve Stephen hemen elini sıktilar ama Charlie Nicholas'a geldiğinde arkadaşı şöyle dedi: "Bunu daha da ilginç hale getirelim. Sonuna kadar gitmezsen onurun dışında neyi kaybedeceksin?"

"Yüksek bahisler koyuyorsun, değil mi?" Charlie bir an düşündü. "Geçen hafta aldığım prime goer'a ne dersin? Onun için kura çekebilirsin."

Nicholas bir el salladı. "Her ne kadar soyuna hayran olsam da, bu yeterli değil."

"Banka hesaplarınız tekrar açıldığında yerine koyamayacağınız bir şey olmalı," dedi Harry, "eminim öyle olacaktır."

"Onun özgürlüğü," dedi Stephen kesin bir ifadeyle.

"Ne?" Charlie kravatını çekiştirmek istedi ama kendini tuttu.

Nicholas bir sevinç çılgılığı attı. "Aynen öyle. Evlilik Martı'na ilk ve son kez gireceksin."

Charlie başını salladı. "Lütfen, hayır." "Evet!" dedi Harry.

Charlie kendini biraz hasta hissetti. "Karılarınızın bundan haberi olursa, her türlü sıkıcı, düzgün kadını önceden sıraya dizmeye başlarlar. İskoçya'da çok uzaklarda olsam bile bana yaklaştıklarını hissedeceğim." Ürperdi. "Onları şimdiden hissedebiliyorum."

"Zavallı herif." Harry'nin gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Charlie gözlerini kıstı. "Bana acımak için bu kadar acele etme. Kazanmayı planlıyorum. Ve kazandığımda, senden ne alacağım?"

Stephen kıkırdadı. "Yani, sonsuz hayranlığımıza ek olarak mı?"

"Evet." Charlie üçünün de hemen bir cevap vermediğini fark etti.

"Sen yokken bunu düşünürüz," dedi Nicholas sonunda.

"Bu... bir sürpriz olacak," diye ekledi Harry.

"Tamam o zaman." Charlie sırttı. "Ama iyi yap," diye uyardı. "Çünkü ona sahip çıkmaya niyetliyim."

Ve bu sözlerle onları selamladı ve kulüplerindeki rahat odadan ayrıldı. Burası uzun zaman önce duvardaki bir panelin arkasından beliren Prinny ve metresiyle karşılaştıkları odaydı. O zamandan beri diğer Bekârların başına o kadar çok şey gelmişti ki... Bilinmeyen topraklarda yeni maceralar. Sevdikleri kadınlarla evlendiler. Belli bir bilgelik ve olgunluk. Ve çocuklar.

Şimdi Charlie *ona* bir şey olması için hazırdı, Sadece uzak kuzeye bir kaçış olsa bile.

Kulübün kapısını karanlık Londra gecesine açıp merdivenleri tırıs tırıs inerken paltosunun içinde titriyordu. Bunu daha önce binlerce kez yapmıştı. Ama bu sefer, sağ botu kaldırıma değdiğinde, bunun İskoçya'ya yaptığı yolculuğun ilk adımı olduğuna dikkat etti-

Ve hayatının macerası olacağını ummaya cesaret ettiği şey.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O buradaydı. Daisy'nin vikontu. Ona emredici karalamalarıyla, geldiğinde emrinde olacağını söyleyen kişi. Vaftiz annesinin ona yardım edemeyecek olmasından duyduğu ilk hayal kırıklığından sonra, daha önce hiç kimsenin ona yardım etmeyi teklif etmediğini fark etti.

Kendini tutamadı ama biraz heyecanlandı. Her ne kadar geçici bir hediye olarak bir Vikont'u almaktan heyecan duymak pek doğru olmasa da-

Öyle miydi?

Solmuş çilek kırmızısı çizgili basma kumaştan bir elbise giymiş, oturma odasında nihayet parçalanmış olan eski kanepenin en az solmuş minderlerinden ve arkasından dikmişti. Mona, Cassandra ve Perdita'nın hâlâ yataklarında olduğundan emin olmuştu. Her şey yeterince kolay olmuştu; bir önceki akşam Hester onlara papazın ertesi sabah yerel kilisede mihrap örtüsü yıkamalarını istediğini söylemişti. Daisy'nin de bildiği gibi, hepsi soğuk algınlığı olduğunu iddia etmiş ve henüz aşıya inmemişlerdi.

Şimdi koridorda derin bir ses vardı. Kırılmış. Soğuk. Çok erkeksi. Ve sonra Hester'ın ince, tavşan gibi cevabı.

Oh, Tanrım. Hester biraz daha cesaretini toplayamaz mı?

Daisy sandalyenin kenarlarına yapıştı, avuç içleri terliyordu. Yüzünde sabitlediği hoş gülümseme kaybolmuştu. Zaten rol yapmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Daisy Alice Montgomery! Babasının sesi ona geldi. Cesur ol.

Tüm gücüyle *cesaretini* toplayarak elini gevşetti, buklelerini düzeltti ve kişiliğine ani bir ışıltı yayılmasını diledi.

İşe yaramadı. Kendini hiç de parlak hissetmiyordu.

Gerçi bu konuda endişelenecek zamanı yoktu. Bir sonraki an Hester kapıyı açıp içeri girdi.

Gözlerini kocaman açıp kırptırdı, elini ağzına götürdü. "Londra Vikontu Lumley," diye nefes nefese kaldı.

Sonra da sıvışıp gitti.

Daisy dudağını ısırıldı. Hester neden bu kadar gergindi?

Bir adam kapıdan içeri girdiğinde Daisy, yüreği ağzına gelerek, belki de hizmetçinin şu anda gördüklerini görüp görmediğini merak etmek zorunda kaldı.

Vandemere Kalesi ile ilgili bir masal vardı: *Avın Son Gecesinde Tavernada İki Aşığın Efsanesi*. Bir efsane için çok uzun bir isimdi ama eğer doğruysa böyle bir başlığı hak ediyordu. Hikâyeye göre uzun zaman önce Altın Prens ve Altın Kızı, gerçek aşkı büyük avın son gecesinde Vandemere Kalesi'nde düzenlenen tavernada -İskoç danslarının yapıldığı bir akşam- bulmuşlardı.

Elbette, av ve oyunlar iki yüzyıl önce daha yeni ve daha büyük Keep'e taşındığında, efsane de unutulup gitmişti. Ama Altın Prens ve Altın Kız'ın resmedildiği güzel bir vitray pencere hâlâ salonun batı duvarını süslüyordu ve özellikle güzel akşamlarda gün batımının ışıltısı yüzlerini aydınlatıyordu.

Vikont, Altın Prens'e benziyordu.

Neredeyse.

Daisy onun bu dağınık haliyle daha çok Altın Prens'in kötü ikizine benzediğini düşündü.

Çamurlu siyah çizmeler, rahat ama yırtık geyik derisi pantolon ve tüm düğmeleri eksik, vücuda oturan bir ceket giymişti. Daisy ayrıca lekeli beyaz gömleğin üzerinde kravat bulunmadığını da fark etti.

Ama tıpkı Altın Prens gibi, dalgalı ve gür, altın rengi beneklerle süslü koyu kahverengi saçları ve mutfaktaki beyaz tencereye yığılmış fındıkların alaca kahverengi renginde gözleri vardı. Ayrıca Altın Prens'in kare çenesine, ince burnuna, gururlu duruşuna ve kendinden emin duruşuna sahipti.

Gerçekten de, korkunç bir şekilde morarmış gözünü ve burnundaki kanlı kabuğu saymazsak, ziyaretçi fazlasıyla yakışıklıydı

kendi iyiliği için. Daisy daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti (belli ki bir ya da iki kavgaya karışmıştı).

Kalbi onun yakışıklılığına değil, dedi kendi kendine, tavırlarındaki küstahlığa ve yüzündeki çatık kaşlara çarpıyordu. Adam aynı zamanda cheroots ve bayat bira kokuyordu.

Ağzını kapattı ve tüm dikkatiyle beyefendiye baktı. "Highlands'e hoş geldiniz," dedi. "Ben Bayan Montgomery, merhum Barnabas ve Catherine Montgomery'nin kızıyım."

"Ben de Lord Lumley," dedi yumuşak bir ses tonuyla ve soğukkanlılıkla kızın bakışlarına karşılık verdi. "Kuzeye doğru zorlu bir yolculuk yaptım, çünkü buraya bir şekilde geldim-"

"Kancayla mı yoksa sahtekarlıkla mı?"

Paltosundan küçük bir şalgam düştü.

"Bu ne?" diye sormadan edemedi. "Bir

şalgam," diye cevap verdi adam

yumuşak bir ses tonuyla.

"Biliyorum, ama neden-"

"Sorma," diye mırıldandı. "Sana yalvarıyorum. Lütfen."

Avucunu kaldırdı. "Unutulması daha iyi. Tüm yolculuğu."

"Pekâlâ." Çabucak başını salladı. "Eğer tercihiniz buysa."

"Gerçekten de öyle." Şalgamı bir kanepenin altına tekmeledi. "Mesele şu ki, ben buradayım. Ve hizmetinizdeyim."

Onun hizmetinde mi?

Daisy kendini sabitlemek için elini bir sandalyenin arkasına koydu. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" diye sordu telaşla.

"Elbette." Bakışları hâlâ sertti.

"İyi. Çok iyi." Yutkundu, ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Ah, zahmet etme, söyleyecekti işte. Ne de olsa o şalgam vardı. Her şey her zamanki gibi değildi. Kendini serbest bırakmak için mükemmel bir ortamdı.

Ayrıca, davasına olan tutkusu onu çaresiz bırakıyordu. Güçlü hisler her zaman onun çöküşü olmuştu.

Düşüncesiz biri. Bunlar annesinin babasına söylediği sözlerdi.

Çılgın. Babasının annesine söylediği sözler.
Düşüncesiz. Üvey annesinin konuya yaklaşımı.

Harebrained. Yine üvey anne.

Bencilce. Cassandra'nın nakaratı.

Daisy sandalyeye daha sıkı tutundu. "Size ihtiyacım var Vikont." Gerçekten, gerçekten ihtiyacı vardı!

"Bana ihtiyacın var mı?" Taş gibi bakışlarında şiddetli ve korkutucu bir kıvılcım parladı.

Adamın küçümsemesi neredeyse onu ürkütecekti. Ama yapamadı. Yapamazdı. Cesur olmalıydı.

Kelimeler söylenmek için yanıp tutuşuyordu: "Vaftiz annemin parasını temin etmek için yardımına ihtiyacım var. Hem de çok."

Tabii ki.

Para istedi.

Çocuklar bunu duyana kadar bekle, diye düşündü Charlie ve bir an için onun kendisine ihtiyacı olduğunu düşündüğü için utanç verici bir hayal kırıklığı hissettiği gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı - *bunu*, küstah konuşmasıyla hiçbir ilgisi olmayan istenmeyen bir ilgi dalgası *izledi*.

Bütün İskoçyalılar bu kadar ham mıydı?

Yeni kesilmiş saman gibi sarı saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Gözlerinde, gizleme zahmetine girmedeği yorgun ve zayıf bir ifade vardı. Cildi soluktu, neredeyse pirinç kağıdı gibi yarı saydamdı, elmacık kemikleri yüksek ve sivriydi.

Muhtaçlık yayıyordu.

Yine de sesinde ne bir çekingenlik ne de bir yalvarma vardı. Sanki pazarda bir kurdelenin fiyatını pazarlık ediyormuş gibi, tuhaf talebini hızlı ve işveli bir şekilde dile getirmişti.

Yine de, dikkatini çeken zengin ve dolu bir şey vardı. Belki de kızın sesiydi bu. Vızıldayan yaban arılarını ve balı düşünmeden edemedi. Kuştüyü yastıklı, rahat, yapılmamış yataklar. Zengin mavi kadifeler.

Gözleriyle aynı gök mavisi rengi ve derin ipek cepleri olan parlak kürklü manşonları vardı - üzerinde yırtık pırtık bir elbise olmasına rağmen.

"Büyükannemden hiçbir şey isteyemeyiz," diye bilgi verdi. "Kendisi yurtdışında ve bana hesaplarını açma yetkisi bırakmadı."

Kız hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmadı. "Oh, çok yazık. Çok umutlanmıştım."

Bir an için nefes almakta zorlandı. Şaşkına dönmüştü. Tamamen şaşkındı. Rüya gördüğünü düşünerek başını sallamak istedi. Kuzeye doğru giderken kafasına tabanca dayayan iri yarı haydut dışında *hiç* kimse ondan bu kadar doğrudan bir şekilde para istememişti. Sokak dilencileri bile ondan bir kuruş isterken ön ayaklarına dokunur ya da yere bakarlardı.

"Büyükannemle tanışmayı çok mu umuyordun... yoksa onun hesaplarından yararlanmayı mı?" diye sordu, fena halde sarsılmış olduğu gerçeğini örtbas etmek için.

Ve garip bir şekilde büyüledim.

Biraz yaramaz bir peri gibi görünmesine neden olan alaycı bir yüz ifadesi takındı, ardından kısa bir iç çekti. "İkisi de. Mektubunuzda Leydi Pinckney adını gördüğümde küçük, mutlu bir hayal kurduğumu itiraf etmeliyim." Sağlam çizmeli ayaklarını narin bir şekilde birbirinden ayırdı ve sanki görkemli bir hikâye kuruyormuş gibi küçük avuçlarını önüne koydu. "Bana sımsıkı sarılan şefkatli bir vaftiz annesinin hayali. Hemen ardından bir sandık dolusu altın açtığı, paraların kucağıma döküldüğü ve Vandemere Kalesi'ni eski ihtişamına kavuşturacağım için tüm sıkıntılarımızın sona erdiği bir başka hayal."

"Öyle mi?"

"Evet, bu da kulelerden uçan ipek flamalar, onarılmış bir asma köprü ve yeni perdeler anlamına geliyor. Evet, her odada yeni perdeler. Ve belki de büyük salona devasa bir büfe ve yeni bir zırh takımı. Bizimki çok perişan. Sol kol geçen hafta düştü ve bir ezik daha oluştu,

Aşırı meraklı tekir kedimiz Jinx'in onu tekrar devirmesi sayesinde." Hayallere dalmış bir halde durakladı ve sonra şöyle dedi: "Elbette kale hiçbir zaman Keep kadar görkemli olmayacak ama burada bazı olasılıklar var. Farklı olasılıklar."

Bu bir tiyatroydu, değil mi? Ailesinin parasını nasıl harcayacağını anlatan bir kadın?

"Devam et," dedi, kendisine rağmen çok eğlenmişti.

"Evet," diye yanıtladı coşkuyla. "Ben hiç yatak odalarından bahsetti. Hepsinin yenilenmesi gerekiyor." "Ne kadar iyi fikirleriniz var."

"İtiraf etmeliyim ki öyle," dedi. "Ama şimdi görüyorum ki böyle mükemmel bir senaryo sadece aptalca bir fantezi."

"Gerçekten de öyle." Sesi artık sertti. "Açgözlülüğün beni dehşete düşürüyor. Bunu saklamak için hiçbir şey yapmıyorsunuz. Sizin kadar cüretkâr bir hanımefendiyle daha önce hiç karşılaşmadım."

"O zaman üvey annemle tanışmadınız," diye cevap verdi Bayan Montgomery, şaşırmadan.

Neredeyse boğuluyordu. "O *daha mı kötü?*"

"On kat. Ama onun aksine, ben zerre kadar açgözlü değilim. Büyükannenizin sadakasını da kabul etmezdim. Bu sadece bir borç olurdu, bunu bilmenizi isterim ve bunu sadece diğer insanların refahından sorumlu olduğum için yapardım." Yanakları şimdi kıpkırmızıydı. "Yani karakterimle ilgili kaba yargılarını bir kenara bırakabilirsin. Bu arada senin karakterin hakkında da çok şey söyleyebilirim ama söylemeyeceğim. Çünkü *berbat* görünüyorsun. Erkek olsaydım ve senin kadar kötü görünseydim, ben de kaba olurum. Ama bu geceden sonra, iyi bir uyku çektiğinizde, artık böyle kaba davranışlara müsamaha göstermeyeceğim."

Bunu nasıl yapmıştı? Her şeyi nasıl tersine çevirmiş ve *onu* nasıl kötü göstermişti?

Kavrayıcı olan oydu. O bir-

Konuşmak için ağzını açtı -ne söyleyeceğinden emin değildi- ama kadın elini kaldırdı. "Bu kadar anlaşmazlık yeter. Benim aptal fantezimin yerine, meyhane ve ahır kokan, gözü morarmış, kavgacı bir adamla karşılaşmış olmamın ironisini takdir edelim." O verdi

içten bir kahkaha attı ve kendini tutmak için elini ağzına kapattı. Ama duramadı. Elinin düşmesine izin verdi ve düpedüz güldü. "Hayat ne kadar komik olabiliyor! Sence de öyle değil mi?"

"Evet, olabilir." Ne kadar zorlayıcı bir yaratık! Belki de çok dürüst davrandığı içindi. Buna alışık değildi.

Bir de güldüğünde neredeyse büyüleyici oluyordu. Tam olarak değil elbette, *ona* güldüğünü düşünürsek. Ama neredeyse.

"İyi misiniz?" Bayan Montgomery ona sordu. "Yani, sanki" - bir eliyle zarif olmayan bir hareket yaptı- "sanki-"

"Cehenneme kadar yolun var mı?" Cümleyi onun için tamamladı. "Şey, evet. Elbette cehenneme gidip gelmiş biri

çaya ihtiyacı var." Ses tonu sertti.

Zihninin çok küçük bir köşesi hâlâ onun yapmacıksızlığını eğlenceli bulacak kadar dinçti.

"Brandy daha iyisini yapardı," dedi.

"Bizde onlardan hiç yok. Ancak biraz viskimiz var. Ama"-durakladı-"*daha fazlasına* ihtiyacınız olduğuna emin misiniz? Daha fazlası yardımcı olacakmış gibi görünmüyorsunuz. Belki daha azı daha iyi olur. Ya da hiç." Nefes aldı. "Aslında hiç demek istemiştim."

"Bir kırılma noktası var, biliyorsun," dedi ona. "Bu aşamada hoşgörölü olmak ters etki yaratır. Büyük bir baş ağrısına yol açabilir."

"Zaten bir tane yok mu?" Şeytan alır, ona hatırlatmak zorunda mı?

Yeni bir konu bulmaya çalışacaktı. "Köyünüzden tepeye doğru uzun bir yürüyüş oldu. Glen Dewey, Highlands'in en uzak karakolu olmalı. Ana yoldan oraya ulaşmak için son üç mili yürümek zorunda kaldım."

"Evet, burada tecrit edilmiş durumdayız." Bayan Montgomery'nin sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu. "Bizi bulduğunuza çok şaşırdım."

Ona gülümsedi, adamın kendisine gülümsemeyi reddetmesini görmezden geldi.

"Acı çekiyorsun," dedi Bayan Montgomery. "Lütfen lordum. Oturun ve rahatınıza bakın. Söz veriyorum-"

"Paradan mı bahsediyorsun?" Kendini eski bir kanepenin üzerine bıraktı.

Yüzünü buruşturdu. "Evet. En azından bir süre için. *daha iyi.*"

Ona midesinin yiyeceksizlikten, çok fazla içkiden ve uykusuzluktan ağrıdığını söylemek için can atıyordu. Sırf bugün buraya gelebilmek için bir oda dolusu çiftçiyle bütün gece kâğıt oynadığını itiraf etmeyi de çok isterdi. Son altın düğmesini de kaybetmişti ve sonra-

Şanslı kuruşu, tüm iyi talihinden sorumlu olan... son kuruşunu aldıklarında arkadaşlarından sakladığı kuruş. Onu saklamakla ilgili herhangi bir endişesi yoktu - onu harcayacak gibi değildi.

Bu sadece bir tılsımdı, İskoç büyükbabasının o daha altı yaşındayken ona verdiği şanslı kuruş. Büyükbabası şöyle demişti: "İşte şanslı kuruşun. Ne görürsen onu alırsın. Bunu unutma, delikanlı."

Charlie, o gece yemekte annesi parayı almaya çalıştığında tombul yumruğuyla parayı tuttuğunu ve ağladığını hatırlıyordu. Ve böylece onu cebinde saklamıştı.

Her gün.

Hayatının geri kalanı için.

Eton, Oxford, büyükbabasının cenazesi, Charlie'nin arkadaşlarının tüm düğünleri ve ailesi adına satın aldığı her kale ya da mülk boyunca şanslı kuruşu üzerinde taşıdı. Bunun, dokunduğu her iş fırsatının altına dönüşmesiyle ilgili olduğuna inanıyordu.

Ama garip bir şans eseri, kuruş dün gece soluk yeşil çuha masanın üzerinde belirmişti. Barmaidlerden biri

cebinden mi çıkardı? Hâlâ bilmiyordu. Highland viskisi özgürce akıyordu ve-

Bir sonraki bildiği şey, şanslı paranın kazanılmış olduğuuydu.

Geri almaya çalıştığında Charlie'ye "Uzak dur!" diye kükreyen dişsiz yaşlı bir adam tarafından elinden alınmıştı. O benim şanslı kuruşum!" Ve Highland yazının ürkütücü beyaz gecesinde kayboldu.

Charlie onun ahırların etrafında kayboluşunu izlemiş ve gitmesine izin vermişti. O sırada zaten zar zor ayakta durabiliyordu.

İşler hızla yokuş aşağı gitmişti. Önce bir hiç yüzünden kavga çıkmıştı. Geçen ay bunlardan pek çoğunda bulunmuştu. Zor durumdaki insanlar aç olduklarında ya da uyuyacak bir yer aradıklarında kötü bir ruh haline bürünme eğiliminde olurlardı. Gözü morardıktan sonra, iri kulaklı bir çoban Charlie'nin arabasının arkasına binmesine izin vermeden önce barın tepesinde "Will Ye Go, Lassie?" şarkısını söylemesini istemişti. En yakın pazar kasabasına bırakılmış ve neyse ki Glen Dewey'in kuzeyindeki Brawton köyüne giden balıkçılarla dolu birkaç arabadan biri tarafından alınmıştı.

Bayan Montgomery dudağını ısırıldı. "Özür dilerim. Berbat bir ev sahibi oluyorum." Elini buklelerinin arasından geçirdi. "Dur sana gözün için bir lapa getireyim."

"Hayır, teşekkür ederim." Charlie kendi kendine kaba davrandığını söylese de bahaneler üretmekten kendini alamadı.

Yarı sarhoştı.

Çok sinirliydi.

İmkansız bir bekardı. Parasız.

Fakir olmak cehennem gibiydi. İçinde hiçbir kurtarıcı değer bulamamıştı. İşin ironik yanı, ister paçavralar içinde ister Londra'da bir balo salonunda olsun, her iki durumda da cüzdanı için takip ediliyordu.

"Lapaya *ihtiyacınız var*," dedi Bayan Montgomery. "Şişmeyi durdurmak için-"

"Lapa yok," diye tersledi.

Keyifli olmaya zahmet edemezdi. Kafasının her yerinde o düşük seviyeli zonklama vardı ve artık büyükannesinin elçisi olmak için hiçbir arzusu olmadığı gerçeği ile birleşti. Londra'dan ayrıldığından beri insanlarla ya da doğayla yaşadığı sayısız tehlikeli karşılaşmada hayatının gözlerinin önünden geçtiğini üçüncü ya da dördüncü kez gördükten sonra yolculuk parlaklığını yitirmişti.

Kız durdu. "Pekâlâ," dedi. "Nasıl istersen öyle olsun."

Ses tonu onun şımarık olduğunu ima edecek kadar kuruydu, ki kesinlikle öyle *değildi*.

Tamam, belki de öyleydi ama bu rahatsızlık işinde yeniydi, değil mi? Londra'daki kulübünde bir süreliğine parayı bırakmayı kabul ettiği o gece, deyim yerindeyse kurtların önüne atılmıştı ve kuzeye kadar tek parça halinde gelebildiği için mutluydu.

"Notumu almış olmalısınız," dedi. Günler önce köhne bir handa kendi eliyle yazdığı bir tanıtım mektubunun şimdiki görünüşünü ve davranışını mazur göstereceğini düşünmek için genç bayanın onu ne kadar yüz­süz bulması gerekirdi. Öyle olmadığını biliyordu.

Yine de, bozmamaktan acımasızca zevk aldığı bir anlık garip bir sessizlik oldu. Ama bu kadın olmasaydı, şu anda Kasaba'daki kulübünde mutlu bir şekilde koltuğunda oturuyor olacaktı. Ve şanslı kuruşunu da kaybetmemiş olacaktı. Başka bir deyişle-

Her şey onun suçuydu.

Ama Bayan Montgomery onun kızgınlığını fark etmemiş gibiydi.

Bir nefes aldı ve kollarını mütevazı göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet," dedi neşeyle. "Mektubunu biraz daha açıklamak ister misin? Büyükannenizin istekleri doğrultusunda, sürekli emrime amade olacağınızı söylemişsiniz."

"Durmaksızın mı?"

"Hatırlamıyor musun? Ve bir adamı tanımlayan şeyin ceplerinin derinliği değil, asil sözler ve eylemler olduğunu söylemişsiniz. Takdire şayan bir düşünce."

Bunu gerçekten söyledi mi? Bunu yazdığında kupasındaydı. Arrow'un itiraf edeceği bir şeye benziyordu.

"Bu doğru," dedi, kendini toparlamaya çalışarak. "Bir insanın ne kadar zengin ya da fakir olduğu ile tanımlanmaması gerektiği doğru."

"Bu kadar gerçekçi olduğunu bilmiyordum." Yüzü pişmanlık dolu bir ifadeye büründü. "Buraya kadar gelip böyle bir rezalete katlanmanız ne büyük incelik" -şimdi şalgamın yattığı kanepenin altına hızlı bir bakış attı

- "Açıkça fon sıkıntısı çektiğinizde."

Sempatik görünmek için çaba sarf etti, ancak hayal kırıklığı aşıkardı.

"Elbette, paralarınızı çok derin bir cepte saklama şansınız her zaman var," diye ekledi, yüzü parlayarak.

Tanrım, kadın utanmazca şeffaftı. Artık *onun* parasının peşindeydi.

"Şu anda beş parasızım." Sadece omuz silkti. "Yolculuğa gelince, hiçbir şey değildi."

Hiçbir şey, kıcı. Lanet olası bir şeydi ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyordu. Buradan ayrılmak ve Londra'daki lüks evine dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Vaftiz annesi olmanın getirdiği sorumluluklara gerçek bir bağlılık gösterdiniz," diyerek ona iltifat etmeyi başardı.

Onun samimiyetini sorgulamakla kalmadı, böylesine yersiz bir etiket karşısında öfkelenmişti. "Hatırlarsanız ben sadece bir elçiyim. Hayran olmanız gereken kişi büyükannem. Kadının vaftiz kızlarını toplamak gibi doğal olmayan bir eğilimi var."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Daha önce hiç birine yardım ettin mi?"

"Hayır."

Kaşları çatıldı.

"Bayan Montgomery," dedi, "endişelenmenize gerek yok. Evet, sorunuz her neyse, bunu çözmemiz gerektiği doğru."

ailemin parası olmadan. Talihsiz bir dizi olay nedeniyle, ona erişimimi tamamen kaybettim ve geri alıp alamayacağımı ya da ne zaman alacağımı bilmiyorum. Vaftiz annene de bir süre ulaşamayacak. Ama emin olun, size bilgece tavsiyelerimi sunacağım ve ikileminiz çözülene kadar kalmaya kararlıyım."

İşte orada. Ona para teklif edemeyeceğini kesin bir dille bildirmişti.

Öyleyse neden sevgililerine pahalı mücevherler teklif ettiği zamankinden daha savunmasız hissediyordu?

Hiçbir fikri

yoktu.

Ama o yaptı.

Ve bundan hoşlanmadı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kendini korkunç bir yanıt için hazırladı ama Bayan Montgomery bayılacakmış gibi görünmüyordu. Ya da ağlayacak gibi.

Sadece başını salladı. "Pekâlâ. Çeşitli yeteneklerimizle, biriktirdiğim on bir poundla ve şansla başlayacağız. Sonra da oradan devam ederiz. Kafa kafaya verdiğimizde dört yüz pound biriktirebileceğimizden eminim."

"Dört yüz pound mu?"

Ay'ı da isteyebilirdi!

Ayağa kalktı. "Böyle bir meblağı toplamana yardım edecek kadar uzun kalamam. Bu yıllar alabilir."

"Yıllarım yok."

"Tam olarak neden bu kadar çok paraya ihtiyacınız var? Perdeler, büfeler ve asma köprü onarımları bu miktarın onda birine bile mal olmamalı."

İçini çekti. "Çok iyi bir soru. İlk yüz sterline hemen ihtiyaç var. Keep'teki ev sahibine yıllık gümrük vergisini ödemeye gidecekler. Bu olmadan mülkten çıkarılabiliriz - Temmuz'un ilk haftası gibi kısa bir süre sonra. Bir yüzlük daha gelecek yılın vergisi *için* ayrılacak. Geri kalanı da başta koyun sürüsü olmak üzere araziye yatırılacak ve böylece artık kimseden borç alma zilletine katlanmak zorunda kalmadan kendi ayaklarımız üzerinde durabileceğiz."

"Bunu söylediğim için bağışlayın" -soluk odaya baktı- "ama şatonun en iyi durumda olmadığı açık. Ve malikâne de genç, tecrübesiz bir hanımefendinin yönetmesi için hantal görünüyor. Başka bir yere taşınmanız en iyisi olacaktır."

"Başka hiçbir yer işe yaramaz." Çenesini kaldırdı. "Endişelenmem gereken insanlar var. Hester ve Joe, hizmetçiler. Ben doğmadan çok önce burada yaşamışlar. Ve burası benim evim. Benim *evim*, efendim. Sadece bir mesken değil."

Gözleri bir parça nemle parlıyordu, ama gözyaşlarının parıltısını en ufak bir şekilde kabul etmedi.

Bu gurur ve bağlılık duygusunu anlıyordu. Ailesi adına pek çok mülk edinmişti ama Devon'daki atalarının evi dışında hiçbirisi onun için bir şey ifade etmiyordu.

"Ama dört yüz poundun ne kadar olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?" dedi. Britanya vatandaşlarının çoğunun böyle bir meblağı kazanması onlarca yılını, hatta birçoğunun tüm hayatını alır."

"Oh, evet, biliyorum. Bu bir paket." Ona bakarken dikkatle bir parmağını ağzına götürdü. "Yine de bu yoksul ve ezilmiş halinle bile onu elde etmede faydalı olacağını umuyorum. Ne yapabilirsin?"

"Ata binerim, çit çekerim, boks yaparım... ve şarkı söylerim. Şarkı söylemekte çok iyiyimdir." Kulağa ne kadar acınası geliyordu.

"Korkarım binicilik, eskrim, boks ve şarkı söylemek pek işe yaramayacak." Başını öne eğdi. "Bahsetmeyi unuttuğun başka bir şey var mı?"

Tereddüt etti. "Nasıl para kazanılacağını biliyorum. Ama bunu sıfırdan yapamam. Başlangıç fonuna ihtiyacım var."

Bayan Montgomery gerçekten de ellerini çırpı. "Bu mükemmel." Sırıttı. "Tam da ihtiyacım olan şey bu, nasıl para kazanılacağını bilen biri."

Nasıl olduysa bir adım ötesine kadar gelmişti. Onu dikkatle inceledi ve bunu yaparken, mavi gözlerinden, sanki bir peri gibi hafifçe yukarı doğru eğilmelerinden etkilenmekten kendini alamadı.

"Yatırım yapacak paranız var mı?" diye sordu.

"Hayır." İnce kollarını çok ince vücuduna doladı. "Ve sen zaten istemediğini söyledin."

"Hayır. Maalesef."

Yüz ifadesi düştü.

Kısa, hüzünlü bir sessizlik oldu.

"Şimdi anlaşmamızın ayrıntıları konusunda aydınlandığınıza göre," dedi, "büyükannemle temas kurduğunuz için pişman olduğunuza şüphe yok."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Hayır, hiç de öyle değil. Hayal kırıklığına uğradım çünkü yoktan var edebileceğimize inanan birine ihtiyacım var." İçini çekti. "Ama sen bunun mümkün olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

"Ben asla-" demedim.

"Sıkıntılarını çözmek için paraya bel bağlıyorsun," dedi açıkça. "Seni suçladığımdan değil. Ben de aynı şeyi yapabilecek kadar paramın olduğu bir noktaya ulaşmaya çalışıyorum. Ama hiç paran olmamasının iyi bir yanı var. Fakir olduğunuzda, çok iyi bir hayal gücü geliştirirsiniz. Hayatta kalmak için buna ihtiyacınız var. Umut etmek için. Çünkü bazen ... başka hiçbir şey yoktur."

Bir anlık bir sessizlik oldu ve sanki düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı.

Çok düşündüm.

Bu onun için oldukça sevimliydi. Yine de onu da tedirgin etmişti.

"Hiç de öyle değil," diye cevap verdi ama içinden, kızın onu anlamaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığını hissetti. Kesinlikle şanslı bir tahmindir. "Bir vaftiz annesinden -ya da bir vaftiz annesinin torunundan- çok fazla şey istediğini hiç düşündün mü?"

Başını öne eğdi. "Bir vaftiz annesinin görevi yükümlülerine büyük erdemleri göstermek değil midir? Cesaret, metanet, asalet ve yararlılık?"

"Olabilir, ama hatırlatmama gerek var mı, ben-"

"Ve benim izlenimime göre," diye devam etti eşit bir şekilde, "İngiliz soyluluğunuzun görevi de aynı erdemleri kitlelere göstermektir. Dolayısıyla burada çifte yükümlülük altındasınız efendim."

Ellerini önünde kavuşturdu.

"Bayan Montgomery, bu görev fikrini biraz fazla ileri götürüyorsunuz-" Cebinden ezilmiş bir cheroot çıkardı,

Ona doğru eğildi -koluyla belini okşamaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı- ve çırayı yaktı.

Onun bir nefes çekmesini beklerken yüzündeki ifade -yarı kızgın, yarı sabırsız- kesinlikle güzel bir sigarayı mahvedecekti.

Neden kadınlar bunu yapmaya eğilimliydi? Elbette, cimri bir çekişten sonra kaşları daha da çatıldı ve adamın cheroot'tan aldığı zevk buharlaştı.

Tanrıya şükür evli değildi.

Ellerini ince kalçalarının üzerine koydu. "Lord Lumley." Ses tonu çok açıktı. "Büyükannenizin adına bu kadar uzun bir yol kat ettiğinize göre belli ki sadık bir torunsunuz. Ve cüzdanınız kilit altında olmadığı zamanlarda zengin bir vikont olduğunuzu zaten biliyorum. Ama sen ne tür bir adamsın? Projemin amaçları doğrultusunda -Şato-Vandemere'i Eski İhtişamına Kavuşturma projesi, yeni adlandırdım- bilmek istediğim şey bu. Bilmem gereken şey."

Bir süre gergin bir sessizlik oldu. Onun bu cesur konuşması karşısında garip bir heyecan hissetti.

"Eee?" Kadın gerçek bir merakla ve biraz da sabırsızlıkla ona baktı.

Soru üzerinde biraz düşünmesi gerekiyordu, bu yüzden چراğını içine çekti. "Ben sözünü tutan bir adamım," dedi sonunda. "Sana kalacağımı ve seninle ilgileneceğimi söyledim ve bunu yapacağım."

"Bu durumda, derhal asil ve faydalı olmanız gerekecek." Onun siyah gözüne baktı. "Tabii senin gibi bir bekâr için bu mümkünse."

"Peki bu ne tür bir şey?"

"Yaramaz türden tabii ki."

"Beni bu kadar çabuk tespit etmen ne kadar akıllıca," diye karşılık verdi ve soğuk bir adamın içgüdüsel olarak ateşe doğru bir adım atması gibi ona doğru bir adım attı. Kadınsı bir ilgiye ihtiyaç duyduğunu hissediyordu. Ama bunu bir taverna fahişesinden ya da gözü dönmüş bir sütçü kızıdan değil. Bunu bir kızıdan istiyordu

kolay olmayan bir kız. Bunun gibi bir kız. O zaman fark zor kazanılmış gibi gelirdi.

Onun dünyasında hiçbir şey zor kazanılmazdı.

"Benim gibiler hakkındaki şüphelerinizin doğru olduğunu kanıtlamak için sizi öpmekten çekinmem," dedi. Size şunu söylemeliyim ki, ben buradaki görevimi tamamladıktan sonra, aynı tür dünyayı süslü kadınlarla dolaşacak ve gittiği her yerde sarhoş olacak, *sizin türünüz* ise İskoçya'nın kuzeyinde sıkılmış bir şekilde kalacak."

Kadın, adamın şok edici konuşmasından hiç etkilenmemiş bir halde ona bakıyordu. Ve kaç kere "*ilk*" dediğini.

"Bu arada" -yaklaştı, çenesini kaldırdı- "Öfkeli bir genç kızın dudaklarının tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Çörek? Şeker mi? Yoksa küçümseme mi?"

Kadın adamın elini akıllıca itmeye çalıştı ama adam elini yakaladı.

"Ben senin Londra'daki oyuncaklarından biri değilim," dedi cesurca ve bileğini çekerek kurtardı.

Etkilenmeden edemedi.

Mermer kaplı yan sehpadan küçük, kırık bir porselen kâse aldı ve kabı adama doğru itti. "Lütfen söndür şunu."

Çenesini cheroot'a doğru eğdi.

Onun somurtan dudaklarını inceledi ve sigarasından bir nefes daha çekti. Onu şimdi her zamankinden daha çok öpmek istiyordu.

"Beni duydun mu?" diye sordu o bal arısı sesiyle ve kâseyi bir kez daha adama doğru itti. "Perdeleri yeni yıkadık. Üvey annem onların içindeki duman kokusuyla ilgilenmezdi.

Bacalardan yeterince alıyoruz." O daraltılmış onun gözler Hatta daha fazla ve isteksizce razı oldu, sigara çubuğunu kaseye vururken kolu sabit kaldı, çok ince bileği güçlü, eli

tavırları sarsılmamış.

Charlie yine etkilenmişti. Ya da sinirlenmişti. Hangisi olduğunu ayırt etmek çok zordu.

Her ne kadar sade bir kadın olsa da adamın sinirlerini bozmuştu ve bu iyi bir şeydi çünkü bir daha asla mutlu olmak istemiyordu. Başı çok fazla ağrıyordu. Şanslı parası yoktu. Ve sevecek kimsesi de yoktu.

Sevecek birini *istediğinden* değil.

Kahretsin, o lapaya ihtiyacı vardı. Bir de romlu punç. Ve içinde uyurken hayatından endişe etmeyeceği sıcak bir yatağa. Duygusallaşmaya başlamıştı, belki de halüsinasyon görüyordu, kendini aniden bekâr yaşam tarzını tatsız bulan erkeklerden biri olarak hayal ediyordu.

Kadın kâseyi tekrar masaya bıraktı ve adam kadının başının üzerinde, ortaçağ kıyafetleri içinde el ele tutuşan ciddi bir kadın ve erkeği tasvir eden büyüleyici vitray pencereyi fark etti. "Başka tür bir ateşle oynuyorsun," dedi ona. "İsteklerinizde ve taleplerinizde yüzsüzsünüz.

Davranışların, sana o öpücüğü vermiş olsaydım benimkiler kadar çirkin olurdu." Kızın beline sarıldı ve onu kendine çekti. "Kısacası, siz Highland kızları ele avuca sığmazsınız." Aralarında bir şey uğuladı ama o gözünü bile kırpmadı.

"Sen içinde İskoçya Şimdi, benim Lordum. Hayır. İngiltere.

Highland kızları fikirlerini söyler."

"Ve Londralı çocuklar, lanet olsun, öpücük çalarlar. Biz böyle yaparız. İyi bir sebep için."

O da öyle yaptı. Bir öpücük çaldı ve dudaklarının ne kadar yumuşak olduğuna şaşırdı-

Ağızları ve vücutları birbirine ne kadar da doğal bir şekilde uyuyor.

"*Dai* - seee!" Tiz bir ses Charlie'nin Bayan Montgomery ile aniden başlayan samimi sohbetini böldü.

Geri çekildi.

Elinin kızın belinden kaymasına izin verdi.

"Pekala," dedi. "Londralı çocuklar hakkındaki düşünceni anlıyorum."

Bu da son derece eğlenceli bir yorumdu. Damarlarındaki kanın ilkel atışını unutmamasını kolaylaştırdı. Karşısındaki kızın belli bir zekâ ve zarafete sahip olduğu gerçeğine odaklanabilirdi.

Bu düzgün dış görünüşün altında hissettiği ateşi boş verin. Bu bir sorun olmayacaktı. Zaten yeterince asi davranmıştı. Büyükanne onun sorumluluğundan faydalanmasını onaylamazdı.

Bayan Montgomery'den faydalanmak kolay görünmüyordu... O daha çok küçük bir savaş gemisine benziyordu, eğer isterse büyük bir yıkım yaratabilecek sinsi bir gemi... tüm topları, zıpkınları, şeytani stratejileri ve değiştirilmesi gereken yıpranmış yelkenleriyle.

Yıpranmış yelkenler... Bu, düzgün bir elbiseye ihtiyacı olduğu gerçeğinden kaynaklanıyordu. Bir karakteri vardı ama onun hakkını vermiyordu. Ona özellikle hayran olduğundan ve onu daha güzel bir elbise içinde *görmek* istediğinden değil.

Hayır, istemedi. Her şeyden çok ona karşı temkinliydi.

Tabii ki, sırf merak ettiği için onu elbisenin *dışında* görmeyi umursamazdı.

Bayan Montgomery omzunun üzerinden baktı ve bakışları tekrar onunkilere döndüğünde gözleri mavi-siyahtı. "Bir şeyler uydurmamız gerekecek. En azından planımızı sağlam bir şekilde uygulamaya koyana kadar. Aksi takdirde, peşinde olduğum şey onun çıkarına olsa bile üvey annem bunu sabote edecektir. Bu konuda aptal ve acımasız. Sadece bu da değil, rütbeni öğrendiğinde üvey kız kardeşimi vikontes yapmak için elinden geleni yapacaktır. Nişanlı mısınız?"

"Yüce Tanrım, hayır."

"Kendini korumak için öyleymişsin gibi davran."

O daha kabul edemedi, kapı çarparak açıldı ve üç kadın aynı anda girişten içeri girmeye çalıştı.

Genç bir bayan oldukça güzeldi, siyah bukleleri ve narin yüz hatları vardı. Londra'da olsaydı, ilk bakışta pek çok züppenin başını döndürürdü. Ama Charlie onun çarpıcı olduğunun farkında olduğunu hemen anladı ve bu da onu muhtemelen başka pek bir özelliği olmadığına inandırdı. Yanında çoğu erkekten daha uzun boylu ve bir liman işçisi kadar geniş omuzlu bir başka genç kadın vardı.

Küçük gözleri, ekşi bir ağzı ve geniş bir çenesi vardı, sıkıca kıvrılmış donuk kahverengi saçları ile dengelenmişti.

Üçünün en büyüğü, belli ki üvey anne, orta boyluydu ve yeterince yakışıklı bir yüzü vardı. Charlie onun muhtemelen çok uzun yıllar önce güzel bir kız olduğunu tahmin etti. Saçları sade olanla aynı mat kahverengiydi ama tepesinden başlayıp kalın bir çizgiyle sol kulağına kadar inen bir tutam beyaz saç ona oldukça dramatik bir görünüm veriyordu.

Bayan Montgomery'nin aksine, üçü de iyi beslenmiş görünüyordu. Güzel olan kıvrımlı bir cep Venüs'üydü. Diğer ikisinin geniş göğüsleri ve büyük kalçalarıyla yuvarlatılmış kare gövdeleri vardı.

"Kımıldayın," diye homurdandı başhemşire ve arkadaşlarına gizlice dirsek atmak için bir hareket yaptı ama hareket özensiz ve barizdi.

Güzel olan kıpırdandı, ama ancak hedeflenen yumruk karşısında gerçek ya da sözde bir acıyla nefesini tuttuktan sonra. Dişi dev kenara çekildi, yüzünde asık bir ifade vardı. Üçü de onunla bakışlarını kilitleyene kadar sinirli ifadeleri tatlı bir hal almamıştı.

Sonra da eski püskü kıyafetlerine bakma fırsatı bulduklarında tekrar sinirlendiler.

"Kimsin *sen*?" diye sordu üvey anne düz bir Londra aksanıyla.

"Evet, siz *kimsiniz*?" Güzel kız ona cesurca bir aşağı bir yukarı baktı.

Büyük *olanı*, "Kirli olsa bile hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim," dedi.

Bunun üzerine Charlie yüzünü tamamen nötr tutmakta zorlandı. Sesi tıpkı bir oyunda kadın gibi konuşmaya çalışan bir erkeğe benziyordu. Kadın kıyafeti giymiş bir erkek olabilir miydi?

Ona daha yakından baktı. Hayır. Öyle düşünmüyordu. Bu çok tuhaf olurdu. Ama tam olarak emin olamıyordu. Bolluk

giydiği kumaş ve fırfır bütün bir müfrezeyi kamufle edebilirdi.

Neşeli bir gülümseme için hiçbir girişimde bulunmadı, ancak zorlu bir çabayla ağzının bir köşesini kaldırdı. "İyi günler hanımlar. Ben-"

"Bildiğimiz kadarıyla," diye sözünü kesti üvey anne, "sen - morarmış gözün ve yırtık pırtık ama güzel giysilerinle - belki de bir beyefendiyi bağlamış ya da Tanrı korusun *ldrmş*, pantolonunu ve paltosunu çalmış ve evin hanımını kalmana izin vermesi için ayartmak amacıyla buraya gelmiş çılgın bir serseri olabilirsin."

Charlie hemen bir varsayımda bulundu: kadın kurnaz ama eksantrikti, tehlikeli bir kombinasyon. "Elbette o tür bir adam değilim," dedi. "Ama yle olsaydım, sana söylemezdim, değil mi?"

 hanımın da nefesi kesildi, ama üvey anne ortaya ıktı - Hayır. Bu fikir onu heyecanlandırmış olamaz, değil mi?

"O Vikont Lumley, vey anne," diye açıkladı Bayan Montgomery.

"Vikont, gerçekten de," dedi yaşlı kadın küçümseyerek.

"Ben bir vikontum," dedi. "Neden *DeBrett'in soyağacına* bakmıyorsun? Adım orada yazıyor ve Karun kadar zenginim. İngiltere'nin her yerinde mlklerim var. Burada, İskoçya'da da bir kalem var... bir vadinin yakınında bir yerde."

"On binlerce glens var!" dedi Perdita. "Yüzlerce glens," diye düzeltti Bayan Montgomery.

Lord Lumley omuz silkti. "Bir gün orayı ziyaret etmek ve eğlence olsun diye birkaç koyun kırmak istiyorum. Tabii eğer fırsat bulabilirsem. Tabii bu yıllar sürebilir... Londra asla sıkıcı değildir."

"Londra'da nerede yaşıyorsun?" diye sordu üvey anne.

"Mayfair. Grosvenor Meydanı'nda. Eğer hala bana inanmıyorsanız, iyi dostum ve komşum Drummond Dükü'ne yazın. O size söyleyecektir."

"Drummond Dükü'nn adını duymuştum," diye mırıldandı yaşlı kadın.

Bayan Montgomery'nin de tahmin ettiği gibi, kurnaz yüz ifadesi artık hırsının ipuçlarını da gösteriyordu.

Bayan Montgomery hoş bir şekilde gülümsedi ve onun gözlerinin içine baktı. "Zavallı Vikont ayak takımının saldırısına uğramış ve yolunu kaybetmiş. Glen Dewey'deki nazik bir ruh onu bize gönderdi."

"İyi ki" dedi, "ünkü *nişanlım*" -kelimeyi vurgulamaya özen gösterdi- "aksi takdirde çok endişelenirdi."

"Nişanlı mısın?" diye sordu üvey anne. "Evet. Öyleyim."

Charlie onun sözlerinin tüm tehdidini hissetti ve söyleyecek bir yalanı olduğu için çok rahatlamıştı. "Güzel bir genç bayana."

Bir isim düşünmeye çalıştı. Sonra hayali nişanlısının neye benzediğini hayal etmeye çalıştı ve sarışın mı, esmer mi yoksa kestane rengi saçlı mı olduğuna karar veremedi. Uzun ya da kısa. Katıldığı her balonun kesinlikle en güzeliydi ve balolara yalnız gidiyordu, çünkü balolar onu sıkıyordu.

Ayrıca gündüzleri mükemmel bir bakire, geceleri ise bir cadalozdu. Bu imkansız olsa bile.

Ama o sadece bir hayal ürünü olduğu için, onu istediği herhangi biri yapabilirdi. Bir şekilde asla gerçekleşmeyecek olan evlilikleri hakkında asla konuşmayacaktı. Ve kesinlikle Bayan Montgomery'nin yaptığı gibi çirkin taleplerde bulunmayacaktı.

Elbette, Bayan Montgomery gibi öpüşseydi, bu ideal olurdu. Ama başka hiçbir şekilde benzemezdi.

"Nişanlınızın adı ne Vikont?" diye bağırdı dev dişi.

"ay ister misiniz?" Bayan Montgomery aynı anda ona sordu.

ay sorusu için Tanrı'ya şükür çünkü ilk soruyu yanıtlamaktan kaçınmayı umuyordu.

Ama bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, cep Venüs'ü sözünü kesti. "Ona göz k u l a k olacağım,

Daisy." Ona kurnaz bir bakış fırlattı. "Hemen gidip yatak odasını hazırla ve sakın oyalanma."

Üvey anne Bayan Montgomery'ye, "Önce bize şu çayı getir," diye emretti.

"Sütü de unutma," diye ekledi iri olan gür bir sesle. "Her zaman yapıyorsun."

Charlie, diğerlerinin Bayan Montgomery'ye bir hizmetçi gibi davranıyor olmasından duyduğu rahatsızlığı daha sonra incelemek üzere bir kenara bıraktı. Bunun yerine onun ismine odaklandı.

Daisy.

Hoşuna gitti.

Bu ona

uyuyordu.

Önemli olduğundan değil. Hiç önemi yoktu.

Ama o kenara çekilip de esmer siren onun yerini aldığı anda, bir eksiklik hissetti; ne olduğunu anlayamadığı bir eksiklik.

Yine de oradaydı, aynı şekilde.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Üvey annesi Perdita'nın sorusunu tekrarladığında Daisy henüz iki adım atmamıştı: "Nişanlınız *kim* Lord Lumley?"

Daisy hareket etmeyi bıraktı.

Lord Lumley dikkatle ona baktı. O da dikkatle baktı.

~~Haydi~~ düşünüyordu. *Bir isim düşün!*

"Lord Lumley." Mona'nın talepkâr sesi Daisy'nin kulaklarını tırmaladı. "Nişanlınız kim?"

Evet, kimdi o?

Vikont sert bir sesle, "Burada, önümde duruyor," dedi.

Kim? Karşısında kim duruyordu?

Daisy'nin avuçları terlemeye başladı. Sanki on yaşındayken çok kötü bir okul piyesinde bu repliği okumak zorunda kalmış gibi konuşmuştu.

Vikont'un bakışlarına kilitlendi ve inandırıcı bir hikâye bulması için dua etti.

"O Bayan Montgomery," diye devam etti oldukça hastalıklı bir sesle.

Daisy omzunun üzerinden baktı ama orada kimse yoktu.

O-

Üvey ailesinin her ferdinden soluk sesleri duyuldu. Daisy de soluk soluğa kalmak istedi ama ağzını açarsa çığlık atabileceğini hissetti.

Bakışlarını tekrar Vikont'unkilere çevirdiğinde, yüzünde dişlerinin arasından yalan söylemek için gösterdiği kararlılığı gördü ve başının belada olduğunu anladı.

"Mektuplar aracılığıyla," diye fısıldadı neredeyse, "Bayan Montgomery -Daisy- karım olmayı kabul etti. Ne de olsa onun vaftiz annesi benim büyükannem. Öyle görünüyordu ki

Varis olarak yükümlülüğümü fark ettiğimde, iki aileyi bir araya getirmemiz son derece doğaldı."

Aman Tanrım!

Daisy kolunda bir çimdik hissetti.

Cassandra gergin dudaklarının arasından, "Bundan hiç bahsetmedin," dedi.

Daisy kolunu ovuşturarak, "Hayır," diye fısıldadı. "Yapmadım."

"Nişanlı *gibi davranmıyorsun*," dedi Perdita, elleri dev yumruklar halinde sıkılmıştı.

"Oh, ama biz öyleyiz." Lord Lumley iki adım öne çıktı, eğildi ve Daisy'yi dudaklarından öptü.

Bu onun ikinci öpücüyüydü ve Daisy'nin ağzı bir kez daha yanmış gibi hissetti. Bunun kötü mü yoksa iyi bir his mi olduğundan emin değildi ama merak edecek zamanı yoktu çünkü Vikont'a çok kızmıştı! O kadar öfkeliydi ki artık nefes alamıyordu.

Bir an önce nasıl nefes alacağımı öğrenmeliyim, diye düşündü, *çünkü artık çok geçti. Bu öpücük zaten gerçekleşiyor ve öncekinin aksine durmuyor.*

Bir an için, bu adamdan nefret ediyorum, diye düşündü. *Ne yaptı bu adam?* Ama konsantre olmak için bu düşünceden vazgeçmek zorunda kaldı.

Öpücük bir an tutkulu, bir an şefkatliydi, o kadar şefkatliydi ki Lumley bunun şaşkınlığıyla ağlayacak gibi olduğunu fark etti. Lord Lumley ona daha sıkı sarıldı ve o da kollarını Lord'un boynuna doladı - onun sert, sağlam erkek boynuna. Öpüşme yeniden tutkulu bir hal aldı, sanki bir irade savaşına girmişler gibi her iki tarafta da sıcak ve talepkârdı.

Kim daha iyi öpüşebilir... ve daha uzun?

Durmasının kendi yararına olacağını bilse de meydan okumaya karşılık vermekten kendini alamadı. Mona, Cassandra ve Perdita tam orada duruyordu. Daha sonra onunla acımasızca dalga geçeceklerdi; Mona iki kuruşluk öpüşemeyeceği ve berbat bir şıfıntı olacağı hakkında nefret dolu şeyler söyleyecekti (Mona tüm rekabetten nefret ederdi).

Ama Vikont'u öpmek Daisy'nin iradesi dışında gıdıklanmak gibiydi. Zihni *hayır* diye bağıırıyordu ama dudakları -tüm

vücut ılığı evet.

"Kesin şunu, ikiniz de!" Perdita ılık attı.

Bu da tüm olayın üzerine bir anda meşhur soğuk su sıçrattı.

Daisy ve Vikont'un dudakları birbirinden ayrıldı.

Vay be. Daisy hayatında bir kez olsun gürültücü üvey kardeşi için minnettar olması gerektiğini hissetti. Ama minnettar değildi.

Hayal kırıklığına uğramıştı. pşmek şimdiye kadar yaptığı en iyi şeydi. Ve bunu üçüncü kez denemek için can atıyordu. Vikont ona gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ben dünyanın en mutlu adamıyım."

Daisy'nin elini tuttu -bu Daisy'nin sıçramasına neden oldu- ve kolunun altında sıkıca katladı.

"İşte, işte, canım," dedi, kadın parmaklarını daha iyi çekebilmek için yumruk haline getirmeye çalışırken, ama adam onu demir bir kavramayla tuttu. "Her şey yolunda. Müstakbel kocanı karşı konulmaz bulman gerekiyor."

Perdita kollarını ırttı, bu da bir hava akımının tüm fırfırlarını karıştırmasına neden oldu. "Senden şimdi her zamankinden daha çok nefret ediyorum Daisy."

Mona ayağını yere vurdu. "Bunu nasıl sır olarak saklayabildin?"

Daisy vey annesiyle göz göze gelmekten korkuyordu ve bu yüzden zihni bir yalan uydurmaya çalışıp başarısız olurken kendini toparlamak için yere baktı. "Sana söylemekten korkuyordum," diyebildi sadece.

Çok zayıf bir hikaye.

"Nazik davranıyor." Vikont onun elini okşadı. "Gerçek şu ki, ona ben hazır olana kadar sana söylememesini söyledim. Birlikte olabilmemiz için yarım kalmış bazı işleri tamamlamak için elimden geleni yapıyorum ama bu düşündüğümden daha uzun sürdü ve-"

"Ve ne?" Mona sordu.

Daisy'nin aklı karıştı.

Lord Lumley, "Ve beni zledi," diye ekledi. "Beni o kadar çok zledi ki ağlıyor. Her gece. Ben de bağlılığımı kanıtlamak için gelip onu şahsen görmek zorunda kaldım."

Cassandra ona baktı. "Son zamanlarda gözlerinin ne kadar kırmızı ve şiş olduğunu fark ettim."

"Ben de," dedi Perdita.

Tanrım, Daisy bazen üvey kardeşlerinden nefret ediyordu! Dürüst olmak gerekirse, *her* zaman.

Daisy dişlerini sıkarak Vikont'a, "*Sen de beni* özledin," dedi. "O kadar ki *sen* de her gece ağladın."

Mona ve Cassandra önce birbirlerine, sonra da ona baktılar.

"O tip birine benzemiyor," dedi Cassandra.

"Hayır," diye ekledi Mona spekülatif bir şekilde.

"Ağlamadım," diye ısrar etti Vikont, hiç bozuntuya vermeden ve hâlâ Daisy'ye hayranlıkla bakarak. "Sadece inledim. Bir kere. Uykumda. Sanırım hazımsızlıktan."

Daisy onun gözlerinin içine bakarak, "Ama komşuları uyandırdığını söylemiştin," dedi. Kızginken aşık görünmek çok zordu. "Ve onlara bunun bardağı taşıran son damla olduğunu söyledin. Beni görmeye gelmek zorunda kaldın. Aşkın kahverengi gözlü bir kuzuyu okşamaktan daha iyi olduğuna dair bir şeyler söyledin. Ya da bir puding."

"Komik," diye cevap verdi ona, gözleri kızın yüksek sesle ve net bir şekilde okuduğu bir mesajla parlıyordu: *Sen. Ödeyeceksin. Ödeyeceksin. Ve bu hiç de hoş olmayacak.* "O kısmı hatırlamıyorum."

"İstiyorum," dedi Daisy, onun tehditkâr mesajının bir sonucu olarak gergin hissediyordu, ama bu mesaj, onun aşık bakışlarının altında iyi bir şekilde gizlenmişti. "Daha fazla ayrı kalamazdık. Yarım kalan işine rağmen seni kazanmak için buraya geldi, Üvey Anne." İç çekti. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Garip bir şekilde Mona'nın ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Olma. Sonunda, çok ihtiyaç duyduğun cesareti gösteriyorsun. Beslenmesi gereken bir özellik."

Ve sonra kahkaha attı; yavaş bir kahkaha, Jinx'i odadan uçuracak bir kreşendoya dönüştü, kuyruğu tavana doğru eğilmiş ve çiçek açmış bir devedikenini gibi kabarmıştı.

"Pekâlâ," dedi Mona, açıklamalardan tatmin olmuş görünüyordu, Tanrı'ya şükür. "Ayarlayacağız. Ama şatoda sizin için yerimiz yok Vikont. Zaten sıkışık durumdayız. Başka bir yerde uyumak zorundasınız."

"Sakin söyleme," dedi yorgun bir iç çekişle. "Baraka mı?"

"Doğru." Mona ona bir parmak salladı. "Ve orada saklanabileceğini sanma. Eğer bu ailenin bir üyesi olmak istiyorsan, iliklerine kadar işlenmeye hazır ol. Hiçbir erkeğin üvey kızımın erdemini çalmasına izin verilmeyecek, bunun bedelini ağır bir şekilde ödemedi, eğer bol miktarda parayla değilse - ki görünüşe göre şu anda sahip değilsin ama benim tercih ettiğim tazminat yöntemi budur - o zaman zorlu bir işçilikle. Aslında, bu kanepayı hemen taşımanı istiyorum. Doğru penceresine daha yakın bir yere."

Birkaç dakika önce Vikont'un kendisinin de üzerinde uzandığı son derece geniş kanepayı işaret etti.

"Pekâlâ," diye homurdandı ve Daisy'ye bir kez daha "*ödeyeceksin-ve-güzel-olmayacaksın*" bakışı gönderdi.

Bu senin *hatan*, diye geri gönderdi.

"Sana hayatımın hikayesini anlatayım mı, yeni kardeşim?" Perdita onun kulağına bağırdı.

Yüzünü buruşturdu. "Şimdi sırası olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi acımasız bir ses tonuyla, küçük masaları ve ayak dayama yerlerini kanepenin doğru penceresinin altındaki yeni dinlenme yerine giden yolundan çekerek.

Yine de, tam kanepenin bir ucunu kolaylıkla kaldırırken, Perdita ona, New York'a gezici bir sirkle geldiğinde Broadway'de binmek için beş sent ödediği bir devenin sırtında yaptığı inanılmaz yolculukla ilgili muazzam bir yalan anlatmaya başladı.

Gerçekten kitap yazmalı, diye düşündü Daisy, kendine rağmen bu fantastik hikâyeye dalmıştı. *New York'a hiç gitmemişler ya da bir deve görmemişlerdi.*

Ama Daisy, Lord Lumley'nin kanepayı kaldırırken formunu mükemmel bir şekilde göstermesine daha da çok kapılmıştı.

Erkek gibi bir adamdı. Tepeden tırnağa bir farkındalık ürpertisi içindeydi. Vikont'un nişanlısı gibi mi davranacaktı? Eninde sonunda Mona, Cassandra ve Perdita onun öyle olmadığını anlayacaklardı.

Kapana kısılmıştı.

Tuzağa düştüm.

Ama bu arada kendi çıkarlarını da gözetiyordu: kendisinin, Hester'ın ve Joe'nun çıkarlarını.

Kendisini rahatlatan bu düşünceye rağmen, yine de içinde bulunduğu durumun birden fazla yönden onu tamamen kuşattığını hissediyordu. Arkasında, Jinx'in olası çiziklere karşı göbeğini açıkta bırakarak kendini yaymak için geri döndüğü sağlam, alçak bir masa vardı.

Sağında Cassandra ona ters ters bakıyordu. Solunda Mona duruyordu ve ellerini yüksek sesle çırparak Daisy'yi ürküttü.

Ve sonra nedenini anladı. Joe odaya girmiş, şapkasını saygıyla çıkarmıştı. "Affedersiniz, hanımefendi."

Mona, "Çık dışarı," diye bağırdı ve elini kapıya doğru salladı.

"Meşgul olduğumuzu görmüyor musun?" Cassandra ekledi.

Joe'nun yüzü düştü ve Daisy ağzından kaçırmadan edemedi: "Bize önemli bir şey söylemek için burada, üvey anne. Yardıma ihtiyacı olmadıkça asla gelmez."

"Kapa çeneni kızım," dedi Mona. "Sorun her neyse, daha sonra halledeceğiz."

Kız.

Mona ona hep böyle seslenirdi.

Sıkıntıdan yüzü kül rengi olmuş Joe, omuzlarını kamburlaştırıp topallayarak tekrar kapıdan çıktı, Daisy ile göz teması kurmamasını tüm kalbiyle dilemesine rağmen.

Daisy üvey annesinden her zamankinden daha çok nefret ediyordu.

Mona hemen masanın etrafından dolanarak yeni yerindeki kanepeye uzandı ve yanındaki yastığı okşadı. "Otur, Lumley. Sana asma köprüden bahsetmeliyim. Sarkıyor. Yarın üzerinde çalışmaya başlayacaksın."

Cesur bakışlarını adamın biraz yırtık da olsa dar geyik derisi pantolonunun üzerinde gezdirdi.

Ona baktı. Sonra yavaşça öne doğru geldi. Ama oturmadı. Daisy zorlukla nefes alabiliyordu.

Mona tekrar konuşmak için ağzını açtı ama Vikont onun sözünü kesti.

"Hizmetçilerinize ve üvey kızınıza bu kadar zalimce davranmanıza izin vermeyeceğim." Bir vikonttan beklenebilecek tüm soğuk kibirini sergiledi.

"Evet," diye homurdandı Perdita. "Bana en zavallı kurbağa gibi davranıyor.

Neden, daha dün-"

"Sen değil," diye Lumley onun sözünü kesti.

Perdita'nın ağzı korkunç bir saniye boyunca açık kaldı, bir sıra sarı dişi ortaya çıktı ve sonra kapandı. "O zaman kim?"

Daisy bu kadar aptal olduğu için onu dövmek istedi!

"Üvey kız kardeşin *Daisy*," diye açıkladı Vikont Perdita'ya, sesindeki tehlikeli tona bakılırsa sabrı tükenmek üzereydi.

"Beni yanlış anladınız." Mona hafifçe esnemek için durakladı. "Kalbimde sadece Daisy'nin iyiliği var." Kolunu kanepenin arkasına atıp uzaklara baktı, iri göğsü kabaca dışarı fırlamıştı.

"Sanmıyorum," dedi Vikont. "Ve yaşlı bir hizmetkâra karşı merhametsizliğiniz de aynı derecede kınanacak bir durum."

Mona döndü ve ona ters ters

baktı. O da ters ters baktı.

"Benim ailem zalimliğe tahammülü olmayan bir ailedir." Mona'ya alçak ve tehditkâr bir sesle hitap etti ve Daisy'nin tüylerini diken diken etti. "Eğer kendi rahatını düşünerek kabul edilmek istiyorsan dikkatli ol. Çünkü yakında üvey kızın benim karım olacak ve senin gaddarlığına müsamaha göstermeyeceğim."

Perdita inledi.

Mona kaşlarını çattı. "Onu dinlersen üstünlüğün kaybedersin."

"Ah, doğru," dedi Perdita.

Daisy öfkeli bir iç çekişini dizginlemek zorunda kaldı. Perdita, Vikont gibi göz korkutucu birine karşı üstünlük sağlamak şöyle dursun, eline tutuşturulsa bile hiçbir konuda üstünlük sağlayamazdı.

Daisy'ye döndü, gözleri hâlâ öfkeyle parlıyordu. Mona'nınki çok kötü bir ruhtu. Ama bakışlarında Daisy'nin adını koyamadığı başka bir şey de vardı. Belki de büyükannesine yazdığı mektupta belirttiğinden biraz daha anlayışlıydı.

Gözlerinde özel bir nezaket olmadığını fark etti.

Sadece sorununun büyüklüğünü daha iyi kavramıştı. "Bayan Montgomery," diye hitap etti ona, "ziyarete gidelim mi? ve onun ihtiyaçlarıyla ilgilenir misiniz?"

"Çok isterim." Daisy elini onun kolunun arasından geçirdi ve her şeye rağmen uzun zamandır ilk kez birazcık mutlu ve umutlu hissetti. Vikont beklediği gibi biri olmayabilirdi ama bir şeyler değişmeye başlamıştı bile. Tıpkı değişeceğini iliklerine kadar hissettiği gibi.

ALTINCI BÖLÜM

Çok önemli bir gündü. Daisy Vikont'u öpmüştü. *İki kez*. Ve şimdi de onunla nişanlıymış gibi davranıyordu. Ayrıca Joe'nun tırmanamayacağı kayalık bir tepede annesi için meleyen kaçak bir kuzuyu da yakalamıştı. Bu, Lord Lumley'i tekrar öpmek için can attığı ama cesaret edemediği küçük bir kahramanlık başarısıydı.

Hester, Daisy kulağına nişanın bir oyun olduğunu fısıldamadan önce bile her şeyi "şok edici olaylar" olarak adlandırmıştı. Gerçeği öğrendikten *sonra*, Hester tanımını "şok edici, skandal bir olay" olarak değiştirdi.

Ve bu bir skandaldı!

Bütün öğleden sonra ve akşamın erken saatlerinde Daisy Vikont'la yaptığı ilk konuşmayı, onun elini nasıl tokatladığını, onunla nasıl cesur sözler konuştuğunu ve kollarına nasıl çekildiğini düşünmeden edemiyordu. Elbette, bildiği bir sonraki şey, o ilk öpücüğü paylaştıklarıydı.

Kısa ve tatlıydı, bir köşeyi dönüp ileride bir gökkuşağı görmekten bile daha lezzetli ve beklenmedikti. Ya da uyanmak, kahvaltı masasındaki sandalyenize kaymak ve evde sadece çay olduğunu düşündüğünüzde güzel bir fincan çikolata görmek.

İkinci öpücük tanımlamaya meydan okuyordu. Bunu düşünmek nefes darlığına neden oldu.

Akşam yemeği vakti gelmişti ve Daisy cesaretini topladı. Vikontla yüzleşmeli ve onunla tam olarak ne yapacağına karar vermeliydi - onu öpmek dışında yani.

Cassandra'dan kalma elbisesi dünyanın en güzel elbisesi değildi ama kollarına ve yakasına biraz dantel süsleme eklemişti ve bu da ona ekstra bir güven veriyordu.

Hizmetçi elbisesinin arkasını bağlarken, "Neden onu etkileme ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum," diye fısıldadı Hester'a. "Ama hissediyorum."

"Çok yakışıklı olduğu için," dedi Hester, Daisy'nin buklelerini düzeltirken. "Sassenach kanı taşımasına rağmen, o Altın Prens, tamam mı? Bu çok esrarengiz." Daisy'yi omuzlarından tuttu ve onu aynaya doğru çevirdi. "Ve sen de Altın Kız'sın."

Daisy kızardı. "Onun yakışıklı olmasının bununla hiçbir ilgisi yok," diye kendini ikna etmeye çalıştı. "Onu pratik nedenlerden dolayı etkilemeliyim. İşte bu yüzden. Vandemere Kalesi'ni korumanın anahtarı o."

Ama yine de onun kollarına sarılmanın ve kesintisiz olarak bir kez daha öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Hester sabırsız bir ses çıkardı. "Bu konudan hiç bahsetmeyeceğiz. Bu gece keyfine bakacaksın." Daisy'nin omuzlarından birine kalın aile tartan kuşağını örttü. "Görev için *endişelenme*. Bu akşam olmaz."

Daisy elini annesine ait olan kuşağın üzerinde gezdirdi. "Evet. Kim bilir ne zaman gerçek bir nişanlı olacağım? Tadını çıkarmak için elimden geleni yapacağım. Ve en azından Vikont şatoyu elimizde tutmamıza yardım edebilirse, o zaman mutlu olacağım."

Hester içini çekti. "Mutlu mu? Fury'ler buradayken nasıl mutlu olabiliriz ki?"

"Onlara tahammül etmeliyiz," dedi Daisy. "Belki de İskoçya'dan bıkip gidecekler. Oradan nefret ediyorlar."

"Keşke yapsalar."

Daisy, "Onlar bunu yapana kadar, biz onların etrafında çalışacağız," dedi.

Bunu ona annesi öğretmişti. Eskiden Daisy'yi babamın ona yaptığı küçük bungalovuna getirir, resim yaparken ayaklarının dibinde oturmasını isterdi. "*Boya ile çalışmalısın,*" demişti Daisy'ye, "*ve gün sana ne getirirse onunla çalışmalısın. Dışarısı biraz kasvetliyse, onu boyayacaksın. Ama öyle bir boya ki içeride, sıcacık bir ateşin yanında olmaktan memnun ol.*"

Daisy, "Öfkelilerin bize katılamayacak kadar tembel ve kaba olduklarını bildiğimiz için mutfaktaki gece sohbetlerimizin ne kadar daha iyi olduğunu bir düşünün," dedi.

Hizmetçi iç çekerek, "Doğru," diye cevap verdi.

Daisy sıırttı. "Korkunç derecede yakın olmasalardı, kurabiye ve sütün tadı bu kadar güzel olmazdı. Şakalarımız da bu kadar eğlenceli olmazdı."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Hester Daisy'nin arkasını sıvazladı. "Tahammül olmalı," dedi, "ama gerçek *yaşam* da olmalı. Buna aşık olan kadın ve erkekler de dahildir."

"Hester." Daisy yanaklarının pembeleştığını hissetti. "Çok aceleci konuşuyorsun."

Hester kıkırdadı. "Hemen aşık olmak demedim, gerçi olabilir de. Doğru zaman geldiğinde demek istedim, genç kız."

Daisy, *bunun asla doğru olmayacağını* kendine hatırlattı.

Ve sonra Vikont'un ağzını düşünmeye geri döndü. Konuşurken dudakları sert ve sıkı görünüyordu, üst kenarlarında alaycı bir kıvrım vardı. Ama onu öptüğünde yumuşak ve alaycı bir hal almıştı.

Adamın belindeki eli sahipleniciydi, evet, bu onu neredeyse kızdırmıştı, ama aynı zamanda sanki önemliymiş gibi yakın tutulmanın harika hissini de yaşamıştı.

Sanki o önemliymiş gibi.

Lord Lumley'nin bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu, özellikle de bu hareket oldukça bencilce ve çocukça görüldüğü için.

Ama her iki öpüşme sırasında da sanki onu hiç bırakmayacakmış gibi hissetti. Ve ayrıldıklarında, gözlerinde onu nefessiz bırakan bir parıltı vardı.

Bugünden önce hiç bir erkeği öpmemişti. Hester ona, Glen Dewey'de eski günlerde pek çok iyi ve güçlü delikanlı olduğunu söylemişti ama çoğu göç etmiş ya da savaşlarda ölmüştü. Geriye kalan birkaçı dost canlısıydı ama

Hiçbiri Daisy'nin kalbini hızlandırmadı. Hiçbiri onlara bakmaya utanmasına neden olmadı.

Daha önce, kuzu kurtarma olayından sonra çay tepsisini salona getirdiğinde, Lord Lumley'nin bakışlarıyla karşılaşmak istememişti. Nedeninden emin değildi, özellikle de onunla bu kadar açık konuşmuş, öpüşmüş ve o tepeye tırmanırken kirli, seyahatte giyilmiş pantolonunun arkasındaki delikten etinin bir parçasını görmüşken.

Don giymiyordu-

Ama belki de üvey annesi ve üvey kız kardeşlerinin yanındayken bir şekilde farklı görüldüğü için utanıyordu. Çekici olmak için çaba sarf etmişti. Daha az kaba. Sanki Mona'ya kendini affettirmesi için bir şans veriyordu. Bunu hak etmemişti ama Daisy bunun centilmence bir davranış olduğunu düşündü.

Mona, Daisy'nin yaptığı gibi ona zor sorular sormayarak güzel bir şekilde yanıt vermişti. Ve çaydan sonra, genellikle açık havada dolaşmaktan nefret eden Cassandra'yla birlikte arazide yürüyüşe çıkmıştı. Onlar yokken Daisy, Joe ve Hester'ın bu yükü taşımasına izin vermeyerek ahıra sıcak su taşımıştı.

Akşam yemeğinde Lord Lumley yıkanmış, dinlenmiş ve siyah gözleri mum ışığında mavi mavi parlarsa da görünüşe göre başındaki ağrıdan kurtulmuştu.

Mona masanın başında oturuyordu. Vikont onun sağındaki şeref yerinde oturuyordu. Cassandra onun yanına, Perdita da karşılarına oturdu.

Artık onun nişanlısı olması gerektiği halde Daisy masanın en altına itilmişti. Ortasında muhteşem kırmızı kadife gül çiçekleriyle dolu büyük bir epergne, solundaki Perdita'nın dirseğinden ya da sağındaki Cassandra'nın üst düğümünden ötesini görmesini imkânsız kılıyordu. Vikont ve Mona'ya gelince, onlar da görünmez olabilirlerdi.

Daisy onların da kendisini göremediğinden emindi.

Mona, babam öldüğünden beri akşam yemeklerinde onu bu şekilde oturtuyordu ve bu gerçekten gülünçtü. Bir komediden fırlamış gibiydi, özellikle de Daisy varlığını gizlemek için tüm çiçekleri ve yeşillikleri toplamakla görevlendirilmişken.

Hester da genellikle bunu komik bulurdu.

Ama bu gece farklıydı. Hester elinde alabalık ve patateslerle odaya girdiğinde Daisy ile göz göze geldi ve Hester'ın gözleri her zamanki neşesiyle dans etmiyor, hayal kırıklığıyla parlıyordu.

Daisy bastırıldığı acıyı hissetmek için kendine izin verdi: Sonunda, değerli bir şeyi kaçıırıyordu. Vikontu görmek, partinin bir parçası olmak istiyordu! Ne de olsa onunla nişanlıymış gibi davranıyordu!

Babanın istediği gibi balonun en güzel kızı olmak istiyorsun, dedi kafasının içindeki bir ses açık açık. *Ama olamazsın. Ve hatta, ~~olamazsın~~.*

Gerçeği kabullenmek kolay değildi. Kalbi göğsüne çarpıyordu, bu yüzden dengesini sağlamak için masanın altında kayıp bir toka arıyormuş gibi yaptı-

Ve Cassandra'nın elini Vikont'un bacağına koyduğunu gördü.

Sonra aynı hızla bacağını uzanamayacağı bir yere götürdüğüne tanık oldu.

Daisy tekrar doğrulduğunda, neredeyse kimsenin onu görmediğine sevinecekti. Gözlerinin şoktan ve eğer kendine karşı dürüst olursa biraz da eğlenceden kocaman olacağını biliyordu.

Cassandra sadece sinsi ve sadakatsiz değildi. Bir fahişe gibi davranıyordu. Daisy, fırsat verilse böyle davranacağını hep biliyordu.

Vikont, Daisy'nin gözünde hemen bir kademe yükseldi.

Cassandra sanki masa altı manevraları hiç yapılmamış gibi, "Demek lordum," diyordu, "rahmetli üvey babamın giysileri içinde rahat görünüyorsunuz."

Daisy onun aynı derecede yumuşak bir ses tonuyla, "Öyleyim, teşekkür ederim," dediğini duydu. "Bana bu imkanı sağladığınız için hepinize minnettarım.

onları."

Daisy şarabından bir yudum aldı. İçeri girerken onu bir an için görmüştü. Omuzları biraz dar olsa da babasının paltosunun içinde güzel bir figür çizmişti. Giysiyi görünce üzüntü ve mutluluğun kısa bir karışımını hissetmiş, onu giymeyi hak edip etmediğini anlamak için vikonta yaklaşmak istemişti. Kimsenin hak ettiğinden emin değildi.

Yine de Mona, Lord Lumley'i konuşmaya hapsetmişti, bu yüzden onunla konuşamamıştı.

Ve şimdi...

Şimdi sanki hiç var olmamış gibiydi.

"Altın Prens'e benziyorsun," dedi Perdita.

Lord Lumley çatalını yere bıraktı. "Teşekkür ederim, sanırım. Kim o?"

Perdita onun doğrudan bakışlarından o kadar etkilenmişti ki dudakları sımsıkı kenetlenmişti. Nefesini tutuyordu, Daisy biliyordu.

"Vandemere Şatosu'nun sahibinin, büyük avın son gecesinde düzenlenen baloda gerçek aşkı bulacağına dair bir efsane var," diye üvey kız kardeşi adına açıkladı.

Vikont dönüp Daisy'ye baktı ve Perdita'nın büyük bir nefes çektiğini duydu. Lord Lumley irkilmedi bile. Onun yerine, muhtemelen Cassandra'nın yanında Daisy'yi daha iyi görebilmek için eğildi.

"Bana daha fazlasını anlatabilir misin?" diye kibarca sordu.

Cassandra onun yüzünün büyük bir kısmını kapattığı için yüzünün sadece sağ tarafını görebiliyordu. "Misafir odasındaki vitray pencereyi gördün mü?"

Elbette onun öptüğünü biliyordu. Onu tam altından öpmüştü. Bunu kaçırmış olamazdı.

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı onu.

Adamın gözlerinde bir kıvılcımın parladığını gördü. O öpücüğü mü hatırlıyordu?

"Bu Altın Prens," diye açıkladı Daisy, "Altın Kız'la el ele tutuşuyor. Birçok çiftin ilk çifti onlar.

sözde av balosu gecesi burada, kalede olduklarını ilan eden aşıklar."

"Ama artık buralarda büyük bir av yok," diye kaba bir şekilde araya girdi Cassandra, "ya da balolar, ya da herhangi bir uygun erkek, bu konuda. Bulaşık suyu kadar sıkıcı."

Lord Lumley yardımsever bir tavırla, "Bu son derece büyüleyici bir efsane," dedi.

"Ama efsaneler hayalperestler içindir," dedi Mona.

Perdita bir kahkaha atarak, "Daha çok aptallar," diye ekledi. Mona da onunla birlikte kıkırdadı. Cassandra şarabına gülümsedi.

Daisy, efsaneye ve onu koruyan vitray parçasına değer veren ebeveynleri adına bir acı hissetti.

"Efsanelerin efsane olmasının bir nedeni vardır," dedi. "Vandemere Kalesi'nde özel bir şeyler *var*. Altın Prens ve Altın Kız'a her baktığımda bunu hissediyorum."

Kahkahalar hemen kesildi ve yine rahatsız edici bir sessizlik oldu. Daisy akşam yemeği için minnettardı. Diğer üç kadından yayılan onaylamama duygusunu hissedebiliyordu.

Vikont'un yüzünde -kızın görebildiği kadarıyla- esrarengiz bir ifade vardı. "Affedersiniz, Bayan Montgomery," dedi, "ama partimizin tüm üyelerini göremiyorum. Her ne kadar çekici olsa da ortadaki parçayı kaldırabilir miyiz?"

Daisy'nin kalbi neredeyse duracaktı. Göremediği tek kişi oydu!

Neden beni görmek istesin ki? diye düşündü ilk. Ama sonra kendi kendine -çünkü Hester aksini düşündüğü için ona kızacaktı- her ne kadar kendisi inanmasa da, üvey annesi ve üvey kız kardeşleri de inanmasa da görülmeye değer olduğunu söyledi.

Elbette Vikont'un sözde nişanlısı olduğunu da unutmamalıydı. Bu da bir şey sayılmalı.

Mona umursamaz bir tavırla, "Belki de o şeyi yerinden oynatabiliriz," dedi. "Daisy, sen onunla ilgilen. Yaşlı adam,

Şu anda nerede olursa olsun bir işe yaramaz. Bize yaptığı tüm iyilikler için ölmüş de olabilir."

Daisy dişlerini sıkarak, "Onun adı Joe, üvey anne," dedi. "Ve yaşlı olabilir ama lütfen ölmesinin daha iyi olacağını söyleme. Ona çok değer veriyorum."

Daisy ayağa kalktığı anda Cassandra'nın gözlerinin kendisine dikildiğini hissedebiliyordu ama o tarafa bakmayı reddetti, bu da Vikont'la göz teması kurmadığı anlamına geliyordu.

"Bu onuru *bana* verin," dedi ve ayağa kalktı. "Lütfen oturun, Bayan Montgomery."

Dediğini yaptı, Mona'nın kendisine yönelttiği bakışı görünce göğsü daraldı. Hoş bir bakış değildi.

Yine de alnı açık ve elleri kucağında, görünmeden kenetlenmiş bir şekilde oturdu. Lord Lumley, iki yanında yanan mumlardan dikkatle kaçınarak hantal nesneyi kaldırdı ve epergne'i babası hayattayken her zaman oturduğu büfenin üzerine koydu.

Vikont koltuğuna döndüğünde ona döndü, ağzının bir köşesi yarım bir gülümsemeyle eğildi. "Bu daha iyi, değil mi?"

Mum ışığında kahverengi gözlerinde sıcak altın tonları vardı. Kalbi biraz çarptı. Yakışıklıydı.

O Altın Prens'ti!

Hester ve şimdi de Perdita aynı esrarengiz benzerliği fark etmişlerdi.

Daisy sadece dudaklarını bükerek gülümsedi. "Çok daha iyi, teşekkür ederim."

Mona ve Cassandra ona hançer gibi bakıyorlardı ama bu yeni bir şey değildi, bu yüzden Daisy'nin iştahı hiç etkilenmedi. Mona'nın Vikont varken itiraz etmeyeceğini bildiğinden, Hester'ın bolca dağıttığı alabalık ve patatesleri afiyetle yedi. Mona ve Cassandra anlamsız gevezelikleriyle sohbeti domine ediyorlardı. Perdita bir yandan çiğnerken bir yandan da yemeğinden duyduğu memnuniyeti dile getirme eğilimindeydi, bu yüzden çoğunlukla çok az konuşuyordu. Vikont tek taraflı konuşmaları dikkatle dinliyor gibi görünüyordu.

Ama Daisy dakikalar geçtikçe onun çenesinin gerildiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

"Yani köy oldukça sıkıcı," diyordu Mona. İfadesini kocaman göğüslerinin sallanmasına neden olan kocaman bir iç çekişle noktaladı. Üzerinde en dekolteli elbisesi, kaba saba, mor bir kılıf vardı ve saçlarının tepesinde üç boyalı tüyden oluşan uyumlu bir türban bulunuyordu.

Grek tasarımlı altın elbisesi içinde dikkat çeken Cassandra güzel bir omuz kaldırdı. "Annem haklı." Daisy'nin onu binlerce kez aynanın önünde pratik yaparken gördüğü zarif bir mimik yaptı. "Burada, İskoçya'da yapacak bir şey yok."

Vikont kadehini yere bıraktı. "Bir şey yok mu?"

Perdita özellikle zamansız bir inilti çıkardı - Daisy onu suçlayamazdı. Hester'ın alabalığı ve patatesleri mükemmeldi.

"Pek çok şey var," diye araya girdi Daisy aceleyle.

Herkes ona döndü. Mona ve Cassandra taş kesilmişlerdi.

Tanrım, diye düşündü Daisy. Belki de konuşmamalıydı. Ama artık çok geçti.

Cesaretini toplayarak boğazını temizledi. "Alabalık ve somon balıkçılığı var. Ve geyik avı. Ve her yıl, büyük bir avın ardından, erkeklerin Ben Fennon'da birbirleriyle yarıştığı bir yarışma düzenlenirdi. Büyük ağaç gövdelerine benzeyen caber'ları nasıl fırlattıklarını görmeliydiniz. Hatta güç gösterilerinde devasa kayaları bile kaldırırlardı. Şenlikleri sonlandırmak için bir *ceilidh* vardı... bir dans."

Lord Lumley, gözlerinde neşeyle dans ederek, "Elbette hepsini biliyordum," dedi.

Ve sonra gülümsedi.

Perdita yüksek sesle soludu. Daisy neredeyse sandalyesinden aşağı kayıyordu.

Gülümsediğinde, o-

Muhteşem.

Yakışıklı yeterince büyük bir kelime değildi.

Kendini toparlamak için ihtiyatlı bir nefes aldı. "O zaman neden çok çeşitli eğlencelerimizle övünmeme izin verdiniz efendim?" O da biraz sırttı. "Kendimi aptal gibi hissetmeme izin verdiğimden değil. Övünmem tamamen haklıydı."

"Öyleydi," diye kabul etti ve masadaki diğer kadınlara baktı. "İşte bu yüzden araya girmeye cesaret edemedim. Görünüşe göre buradaki bazı insanlar Highlands'de sahip olunabilecek heyecan verici fırsatların farkında değiller."

"Benim için değil," dedi Perdita.

Daisy hangisinin daha kötü olduğunu söyleyemiyordu: Perdita'nın ses tonunun çirkinliği mi, yoksa Cassandra ve Mona'nın yüzlerindeki tamamen düz ifadeler mi?

Bu garip sessizliğin içinde o anda aklına gelen şeyi ağzından kaçırdı: "Hiç kimse beni balık tutmaktan alıkoymadı. Aslında, bu en sevdiğim eğlencedir."

Balık tutmanın da karınlarını doyurmak için çok gerekli bir eğlence olduğundan bahsetmemiştii. Joe balık tutamayacak kadar meşgul olduğunda, sık sık olduğu gibi, Mona işlerini bitirdiğinde ondan gizlice kaçmak ve yakındaki yanığa bir olta atmak ona kalıyordu.

Vikont şaşırmış gibi, "Hoşunuza giden bir şey mi?" diye sordu.

"Tabii ki." Neden şaşırsın ki? Kadınların zayıf yaratıklar olduğunu mu düşünüyordu?

Cassandra dramatik bir şekilde ürperdi. "Sallanan bir balığı oltaya takma düşüncesi bile beni hasta ediyor."

Lord Lumley onun tiksintisini görmezden geldi.

Daisy'ye, "Belki ben buradayken bana olta balıkçılığı numaralarını gösterebilirsin," dedi. "Yerlilerden balıkçılıkla ilgili her zaman yeni bir şeyler öğrendiğimi fark ediyorum. Özellikle de sadece kendi sularında bir şeyler yakalamak için değil, kendi yakaladıklarını aşmak için yaptığım girişimleri hoş görecektir kadar nazik olanlardan. Bu benim için çok kaba bir davranış. Ama benim rekabetçi doğama tahammül edebilirsiniz çok memnun olurum."

Gözlerinde yine o pırıltı vardı.

Daisy ona, "Sportif hırslarınıza katlanmaktan mutluluk duyuyorum," diye cevap verdi, "ve eğer daha iyi bir ev sahibi olsaydım, balıklara kendilerini benim oltama değil, sizin oltanıza takmaları gerektiğini söylerdim. Ne yazık ki o kadar iyi huylu değilim."

Cassandra nefreti andıran delici bir bakışla Daisy'yi şişledi.

Perdita kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "İnsanlar balıklarla konuşamaz," dedi.

Daisy'nin örtbas etmek istediği ama Mona'nın alabalığını acımasızca bıçaklayıp neredeyse bembeyaz gözlerle ona baktığı için cesaret edemediği boş bir sessizlik daha oldu.

"Sportif hırslardan bahsetmişken," dedi Vikont sonunda, "buraya yaptığım yolculuğun son ayağında bir grup balıkçıyı taşıyan parlak siyah arabalar tarafından alındım, hepsi de bir şekilde uluslararası gezginlerdi. Beni Glen Dewey'in dışında bıraktılar ve Brawton'a kadar devam ettiler."

"Brawton'da balıkçılık çok iyi," dedi Daisy. "Çoğu ziyaretçi Glen Dewey'de de bu kadar balık olduğunu bilmiyor. Biz biraz alışılmışın dışındayız."

"Ben de fark ettim. Ama şunu söylemeliyim ki, buraya gelmek için fazladan yürüdüğüm üç mil bu çabaya değdi."

"Evet," dedi Daisy, "Glen Dewey'de özel bir şeyler var. Bozulmamış bir şey."

"*Sıkıcı* demenin nazik bir yolu," dedi Cassandra.

Mona esneyerek, "*Sıkıcı* olmaktan bıktım," dedi.

"Ben de," dedi Perdita uzun ve kaba bir iç çekişle. "Cheapside'ın kirli sokaklarını özledim."

Daisy Vikont'la göz göze geldi ve onun üvey ailesi tarafından eğlendirildiğini -ya da belki de eğlendirildiğini gördü.

"Eğer bu alabalığa böyle diyorsanız, ben *sıkıcı* severim. Bu nefis." Vikont bir lokmayı deldi, havaya kaldırdı ve ağzına attı.

Daisy gülümsedi. Adamın gözlerindeki pırıltı yumuşadı, sonra bakışları uzayınca gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Onun ne düşündüğünü merak etti. Bugün erken saatlerde yalnız kaldıkları zamanı mı hatırlıyordu? Onu öptüğü zamanı mı?

Yemeğin bitiminde, onlarla birlikte salona çekilmek yerine mektup yazmak için erken çıktı.

Kapıda duraksadı ve küçük bir kahkaha attı. "Ah, boş ver. Bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Mona ona sordu. "Kütüphanedeki masanın üzerinde kağıt ve kalem var."

"Oh, önemli değil," dedi üstü kapalı bir şekilde. "Yüksek sesle düşündüğüm için kusura bakmayın. Kalem ve kâğıt için minnettarım."

"Ayak takımları," diye tahmin etti Daisy. "Ne kadar paran varsa aldılar. Mektup postalayamazsın."

Yüz ifadesinden doğru tahmin ettiğini anlayabiliyordu.

"Mektupları sizin için postalayabiliriz," dedi Mona.

Bir anlığına tereddüt etti. "Bu benim adıma para harcamanızı gerektirir ve bunu yapmamayı tercih ederim."

Mona, "Gerçekten Vikont, sorun değil," diye ısrar etti. "Sadece birkaç peni."

O muhteşem gülümsemesiyle gülümsedi. "İlginize minnettarım ama cömert teklifinizi reddediyorum."

Daisy onun davranışını biraz tuhaf buldu. Ama onun kibar davrandığını düşündü.

"Bu keyifli akşam için teşekkür ederim." Onlara alçak bir selam verdi. "Sabah hepinizle görüşeceğim."

Ne kadar neşeli görünmeye çalışsa da, gözleri yorgunluktan çerçevelenmişti ve Daisy onun için üzüldüğünü hissetti. Ne de olsa ambarda uyuyacaktı. O odadan çıkmadan önce, "Lapayı istemediğine emin misin?" diye sordu.

Adam hemen kadına döndü. "Ben iyiyim, teşekkür ederim. Yine de yatmadan önce bir bardak viski içmek niyetindeyim. Hizmetçiniz bugün bana biraz getirdi ve gerçekten de şimdiye kadar içtiklerimin en iyisi."

"Joe başarıyor," dedi Cassandra. "Nasıl olduğunu Tanrı bilir. Hesap bile yapamıyor."

"Eh, iş viski yapmaya gelince bu tür becerilerin bir önemi kalmıyor," dedi Lord Lumley coşkuyla. "Prens Regent'in kendisi bile burada, Vandemere Kalesi'nde bulunandan daha iyi bir iksir bulamaz."

"Joe'ya beğendiğini söyleyeceğimden emin olabilirsin," dedi Daisy.

"Lütfen." Vikont başını eğdi. "Bu arada, yarın sabah... balığın hangi oltayı tercih ettiğini ölçmeye çalışalım mı-senin mi benim mi?"

"Elbette." Daisy onunla her konuştuğunda biraz daha sıcak hissetmekten kendini alamıyordu.

Bu yüzden bir süre sonra misafir odasına çekildiğinde, soğukkanlı görünmek için elinden geleni yaptı. Dikiş sepetine uzanarak bir iğneye iplik geçirmeye başladı; böylece Lord Lumley'nin şatodaki varlığından hiç etkilenmediğini herkese göstermiş olacaktı.

Tam ipliği göze geçirdiği sırada Cassandra kendi iğne işini bir kenara fırlattı. "Ondan uzak dur," dedi Daisy'ye, gözleri kısılmıştı.

Daisy'nin kalbi sıkıştı. Böyle bir hesaplaşmadan çok korkuyordu. "Nasıl yapabilirim? Biz evlenmek üzere nişanlandık." Sesi kararlıydı ve elleri titremeden iğnesine iplik geçirmeyi bitirdi.

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorsun." Mona elindeki viski bardağını salladı. "Sanki burada hiç uygun erkek yokmuş gibi. Kaderinde Cassandra var. Derhal ondan tiksindiğini göstermelisin ki Cassandra'nın peşinden gitmekte özgür olsun."

Perdita gür kaşlarını Daisy'ye doğru indirdi. "Bacaklarını beğendim," dedi uyarı tonunda.

Daisy onların birleşik tehdidini hissetti ama korkmayı reddetti, özellikle de büyük tirizli pencerenin dışında, bu geç saatte bile, İskoç yaz gecesinin ürkütücü ışığında, Joe'nun iki gün önce yavrulayan anne domuzu kontrol ettiğini görebiliyordu.

Joe için sağlam durmalı. Ve Hester için. "Bağlanmamış gibi davranmayı reddediyorum," dedi.

Cassandra oflayıp pufladı. "Pekâlâ. Onun sevgisi için benimle yarışmaya hazırlan."

Mona Cassandra'ya, "Nişanlı olmak evli olmak anlamına gelmez," diye güvence verdi.

Daisy onların bencilliğine hiç şaşırmadı.

"Onu kazanmana yetecek kadar uzun süre kalmayacak," dedi Cassandra'ya. "Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde ayrılacak."

Adamın bundan daha fazla oyalanacağını çok iyi biliyordu ama bu, Fury'leri kalmasından kendilerinin sorumlu olduğuna ikna etmek için iyi bir fırsattı.

"Gitmesine izin veremeyiz." Mona'nın kaşları çatıldı. "Hayır, bırakamayız." Cassandra dolgun alt dudağını ısırды.

"Daha uzun kalmasını nasıl sağlamayı planlıyorsunuz?" Daisy onlara sordu.

Perdita kıkırdadı. "Onu yatağına bağlayacağım."

"Bu kararları *ben* veriyorum," dedi Mona, Perdita'nın kolunu çimdikleyerek.

Perdita yüzünü buruşturdu.

Daisy beceriksiz üvey kız kardeşine sempatik bir bakış gönderdi, o da kızgın bir ifadeyle karşılık verdi.

"Cassandra onu ayartacak," dedi Mona.

"Nasıl yani?" diye yanıtladı Daisy.

Cassandra omuz silkti. "Ona uzun zamandır evin etrafında sağlıklı bir genç adam olmadığını, yapılması gereken birkaç tamiratımız olduğunu söyleyeceğim. İhtiyaç duyduğu anda ona yardım ettiğimiz için bize borçlu olduğunu düşünecek ve bir ay boyunca burada kalacak."

Daisy omuz silkti. "Ama o bir vikont. O *yapmaz* onarımlar."

Fury'ler endişeli bakışlar attılar.

Mona içerken, Cassandra iğne işiyle uğraşırken, Perdita esnerken ve Daisy iğnesini bir kenara atıp karalama defterine Jinx'in bir resmini çizerken birkaç dakika boyunca kimse bir şey söylemedi.

"Gümrük vergisi için ihtiyacımız olan yüz poundun eksik olduğunu biliyorsun," dedi durup dururken.

"Pshaw," dedi Mona. "Bay Beebs'in gözü Cassandra'nın üzerinde olduğu sürece bu konuda endişelenmemize gerek yok."

Bay Beebs onların ev sahibiydi. Yakınlardaki devasa bir kale olan Keep'in gözetmeniydi.

Cassandra'nın gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltı vardı. "Yanımdan geçerken çenesinin düşmesi ve alnının terlemesi için elimi sallamam yeterli. Bizi uzaklaştırmaya cesaret edemez."

Mona memnun bir homurtu çıkardı. "Aynen öyle. Elimizdeki para kızların eşyalarını almaya devam edecek."

Mona'nın her ay Edinburgh'dan gönderdiği ve sadece Perdita ve Cassandra ile paylaştığı süs eşyaları, elbiseler ve çikolata kutuları gibi şeyler.

Daisy iç çekişini dizginledi. "Sence Bay Beebs daha ne kadar sakinleşecek?" diye sordu Mona'ya sivri bir tavırla. "Yakında Cassandra'nın sadece onunla oynadığını anlayacak, özellikle de Vikont'un peşinde olduğunu öğrenirse. O zaman biz nerede olacağız?"

"Kıskanıyorsun," dedi üvey annesi, "seni nankör kız."

Cassandra

kıkırdadı. Perdita

homurdandı.

"Kıskanç *değilim*," dedi Daisy. "Sadece evimizden atılmamızı istemiyorum."

Mona, "Baban daha iyi bir bakıcı olsaydı, bu durumda olmazdık," dedi.

Daisy'nin babasının anısına karşı duyduğu soğuk saygısızlık ve gerçekleri çarpıtması Daisy'yi çileden çıkarmıştı. "Ama tüm birikimlerimizi harcayan sendin," diye karşılık verdi, sonuçlarını umursamadan.

"*Sessizlik!*" Mona ayağa kalktı ve hafifçe sallandı. Daisy'ye, "Eğer Cassandra'nın Vikont'la arasına girmezsen," dedi, "Hester ve Joe'dan kurtulacağım."

Daisy ortasında mide bulandırıcı bir çukur hissetti. "Bunu yapamazsın.

Gidebilecekleri tek yer yoksullar evi."

"Biliyorum," dedi Mona.

Daisy gözlerini hızla kırıştırdı. "Ben de giderdim ve onları dışarı çıkarırdım. Bir kulübede yaşardık."

"Gerçekten mi?" Cassandra güldü. "Buralarda yapamazsın. Herkes babanın ölümünden senin sorumlu olduğunu öğrendiğinde olmaz."

Daisy yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. "Sana söyledim." Sesinin titrediğini duyunca dehşete kapıldı. "O bir kazaydı."

Perdita homurdandı. "Nereden bilebiliriz ki?"

Cassandra dikişlerini bir kenara attı. "En azından Vikont'a - ve tüm dünyaya- durumu anlatırsak çok utanırsın. Özellikle de sen ve Kuzen Roman'ı öğrendiklerinde."

"Sessiz ol, Cassandra." Daisy, Hester ya da Joe'nun onu duymuş olabileceği düşüncesiyle paniğe kapılarak kendini sandalyesinden yarı kalkmış halde buldu.

Cassandra güldü. Mona ve Perdita kıkırdadı.

Perdita, "Daisy bakire değil," diye mırıldandı.

"Vikont'a söyleyeceğim," dedi Cassandra.

"Kuzenin Roman ile ilişkim olmadı!" Daisy tısladı. "Onunla birlikte uyandım. Nasıl olduğunu Tanrı bilir, ama hiçbir şey olmadı. Yakışıklı olabilirdi ama tam bir hödüktü ve yatağa gireceğim son adamdı-"

"Sakın böyle söyleme!" Mona tamamen aşağılanmış görünüyordu, ama her zaman öyle yapardı, bu yüzden ifadesi değişmedi bile.

"Onun çarşafı arasında uyandın," diye ısrar etti Cassandra. "Ve viskiyi suçlama. Bütün akşam onunla flört ediyordun-"

"*Sus!*" Daisy neredeyse titriyordu. "Korkunç bir zamandı. Duygularıma hiç mi saygı duymuyorsun?" Bir anlık bir sessizlik oldu.

Daisy utanç ve kederden ne diyeceğini bilemez bir halde koltuğuna yığıldı.

Sen de insansın, demişti Hester ona defalarca. Hatalar olur. Mumlar yanık kalır. Bu hatayı yapan ilk kişi sen değilsin.

kazara yangın çıkarmış.

Ama Hester bile yangın fark edildiğinde ve babası yatak odasında onu aramaya geldiğinde, Daisy'nin Kuzen Roman'ın yatağında, sarhoş ve yarı giyinik olduğunu bilmiyordu.

Sadece Fury'ler biliyordu.

Bu yüzden babası onun yangında kaybolduğunu düşünmüştü. Onun bungalovda bir dikiş projesi üzerinde çalıştığını düşünmüştü. Yangının önünde dururken kederden o kadar etkilenmişti ki kal-

Kısa bir süre sonra iflas etmişti.

Geçmişte zayıflık nöbetleri geçirmişti ama Daisy biliyordu ki -herkes biliyordu ki- bir hafta sonra akşam yemeğinde ölümcül bir şekilde yere yığıldığında, onu bu hale getiren o akşamki yangının travmasıydı.

Yüce Tanrım.

O kader gecesini titremeden düşünemiyordu! Roman'ın odasından kimsenin haberi olmadan kaçmıştı. Hatta yatak odasındaki yokluğu için olası bir hikâye bile bulmuştu; gece geç saatte bir şeyler atıştırmak için mutfağa gitmişti.

Ama Kuzen Roman Avustralya'ya gittiğinde, Cassandra Daisy'ye geldi ve ona o akşam nerede olduğuna dair utanç verici gerçeği bildiğini söyledi ve hepsi bu kadardı

...

O artık Furies'in aptalıydı.

Daisy sandalyesinde doğruldu ve gözlerini yere dikerek kendisine dikkatle bakan üç kadına bakmaktan kendini alamadı. Onların küçümsemelerini hissedebiliyordu.

Ve sonra, kendisini duymalarını umursamadan, çaresizlik içinde sesli bir iç çekti. Bir mumu söndürmeyi unutmak belki affedilebilirdi. Ama ya diğerleri?

Daisy kendini asla affetmeyecekti, Hester ve Vikont da dahil olmak üzere hiç kimse de affetmeyecekti. Bu yüzden **h o r** gördüğü bu üç kadınla işbirliği yapmak zorundaydı, en azından kendi dört kadını bulana kadar.

yüz pound. Ondan sonra, mülkü daha iyi hale getirmek için o kadar çok çalışacaktı ki, ya alayları kendisi gibi meşgul bir insanı rahatsız edemeyeceği için gideceklerdi ya da kalacaklardı ve o da-

Onlara katlanmaya devam etmek zorundaydı. Çünkü evinden ayrılmasının hiçbir yolu yoktu.

Eğer durum böyle olursa, en azından dikkati dağılmış olacaktı. Başarılı bir koyun sürüsü oluşturmak ve sürdürmek zamanını alacak ve kendisi, Hester ve Joe için rahat bir yaşam sağlayacağını bilmekten memnuniyet duyacaktı.

"Hanımlar," dedi ince, sakın bir sesle, "size söz veriyorum Vikont Lumley ile mümkün olduğunca az görüşeceğim, ama nişanı bozmayacağım."

"Yapsan iyi olur!" Cassandra ağladı. "Yoksa ona her şeyi anlatırım."

Daisy elini kaldırdı. "Eğer ilişkiyi kesersem ya da sen ona söylersen, hemen gider."

"Bana aşıkça aşık olmaz." Cassandra kendini beğenmiş bir kaşını kaldırdı.

Daisy sabrını korudu. "Bunun gerçekleşmesi için kendine en az bir ya da iki hafta ver," dedi, sesi son derece ciddiydi.

"Ah, doğru." Kendini beğenmiş üvey kız kardeşi başını salladı.

"Muhtemelen zaten sana yarı yarıya aşıktır," diye güvence verdi Mona siyah saçlı kızına, "ama bunu perçinlemek isteyeceksin."

"Evet," dedi Perdita. "Onu perçinlemelisin." Kocaman bir yumruk yaptı.

Annesi ve kız kardeşinin telkinleriyle Cassandra'nın gözleri parladı ve ağzı kocaman bir O harfi aldı. Ama Daisy'ye baktığında ifadesi somurtkanlaştı. "Ben işleri yoluna koyana kadar ortalıkta görünmesen iyi olur. Ondan sonra her şey biter. Ona doğru gözünü kırpacak olursan her şeyi anlatırım."

Daisy, üç kadının da Daisy'nin evlilik mutluluğu şansını yok etme kampanyalarından memnun bir şekilde hararetle başlarını salladıklarını görmezden gelerek, "Doğru," diye kuru bir sesle cevap verdi.

Dikkatini Perdita'ya çevirdi. "Bence en iyisi Bay Beebs'i etkilemek için kendini hazırlaman. *Feu* vergisini ödeyecek paramız olmayacağına ve Cassandra da nişanlımı benden uzaklaştırmaya çalışmakla meşgul olacağına göre, birinin Bay Beebs'i ödeme talep etmemesi için ikna etmesi gerekiyor."

Bir sessizlik oldu.

Herkes Perdita'nın kimseyi etkileyemeyeceğini biliyordu!

Bu da Daisy'nin bir sonraki önerisine yol açtı: "Diğer seçenek ise, Lord Lumley ile gizli bir şekilde para toplamak için konuşmama izin vermeniz. Kendisi kraliyet soylusu olduğuna göre, emlak işlerinden anlıyordur. Belki de Perdita'nın Bay Beebs üzerinde kurnazlık yapmasına gerek kalmadan vergiyi ödeyebiliriz."

"Wiles?" Perdita dişlerini gıcırdattı. "Hile nedir?" "Büyüler," dedi Daisy ona. "Denemelisin. Biz istemeyiz vikont Cassandra'ya evlenme teklif etme fırsatı bulmadan önce kaleden çıkarılmalı."

Ne demek istediğinin anlaşılacağını umuyordu.

Cassandra gözlerini her zamankinden daha fazla açarak annesinin kolunu tuttu. "O küçük adamla kaybedecek vaktim yok ve Perdita da otağa bırakılmış yaşlı bir kısırak kadar çekici."

Perdita bu hakaret karşısında sadece dişlerini sıktı.

Mona'nın ağzı inatçı, düz bir çizgi haline geldi ve gözleri her zamankinden daha boncuksu oldu. Kare şeklindeki vücudunu Daisy'ye doğru çevirdi. "Gerektiğinde vikontla konuşabilirsin. Ama sadece ihtiyatlı bir şekilde."

Kadının sesi o kadar tehditkâr ve alçaktı ki Daisy kelimelerin göğüs kemiğinde titreştiğini hissetti.

"Sakın onunla evlilik planları yapmaya kalkma," diye ekledi Cassandra, sonra Daisy'nin kolunu dürttü. "Ya da onu bir daha öpme. En önemli şey bu."

"Şok edici bir gösteriydi." Mona başını salladı. "Şok edici." Daisy düşünceli bir ifadeyle, "Öyleydi," dedi.

Cassandra ve Perdita'nın Daisy'nin karakterine ve öpüşme performansına yönelik beklenen çocukça hakaretleri savurdıkları bir an geçti ama Daisy bunlara hazırlıklı olduğu için hiç etkilenmedi. Öpücükler buna değmişti. Üvey kardeşlerinin söylediği hiçbir şey onu pişman edemezdi.

"Pekâlâ," dedi sessizce, onların bariz kıskançlıklarından duyduğu keyfi gizleyerek. "Vikont'tan uzak durmak için elimden geleni yapacağım. Gerçi sabah onunla balığa çıkacağıma söz verdiğimi biliyorsun. Ve ondan tamamen kaçamam."

"Ama kendine dikkat et," dedi Mona. "Flört etmek yok. Yaltaklanmak yok. Ve bizi zor durumda bırakmadan görevini yerine getir. Yoksa."

Ya da başka bir şey.

Bu Mona'nın Daisy ile sık sık kullandığı bir ifadeydi.

-Genellikle de yatak odasına girip eşyalarını karıştırıyor ve onları pencereden ya da ateşe atıyordu. Diğer zamanlarda, onu akşam yemeği olmadan kilitliyordu. Birkaç kez Daisy'ye küçük bir fırçayla tüm ocak taşlarını temizletti.

Ama bu kez Mona'nın *ya da başka birinin* söyledikleri daha ağır basıyordu. Bu kez Mona pencereden Joe'ya bakıyordu, dişi domuz ve yavrularını ziyaretten dönüyordu. Onları içeride kendisine bakarken gördü ve el salladı.

Daisy gevşek bir el kaldırdı.

Zavallı Joe! Ve zavallı Hester!

Daisy bu gece ılık süt içerken ve mutfak ateşinin yanında onlarla birlikte kurabiye yerken gergin olacaktı.

Mona, Joe'yu görünce sadece güldü.

Bu da Daisy'nin içini burktu. Üvey annesinin bu kez ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Joe'nun şapkası gözden kaybolana kadar izledi ve önümüzdeki birkaç hafta için kendini zihinsel olarak hazırladı. Söz vermişti

tehlikeli bir yolculuk olacak.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Açık sözlülüğümü bağışlayın ama evinizde neler oluyor?" Charlie ertesi sabah erkenden Bayan Montgomery'ye sordu. Hava soğuk ve nemliydi, çiy hala fundalara yapışuyordu. Dönen yanardağın kenarında durmuş, oltalarını suya atmışlardı. "Kendimi bir Gotik masalın içine girmiş gibi hissediyorum. Üvey annen ve üvey kız kardeşlerin... en hafif tabirle sıradışı."

Bir gecede, kesinlikle rahatsız bir çatı katında - gülümseyen Joe'dan, neşeli Hester'dan ve Bayan Montgomery olan büyüleyici güçten uzakta- azalan alaycılık depolarını doldurma şansı bulmuştu. Genç bayanın tamamen öpülebilir olduğunu keşfetmişti, ki bu onu normalde çok memnun ederdi, ama bu yüzsüz para avcısının kendisini bu kadar etkilediğini bilmesine dayanamıyordu.

İkinci öpüşmelerinde onun böylesine tutkuyla karşılık verdiğini hissetmek şok etkisi yaratmıştı ama sonra üvey annesi için rol yaptığını tahmin etmişti, bu yüzden *o da rol yapmıştı* ve sonra bu bir yarışma gibi gelmişti-

Bitmesini istemediği bir şey.

"Tabii ki," diye hatırlattı ona, "üvey annen ve üvey kız kardeşlerin eninde sonunda bu nişanımızın bir oyun olduğunu anlayacaklar."

"Oh, pekala." Alnındaki bir bukleyi üfledi. "O zamana kadar şato için parayı bulmuş oluruz, değil mi? Doğru zaman geldiğinde her şeyi açıklayacağım. Üvey annem bu yalanı kurnaz olmayı öğrenmeme bağlayacak. Tıpkı onun gibi."

"Bazen alçak bir akrabaya sahip olmak uygun oluyor, değil mi?"

"Evet. Korkunç bir şekilde."

"Ama beni gerçek bir evliliğe hapsetmeyi aklından bile geçirme."
_"

"Saçmalama. Bir adamla nikah masasına oturmaktansa bir kulübede yaşamayı tercih ederim."

"Karisının servetinin tek bir kuruşuna bile erişmesine izin vermeyecek," diye onu uyardı.

"Hayır, kimin gibiler kokuşacak-"

"Gerisini biliyorum."

Kızardı. "Demek istediğim, bu ikimizin de katlanması gereken geçici bir düzenleme." Endişeyle adamın morarmış gözüne baktı. "Bunun için kesinlikle bir şeye ihtiyacın var."

Aralarındaki onca atışmadan sonra hâlâ ona yardım etmeyi düşündüğüne inanamıyordu. Tabii hâlâ onun gizli bir cebi dolusu parası olduğunu ummuyorsa.

"Kadınlar erkekleri evliliğe her zaman tuzağa düşürür," diye hatırlattı ona. "Ve üvey annen de bariz bir entrikacı. Onun eğilimlerini benimsemediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Ben onun gibi değilim," diye çıkıştı. "Ne de üvey kardeşlerime."

Bunu öyle tutkuyla söylemişti ki, adam onu neredeyse yeniden güzel bulmuştu. Kaba gri bir elbise, iğrenç çizmeler, topak topak yün bir şal giydiği ve saçları başının arkasında sıkı bir düğümle sarıldığı için bu komikti.

Dün akşamki yemekte Bayan Cassandra şık elbisesi ve simsiyah bukleleriyle nefes kesici bir güzelliğe bürünmüştü. Yine de ona karşı hiçbir ilgi duymamıştı.

Bu kadın, acımasız ama kullanışlı kıyafetleriyle bir şekilde bunu yaptı.

Yerdeki pazen torbayı gösterdi. "Sanırım başka bir solucana ihtiyacınız var."

"Oh?"

"Evet. Az önce bir alabalık seninkini aldı."

"Fark etmedim." Çünkü ona çok fazla bakıyordu.

"Burada büyük bir av yakalamak için hassas bir el gerekir," dedi kıkırdayarak ve konuşurken bile bir alabalık yakaladı. "Balıklar kurnazdır. Yemi alırlar ve yüzüp giderler."

Onun ne anlattığını merak etmekten kendini alamadı. Bu tuhaf senaryoda ne yapmayı planladığını.

"Biraz pratik yapmam gerektiğini kabul ediyorum," dedi, kıkırdayan alabalığı ondan alıp eğretili otlarıyla dolu bir torbaya koyarken. "Ama yine de rehavete kapılma. Hâlâ seni yenmek niyetindeyim."

"Ah?" Ona yandan bir bakış attı. "Bunun üzerine bahse girelim mi?"

"Bahse girecek param yok," dedi. "Bu bizi durdurmamalı," diye ısrar etti.

"Katılıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Mükemmel bir bahsim var." "Neymiş o?" Geniş mavi gözleri heyecan doluydu.

"Bir öpücük," dedi. "Kim kaybederse diğer tarafa bir öpücük vermelidir."

Ondan bir adım uzaklaştı. "Lord Lumley," dedi bir gün önce ona yardım etme görevini hatırlatırken kullandığı aynı soğukkanlı ve kendinden emin ses tonuyla. "Flört etmek için piyasada değilim. Ve böyle bir bahsin sadece uygunsuz değil, aynı zamanda saçma olduğunu da biliyorsun. Ne olursa olsun, öpüşmeye ikimiz de dahil olacağız. Yani kazanmak için bir teşvik yok."

"Evet," dedi, "ama bunu başlatmak kaybeden için garip olacak, sence de öyle değil mi?"

"Kendinizi hiç de garip hissetmeyeceğinizi sanıyorum. Sen bir haydutsun. Bunu kendiniz de söylediniz."

"Sanırım öyleyim," dedi oltasını çekiştirerek. İlk alabalığını yakalamıştı. "Ama bu beceriksizliği *senin* üzerine yıkmak istemeden edemiyorum. Bu konuyu nasıl ele alacağını görmek isterim."

Dudaklarını büzdü. "Bu bahsi onaylamıyorum. Bir sonraki fikre geçin lütfen."

"Sana meydan okuyorum," dedi.

Onu görmezden gelmeye devam etti. Hatta bir balık daha çekti. "Ne olursa olsun kazanacağım."

Onun bakışlarına karşılık vermemesi ama en ufak bir çekingenlik göstermemesi hoşuna gitmişti.

"Sadece yapacağını *sanıyorsun*," diye karşılık verdi. Bir dakika daha geçti.

"Siz Highland kızlarının daha cesur olduğunu sanırdım." Bir alabalık daha çekip torbaya koydu. "Yine de geri adım attığın için seni kim suçlayabilir ki? Ne de olsa ben kazanıyorum."

"Başlıyoruz," dedi sonunda, profili sert, kaşları çatıktı. "Ve sadece bir Dağlı kızın cesaretine meydan okuyamayacağın için. Güneş şu dalın üzerinden doğduğunda" -kayın ağacını işaret etti- "yarışma sona erecek. Ama öpücük kısa sürecek ve kimse bilmeyecek."

"Tamamdır," dedi.

Oltalarını atarken aralarında tek bir kelime bile geçmedi. Kız konsantre oluyordu. Adam bunu anlayabiliyordu. Onu geçmek için sabırsızlanıyordu.

Bir balık daha yakaladı. İki tane yakaladı.

Yarım saat içinde başa baş gittiler.

İç geçirdi. "Sanırım aynı anda hem balık tutup hem de dört yüz sterlin kazanmak için fikirler düşünemezsiniz?"

Gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımıyla ona baktı.

"Yanlış tahmin ediyorsunuz," diye cevap verdi. "Benim de aklımdaydı

bahsettiğin ilk andan beri aklımda. Ne de olsa bu yüzden buradayım."

Güneş otları kavurup kurutuyordu. Birazdan kayın ağacının suyun üzerinde uzun bir kol gibi uzanan dalının üzerine yükselecekti.

"Ne gibi fikirlerin var?" Bilmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

"En önemli şey dört yüz poundun kaynağını tespit etmek," dedi. "Burada İskoçya'nın ücra bir köşesindeyiz. Burada kimin bu kadar parası var? Sorulması gereken bir sonraki soru şu: Neden bize teslim etsinler ki?"

Bayan Montgomery kancasına bir solucan daha taktı. "Köylülerin ve çiftçilerin durumu hiç de iyi değil. Kaynaklarını bir araya getirseler bile, eminim o kadar paraları olmaz. Bir de Bay Beebs var, Keep'teki gözetmen. Birkaç yıldır orada. Oranın sahibi de olabilir. Ama değil. O yüzden parası olduğunu sanmıyorum."

"Keep'in sahibi kim?"

"Bay Beebs çok sessizdir ve onlar hakkında konuşmaz. Muhtemelen devamsız mülk sahipleri yerel halk tarafından pek hoş karşılanmadığı içindir. Tabii ki Temizlikler'den sonra oldukça üretken hale geldiler."

Charlie Ben Fennon'un yan tarafındaki kaleye baktı. Kale, kale mimarisinin muhteşem bir örneğiydi. Pencereleeri pırıl pırıldı, arazisi tertemizdi ve binanın kendisi, Highland esintilerinde sertçe dalgalanan kırmızı flamalarıyla, genel bir refah havasına sahipti.

Charlie, "Bay Beebs'in işverenleri buranın bu kadar güzel görünmesi için hiçbir masraftan kaçınmıyor olmalı," diye tahmin etti.

"Doğru ve bu yüzden köy onun varlığına tahammül ediyor. Zaman zaman kalenin ve arazisinin bakımı için yerel yardım alıyor, ancak çoğu zaman projeye bağlı olarak Edinburgh, Glasgow ve hatta İngiltere'den zanaatkâr ve işçileri kullanmaya başvuruyor."

"İçeri girdin mi?"

"Hayır. Ama bu ayrıcalığa sahip olan köylülere göre, iç mekan şimdi de o zamanki kadar gösterişli. Hester, eskiden buranın bir gösteri merkezi, Glen Dewey'in kalbi ve ruhu olduğunu söylüyor. Ama Bay Beebs yerleştikten beri artık kimse ziyaret etmiyor. Keep'in arazisinde düzenlenen Highland oyunları ve ardından düzenlenen şenlik de sona erdi."

"Bu utanç verici." Charlie gerçekten de öyle hissediyordu. "Şenlikleri Vandemere Kalesi'nde yapamaz mısınız?"

"Sanırım yapabiliriz ama aynı şey olmaz. Burada bir uçurumun kenarına tutunmuş durumdayız ve arazilerimiz

Keep'teki kadar kapsamlı değil. Vandemere'in kendisi küçük ve rahat, bence Keep'ten daha büyüleyici, ancak tüm Glen Dewey'in katılacağı kadar büyük *bir taverna* için pek yeterli değil. Ama haklısınız. Kalenin ulaşılmaı, Vandemere'in yıkılmasını engellemek için bir sebep daha. Yerel halkın tarihimizi hatırlatacak bir şeylere ve bizi birbirimize bağlayan geleneklerin hatırlanmasına ihtiyacı var. Bay Beebs buraya yerleştikten beri köyün moralinin hiç olmadığı kadar düşük olması tesadüf değil."

O konuşurken bir alabalık daha yakaladı. Artık liderlik ondaydı.

Charlie kendi oltasıyla ilgileniyor, pazen çantada bulabildiği en büyük solucanla oltayı yemliyordu. "Pekâlâ o zaman. Burada hiç kimsede dört yüz pound yok. Onu bulmak için Glen Dewey'in dışına çıkmamız gerekecek, belki de hazinelerinden haberi olmayan zenginlere. Brawton'da beni yakınlarda bırakan gezginler gibi insanlar."

"Evet," dedi Bayan Montgomery.

"Brawton'da geyik avlıyorlar mı?" İki alabalık daha yakaladı. Artık kazanıyordu.

Bayan Montgomery başını salladı. "Sadece balık tutmayı tavsiye ediyor."

"Joe'nun viskisi de kesinlikle onlarda yok." Ne kadar iyi olduğunu hatırlamak bile Charlie'yi mutlu ediyordu.

Bayan Montgomery, "Brawton'da da hiçbir zaman Highland oyunları olmadı," dedi.

"Orada hiç kale var mı?" Charlie aniden kale olmaması için dua etmeye başladı.

"Hayır."

Bayan Montgomery'nin gözlerinin bir şeyle parladığını gördü... düşündüğü şeye benzer bir şey olduğunu umuyordu. "Dün akşam yemekte siz de söylediniz, Glen Dewey Highlands'in en iyi yanlarına sahip."

Şiddetle başını salladı. "Ama otelimiz yok. Ziyaretçileri, özellikle de çok sayıda ziyaretçiyi aynı anda ağırlayacak durumda değiliz."

"Ama ihtiyacınız olan şey bu - aynı anda çok sayıda ziyaretçi. Zengin olanlara. Şık bir yerde kalmak için para ödeyecek insanlar. Highland deneyimi yaşamak isteyen insanlar."

"Bunu sevdim," dedi. "Highland deneyimi. Belki de bizimle Vandemere Kalesi'nde kalabilirler."

"Bu çok küçük."

Yüzünü buruşturdu. "Ve bu pek büyük bir şey değil. Şu anda değil."

Aralarında bir şey zonkladı. Bir anlayış parıltısı.

"*Keep gibi bir yere ihtiyacımız var,*" dedi Charlie.

Bayan Montgomery de aynı anda bunu söyledi.

Sonra güneşin kayın ağacının dalları üzerinde olduğunu fark etti.

"Ben kazandım," dedi Vikont, yüzüne yavaşça yayılan bir sırıtişla.

Daisy kafasında oluşan fikirden dolayı o kadar heyecanlıydı ki, onun neden bahsettiğini bilmiyordu.

"Bahsi ben kazandım," diye devam etti ve alabalık çuvalını havaya kaldırdı.

"Ah, şu." Keep'e bakmak için ondan uzaklaştı. Para sıkıntısının çözümü bu muydu? "Bahis konusunu sonra düşünüyoruz. Kaleyi düşünelim. Ödünç alabilir miyiz?"

Çirkin bir fikirdi.

"Her zaman sorabilirsin." Lord Lumley onun bileğini kavradı. "Ve bahsi daha sonra düşünmeyeceğiz. Şimdi daha iyi."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Ama bahis önemli değil, hem de hiç değil."

"İşte bu yüzden bu konuyu aradan çıkarmamız gerekiyor. Bu konu aramızda havada asılı dururken elimizdeki göreve tam olarak konsantre olamayacağım."

"Havada asılı durduğunu hiç hissetmiyorum." Ofladı.

"Çünkü sen tamamen iş dünyasındasın. Artık senin de biraz eğlence."

"Bu uygunsuz bir an." Ellerini iki yanında çırpı. "Bir fikrimiz var. *Muhteşem* bir fikir."

"Hiçbir zaman yanlış zaman değildir."

Hiç mi?

"Kilise sırasında bile mi?" diye sordu. "En iyi zaman o zaman." Sesi ipek gibiydi.

"Kilisede birini öptüğünü mü söylüyorsun?" "Kilisenin *arkasında*. Bu sayılır mı?"

"Evet. Ve bu senin için çok kötü."

"Denemeden eleştirmeyin." Hazırda bekliyordu. Eğildi ve sonra-

Geri çekildi. "Yapamam. Ya biri görürse?"

"Kimse bizi görmez," dedi, "özellikle de buraya çekilirsek." Onu kayın ağacının arkasına çekti.

Dudağını ısırdı. "Bunu hızlı yapmalıyım. Cassandra öğrenirse çok kızar. Ve bunu riske atamam."

"Ne demek istiyorsun?"

"O ve üvey annem, seninle çok fazla zaman geçirirsem Hester ve Joe'dan kurtulmakla tehdit ettiler. Ve bu olamaz. Onlar benim için bu dünyadaki herkesten daha değerli. O yüzden lütfen beni zorlama."

Endişe gözlerini aydınlattı. "Bunu yaparlar mı?"

Daisy başıyla onayladı. "Nişanlın olmam gerekse de Cassandra hâlâ senin vikontesin olmayı planlıyor."

"Size başka tehditlerde bulundular mı?"

Daisy tereddüt etti. Ona diğerinden asla bahsedemezdi. "Hayır," diye yalan söyledi. "Ama bu kadarı yeterli."

"Öyle diyebilirim."

"Sizi şimdiden uyarıyorum," dedi, "onların huzurunda çekingen görünmem ihtimaline karşı hazırlıklı olun."

"Anlıyorum. Ama artık sen de soğuksun."

"Hayır, değilim. Londra'da flört etmeye alışkınsın. Benim flört etmeye hiç ilgim yok."

"Neden olmasın?"

Vikont'un yüzü muhtemelen birçok bakirenin onunla yatağa girmeyi düşünmesine neden olmuş bir yüzdü.

"Çünkü sorumluluklarım var," diye açıkça ifade etti, onunkinden çok kendi iyiliği için. Keşke o kötü davranan bakirelerden biri olsaydım diye düşündü - burada, genç erkeklerin az olduğu ücra bir köyde hiç evlenmeyecek gibiydi. Keşke onu reddetmek zorunda kalmasaydı. Ama bu doğruydı. Sorumlulukları *vardı*.

Ayrıca, ailenin sahip olduğu şeyleri hak etmiyorsun. Asla hak etmedim.

Hiç.

Kuzen Roman'ın neşeli gülümsemesi ve açık gömleğinin görüntüsüne karşı gözlerini kapattı ve kendine böyle acımasız şeyler söylemek zorunda kalmamayı diledi.

Ama yaptı.

Yapmak

zorundaydı.

"İyi misiniz?" Lord Lumley'nin zengin ve sert sözleri düşüncelerine nüfuz etti.

Gözlerini tekrar açtı.

Bakışları yoğun ve endişeliydi, yüzü genç kadınıninkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Sorumlulukları olan genç bir bayan bile eğlenmek için zaman bulabilir."

Başını iki yana salladı. "Vandemere Kalesi güvenli bir şekilde tekrar elime geçene kadar olmaz."

Ve o zaman bile, diye düşündü, ona asla söylemeyecek olmasına rağmen.

"O zaman bu fonları güvence altına almaya her zamankinden daha fazla kararlıyım," dedi, onun iç kargaşasından habersiz, ne kadar derine indiğinden, pozisyonunun ne kadar değiştirilemez olduğundan habersiz.

Annem öldükten sonra babam ona Kutup Yıldızı derdi. Bu sevgi dolu bir gözlemdi - tüm dünyasının onun etrafında döndüğünü söylerdi. Ama şimdi gökyüzüne sabit bir nokta gibi tutturulması gerektiğini hissediyordu, uzanıyor ve parlıyordu... ama asla sınırlarını bulanıklaştırmıyordu.

Hiç dokunmadan.

Asla

bağlanmadan.

Vikont, "Sizi neşeli görmek isterdim, Bayan Montgomery," dedi. "Kirpiklerinizi bana doğru savurduğunuzu ve

Piknikten sonra bir ormangülü çalısının arkasında seni öpmem için gözlerinle bana yalvar. Pikniğe gider misin?"

"Hayır." Elinde değildi. Karanlık düşüncelerine rağmen güldü. "İmkânsızsınız Lord Lumley."

"Bazı insanlar öyle diyor." Ağzı yukarı kalktı ama bunu sanki çok yalnızmış gibi söyledi. Ve sanki dünyada onu yeniden mutlu edebilecek tek kişi oymuş gibi.

O bir hayduttu.

Bunu biliyordu ama yine de bir şey onu karanlığından dışarı itti. Ayak parmaklarının ucuna kalkıp onu öpmesi için onu teşvik etti. Dudaklarından.

O da onu öptü.

Sonra kollarını adamın boynuna doladı ve onu öpmeye devam etti, bu sırada kendini yapraklarının arasına oturup onu hayranlıkla seyretmeye gelen muhtaç bir oğlana dönüşmüş adamı sevgi dolu dallarıyla saran bir ağaç gibi hissediyordu.

Bu hiç mantıklı değildi ama nedense onu sanki bir ömür boyu tanıyormuş gibi hissediyordu ve onu öperken hissettiği bu dallı budaklı duygu doğaldı.

Tamamen doğal.

Yanıktaki girdaplar gibi. Ve güneşte kuruyan otların çıtırtısı. Ve rüzgarın dağın yamacına vuran iç çekişi.

Rüya görüyor olmalıym, diye düşündü Daisy.

Ben bir şırfıntıyım,

diye fark etti. Ve bu fikir

oldukça hoşuna gitti.

Dizlerinin bağı çözüldükten birkaç dakika sonra Vikont onu serbest bıraktı. "Artık yeniden düşünebiliyorum," dedi. "Ve ilk yapacağım şey

Bunu bir daha asla yapmayacağımızı düşünüyorum."

"Doğru." Büyük bir hayal kırıklığına uğradığını hissetti ve belki de çok kötü öpüştüğünü düşünerek endişelendi. Ama adam ona bunu yapmamaları gerektiğini hatırlatmakta iyiydi. Bunu riske atamazlardı.

"En azından üvey annenle üvey kardeşlerinin görebileceği bir yerde değil," diye devam etti Lord Lumley. "Hester ve Joe'yu tehlikeye atmaya cesaret edemem."

"Hayır. Asla." Kendini yeniden belli belirsiz umutlu hissetti. Ve suçlu.

Joe ve Hester'ı hiçbir şey tehlikeye atamazdı.

"O yüzden korkmayın," dedi Vikont. "Bir dahaki sefere tamamen gözlerden uzak olacağız, böylece keyfinize bakabilirsiniz."

Başı hâlâ dönüyordu ve dudakları karıncalanıyordu. "Ama çok eğlendim."

"Yapabileceğin kadar değil," dedi.

"Bir dahaki sefere olmayacak," diye hatırlattı ona, çünkü korkusu vardı - Hester ve Joe'yla ilgili korkuları. Ve diğer korku, dün gece Furies'in onunla alay ettiği korku. Ama aynı zamanda işlerin bu noktaya gelmesine, üvey ailesinin onu sevdiği insanlar hakkında endişelenmeden yaşayamayacak kadar korkutmasına da kızmıştı.

Vikont, "Kaleyi kullanmamızı kabul etmesi için Bay Beebs'e nasıl bir strateji uygulayacaksınız?" diye sordu.

Adam sadece konuyu tamamen değiştirmekle kalmamış, aynı zamanda net bir şekilde düşünüyor gibi görünürken, o hâlâ gözlerini kırıştırıyor, adamın sırtını okşayan elini ve dudaklarının kendi dudaklarını okşayışını unutmaya çalışıyordu.

"Bay Beebs mahalleye pek karışmaz," dedi, "ama görünüşe göre Cassandra'ya karşı bir düşkünlüğü var. Belki de sırf bu nedenle evet diyecektir."

Ama içinden, Vikont'un dudaklarının sihir yaptığını, onu bir öpücük daha almaktan başka hiçbir şeye konsantre olamayacağı bir büyü'nün altına soktuğunu düşünüyordu.

"O zaman Cassandra ona sormalı," dedi.

"Neyi sormalı?"

"Eğer Keep'i ödünç alabilirsek." Lord Lumley gözlerini kısarak ona baktı. "Dinliyor musunuz?"

"Elbette." Daisy kızardı ve gergin bir şekilde omuz silkti. "Ben olsam bunu tavsiye etmezdim. Cassandra çok kaba, Bay Beebs ondan hoşlanmadığını anlayabilir. Hayır, sanırım ben daha iyiyim. Hadi gidelim. Hemen." Keep'e doğru yürümeye başladı, tökezlerken kendine sarılıyor, fikirlerinin Bay Beebs'in gülüp geçeceği ya da polis çağıracağı kadar saçma olup olmadığını merak ediyordu.

Ama aynı zamanda Vikont'u nasıl öptüğünü de düşünüyordu.

Üç kez oldu.

Lord Lumley de olta takımları ve bir torba alabalıkla ona katıldı. "Eğer Bay Beebs evet derse, bir plan yapmamız gerekecek."

Eli onun yanına, alabalığın olduğu tarafa yaklaştı. Ama bir gün önce pantolonunun arkasındaki deliği nasıl gördüğünü ve artık aynı çifti giymiyor olmasının ne kadar üzücü olduğunu düşünüyordu.

"Bay Beebs'in kalede iskelet bir personeli var," demeyi başardı. "Ama fazladan hizmetçilere, aşçılara ve uşaklara ihtiyacımız olacak."

"Köydeki erkekler bir avı yönetmeye ve küçük bir Yayla oyununu bir araya getirmeye istekli olacaklar mı?"

"Umarım öyledir." Daisy aslında bu konuda biraz endişeliydi. "Artık eskisi gibi geçinemiyorlar. Eskiden köyün tüm sorunları oyunlar ve av sırasında çözüldü. Şimdi farklılıklar kaynıyor."

"Kadınlar için de aynı şey geçerli mi?"

"Evet. Kocaları birbirlerine karşı hırçın oldukları için oldukça sinsi oldular. Ama avda ve oyunlarda yemek pişirmek için onlara da ihtiyacımız olacak."

"Peki ya *dans* gecesi?"

"Herkesin dans etmesine ihtiyacımız olacak. Kemancılarımız ve kavalcılarımız olmalı."

Artık kaleye giden yolu yarılamışlardı.

Vikont'un yakınlığı onu hâlâ etkiliyordu.

"Balıkçıların sadece yarısı Glen Dewey'e geri dönse bile," dedi, "dört yüz poundunuzu kazanabiliriz. Onlar zengindi. Büyük meblağları özgürce harcıyorlardı. Ayrıca kiltler, klanlar ve Sir Walter Raleigh'in hakkında yazdığı her şey onları büyülüyordu. İtiraf etmeliyim ki ben de öyleyim. Her zamanki servetime erişebilseydim, Keep'te kalıp Highland savaşçılığını oynama şansına ilk atlayan ben olurum."

"Bunu bilmek harika." Daisy, onu kısa bir an için İskoç eteği içinde hayal etme lüksüne izin verdikten sonra

elimizdeki konulara dönüyoruz. "Ama daha da iyisi, bunun Glen Dewey için bir destek olacak olması. Biraz heyecana ihtiyacımız var. Ve para akışına. Bay Beebs evet derse ve girişim iyi giderse, belki bunu tekrarlayabiliriz. Köy yeni bir hayata kavuşacak."

Kalenin kapısına gelmişlerdi. Tam kapıyı çalmak üzereydi ki devasa kale kapısı açıldı.

Yürüyüş kıyafetleri giymiş ve bir çift opera gözlüğü taşıyan Bay Beebs'in ta kendisiydi. Otuzlu yaşlarının sonlarında, orta boylu ve orta yapılı bir adamdı; neşeli bir havası ve alnının ortasından düz bir şekilde kestiği bembeyaz saçları vardı.

"Oh!" diye bağırdı. "Ben de yürüyüşe çıkmak üzereydim." Daisy tanıştırmayı yaptı.

Kimse ziyarete gelmediği için uşak çalıştırmadığı için hemen özür diledi. "Kalede çok sessizlik var. Ama birlikte kaldığınız aile çok iyi, Lord Lumley, güzel hanımlarla dolu."

Daisy onun Vandemere Kalesi'ni sık sık ziyaret etmemesine üzülyordu çünkü o gerçekten çok iyi bir beyefendiydi.

O da gülümsedi. "Evet, Bayan Cassandra bugün meşgul."

"Öyle mi?" Bay Beebs gözlerini kısarak tepesinde uçan bir kuşa baktı. "O çok zeki," dedi Daisy, onun dinlediğini umarak.

"Şu anda... mum yapıyor." Ki bu bir yalandı.

Vikont, "Çok zeki bir kız," diye yineledi. Bay Beebs başını eğdi. "Zeki kız."

Bir sessizlik oldu, sonra Daisy bir iç çekti ve ellerini kavuşturdu. "Biz de merak ediyorduk, Bay Beebs-"

"Evet?" Meraklı gri gözleri onunkilere dikilmişti.

"Merak ediyorduk da-" Daisy dudağını ısırıldı. Nasıl söyleyecekti?

Ve sonra her şeyi basitçe ortaya koydu. Belirli bir sırayla değil. Bay Beebs'in ne dediğini tam olarak anlamamış gibi ara sıra yavaşça başını salladığını fark etti.

ama sonunda daha hızlı bir tempoda -çok daha hızlı- başını salladı ve tekrar tekrar "Tamam, anlıyorum" dedi.

"Eee?" Nefesini tutmamaya çalıştı.

Gözetmen yüzünü buruşturdu. "Bilemiyorum. Bu oldukça ağır bir teklif."

"Ama-"

"Hayır, üzgünüm Bayan Montgomery. İşe yaramayacak."

"Eğer Biz ver sen a kısım . ve kâr?" Charlie önerdi.

Bay Beebs başını salladı. "Paraya ihtiyacım yok."

Daisy dudağını ısırdı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm Bay Beebs. Erkekler dans yarışmasını dört gözle bekliyordum, özellikle de kılıç dansını. Söylentilere göre bir zamanlar siz de şampiyon bir kılıç dansçısıymışsınız, büyüdüğünüz yerde, Aberdeen yakınlarında. Tabii bu muhtemelen saçma bir hikaye-"

"Hayır." Bay Beebs çenesini içeri çekti. "Aslına bakarsanız ben şampiyon bir kılıç dansçısıydım. Ama yıllardır dans etmiyorum." "Ne yazık ki genç kuşakta aynı şey olmayacak.

fırsat." Daisy hüzünlü bir iç geçirdi ve dönüp vadinin aşağısındaki köye baktı. "Glen Dewey'de hiç Highland oyunları görmedim. Sanırım asla da göremeyeceğim. Üvey kardeşlerim de görmeyecek. Özellikle Cassandra'nın bunu dört gözle beklediğini biliyorum."

Bay Beebs boğazını temizlediğinde Daisy kalbinde bir umut parıltısıyla arkasına döndü.

"Bu etkinlik ne zaman gerçekleşecek?" diye sordu ona. "Gelecek insanları bulur bulmaz."

"Pekâlâ," dedi huysuzca, "belki de bu işi çözebiliriz."

Daisy, Charlie ile gizli bir gülümseme paylaştı.

Bay Beebs, "Edinburgh yakınlarında kuş gözlemciliği yapan bir arkadaşımın sürekli bir davet aldım," diye açıkladı. "Ve eğer şimdi gidersem, iş ile zevki birleştirebilirim. Geçen ay Londra'da Keep'in işlerini yürüten yargıçlardan birinden bir mektup aldım. Edinburgh'da olup olamayacağımı sordu.

Birkaç aydır orada ve mülk meselelerini mektuplaşmanın izin verdiğinden daha ayrıntılı görüşmek istiyor. Gördüğünüz gibi, Keep daha yeni el değiştirdi, yaklaşık beş yıl önce."

"Bu yeni sayılır mı?" Charlie sordu.

"Evet," dedi Bay Beebs, "mülkiyetin uzun ömürlülüğü açısından. Bu mülklerden bazıları nesiller boyu bir ailede kalıyor."

"Vandemere gibi," dedi Daisy.

"Kesinlikle," diye onayladı Bay Beebs.

"Kaleyi boşaltmak için mükemmel bir nedeniniz var gibi görünüyor." Daisy sırttı.

Bay Beebs kıkırdadı. "Sanırım öyle. O halde av partinizi burada düzenleyin ve keyfinize bakın. Şu haliyle kuş gözlemciliği tatilini oldukça severim. İki haftadan kısa bir süre sonra döneceğim. Aslında"-etrafındaki güzel manzaraya baktı-"Bu yürüyüşten hemen sonra ayrılacağım. Önce bulmak istediğim siyah boğazlı bir dalgıç var." Yukarıya, ağaçların tepelerine baktı, sonra küçük, zarif bir selam verdi. "Hizmetkârnız, Bayan Montgomery. Lord Lumley."

Ve uzaklaşmaya başladı.

"Bayan Cassandra'ya veda ettiğinizi söyleyelim mi?" diye seslendi arkasından.

Döndü ve oldukça sert bir şekilde yutkundu. "Sanırım yapabilirsin."

Birkaç adım attı.

"Öyleyse burada sahip olduğunuz hizmetkârlarla çalışabilir ve kendi hizmetkârlarımızı da getirebilir miyiz?" Daisy ekledi.

"Gerçekten." Başını nezaketle eğdi. "Ahırlarda da en az bir düzine ata yetecek kadar yerimiz var."

"Çok iyi," dedi Daisy. Ne kadar cömertti!

Aklına büyük bir fikir geldi.

"Bay Beebs" -kız sinirlerine hakim olamadı- "çok naziksiniz. Belki de bu yıl vergi ödememeyi içinizden geçirirsiniz? Ya da herhangi bir yıl, gerçekten, ailem neredeyse yüz yıldır ödediği için? Bu şekilde

Highland maceramızdan kazandığımız tüm parayı Vandemere Kalesi'ni onarmak için kullanacağız. İnsanlar köye geldiklerinde Ben Fennon'a bakıp her iki kalenin de muhteşem göründüğünü görseler güzel olmaz mı?"

"Üzgünüm Bayan Montgomery," dedi Bay Beebs neşeli bir tavırla. "Gümrük vergisi her zaman olduğu gibi Temmuz'un ilk günü ödenecek, bir gün sonra değil. Sizi dışarı atmak zorunda kalmak istemem."

"Hayır," dedi zayıf bir sesle.

"Sırada bekleyen ve Vandemere Kalesi'ni ele geçirmek isteyen bir sürü insan var," diye seslendi ona.

"Var mı?" Zar zor konuşabiliyordu.

"Oh, evet," dedi. "Bildiğim kadarıyla en az üç kişi. Nob'dan Leydi Brompton, Trickle Top'tan Bay Finch ve Lower Cross Junction'dan Baron van Bunting - hiçbiri Vandemere'in şu anki sakinleri kadar ilginç değil."

"Lanet olsun feodal sisteme ve feodal derebeylerine," dedi Daisy nefesinin altında vikonta. "Şato şimdiye kadar tamamen ailemize ait olmalıydı."

"Oh," diye devam etti Bay Beebs, "ve eğer burada kalacak zengin gezginler arıyorsanız, kuş gözlemcisi arkadaşlarımdan birkaçı Lower Cross Junction'da. Kuş gözlem sempozyumu için buradalar ama sempozyum yarın sona eriyor, bu yüzden hepsi ceplerinde para ve oyalanacak bir şey arıyor. Bazıları tiyatro festivali için kalmayı düşünüyor. Diğerleri Inverness'teki büyük bir sosyete düğününe gidecek. Ama birçoğu parmaklarını oynatacak, eve dönüş yolculuklarından korkacak ve onları ertelemenin yollarını arayacak."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Daisy sormadan edemedi.

"*Kraliyet Topluluğu Kuş Gözlem Dergisi* için sosyal bir köşe yazıyorum elbette. Çıkarken Lower Cross Junction'a uğrayacağım. Size yarım düzine zengin ziyaretçi getireceğim. Ne kadar ücret alacaksınız?"

"Keep'te on günlük konaklama için kişi başı otuz pound, tam bir Highland deneyimi," dedi Daisy.

Bu fahiş bir miktardı!

Vikont bacaklarını iki yana açmış, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Bu insanlar ne kadar zengin?" diye sordu Bay Beebs'e.

"Çok." Bay Beebs kulağını kaşıdı. "Birkaçı koruma getirecek. O kadar çok değerli eşya taşıyorlar."

"O zaman adam başı elli pound yapalım," dedi Vikont. Elli pound mu?

"Doğru." Bay Beebs kıkırdadı. "Onu da alabileceğimden hiç şüphem yok."

"Emin misin?" Daisy eteğini çekti. "Vikont, orada olduğunu bildiğı bazı balıkçıları davet etmek için Brawton'a gidecekti."

"Zahmet etmeyin. Brawton yolumun üzerinde. Senin için kendim duracağım."

"Teşekkür ederim," dedi Charlie. "Yarım düzine misafir daha hoş karşılanır ve sanırım kolaylıkla bulunabilir. Parti yirmi kişilik ve kaçırılmamalı. Oltalarını atmadıkları zamanlarda yerel dükkân ve barlarda para saçıyorlar."

Bay Beebs opera gözlüklerini tutan kurdeleyi başının üzerinden geçirdi. "Pekâlâ. Yarın saat dörtte ziyaretçilerinizi bekleyin, yoksa benim adım Ebenezer Hiram Beebs değıl."

Sonra da üvez ağaçlarının arasında hızlı adımlarla ilerleyerek oradan ayrıldı.

Vikont geri çekilen figürün ardından bakakaldı. "Beş yıldır burada ve kimse onunla arkadaş olmaya çalışmadı mı?"

Daisy dudağını ısırđı. "Hester bir ya da iki kez geldi, ama o ziyaretlerden çekiniyor gibi görünüyor. Ona biraz börek yaptığını, bir keresinde de Joe'nun viskisinden bir sürahi gönderdiğini söyledi. Ama onun akklı fikri kuşlarda, işinde ve sanırım şimdi de Cassandra'da. Onun adını söylediğimde verdiğı tepkiyi gördün mü?"

"Evet." Vikont başını salladı. "Ona olan ilgisini anlayamıyorum. Ama yalnız yaşıyor ve-"

"Daisy, "Güzel olduğu gerçeğinden başka makul bir açıklaması yok," dedi. Durakladı. "Elbette, keşfedemediğim gizli derinlikleri olabilir. Bay Beebs bana aptal gibi gelmiyor."

"Ben de öyle." Charlie sanki uzaklardan gelen bir müziğı dinliyormuş ya da sıra dışı bir şey sezmiş gibi başını eğdi. "Burası, Highlands'de garip bir ülke," dedi sessizce. "Her şey olabilir gibi görünüyor."

Ona tekrar baktı ve o da bunu hissetti... kışkırtıcı bir şey. Ulaşamayacağı bir şey. Ama o her neyse, bir gün onu bulacaktı. Ve bulduğunda, onu yakınında tutacak ve asla bırakmayacaktı. Çünkü her ne ise, kalesinde kalmasına yardımcı olacaktı. Bunu biliyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie bir süre sonra Bayan Cassandra'nın, "Olamaz," dediğini duydu. "*Yine* mi alabalık?"

Bayan Montgomery'nin üvey ailesi, Hester'ın Bayan Montgomery ve daha önce hiç balık pişirmemiş olan Charlie'nin yardımıyla hazırladığı öğle yemeğini yemek için tam zamanında yataklarından kalkmışlardı. Hester bu şekilde her şeyin tadının daha güzel olduğunu söylüyordu.

Yaşlı Joe, çoban, yemek odasındaki tüm sandalyeleri çekmek için görevlendirilmişti ve şimdi oturduklarına göre kapının yanında durmuş, Bayan Montgomery'ye bakıyordu.

"*Çok güzel* bir gün," diye fısıldadı ona yüksek sesle.

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Charlie'yi gülümseten bir gülümsemeyle

Solundaki Bayan Cassandra ile masanın başındaki Bayan Montgomery arasındaki koltuğunda her zamankinden daha fazla sıkışmış hissediyordu.

Charlie muhtemelen hiç evlenmeyeceğini biliyordu. Yaşam tarzı annesinin ya da kız kardeşlerinin hoşuna gitmiyordu ve bir eşi hayal kırıklığına uğratma ihtimalini de düşünmüyordu. Sadece bu da değil, zenginliği yüzünden annesi, kız kardeşleri ve en yakın arkadaşlarının eşleri dışında neredeyse tüm kadınlara güvenmiyordu.

Ama Daisy Montgomery'yi seviyordu. Özellikle de onun kayın ağaçlarının arkasında öpüşmeyi içeren soğukluk versiyonunu seviyordu.

İşte bu yüzden dün geceki yemeğin tekrarlanmasına hiç aldırmıyordu; çünkü o alabalığı, şimdiye kadar yaptığı en keyifli balık avında, keyifli bir yol arkadaşıyla birlikte yakalamıştı.

Her şey hakkında bu kadar keyifli hissettiği için biraz endişelendiğini hissetti... kasabanın alaycı, bıkkın adamı olmaya alışmıştı.

Yine de şu anda mutluydu. Küçük adam, Joe, onu mutlu ediyordu. Gözlerinde spekülasyon parıltısıyla ona bakan aşçı ve hizmetçi Hester onu mutlu ediyordu. En çok da Bayan Montgomery onu mutlu ediyordu.

Kalede Bay Beebs'le konuşmayı başardıktan sonra, Vandemere Şatosu'na kadar büyük planlar yapmışlar, sadece bir kez durup altlarında güzelce tünemiş köyün muhteşem manzarasına, yan tarafındaki el değmemiş göle, mor, beyaz ve pembe renklerle bezenmiş dağ yamacının yemyeşil görüntüsüne ve ona Bayan Montgomery'nin gözlerini hatırlatan kapsayıcı mavi gökyüzüne bakmışlardı.

O yürüyüşte onunla konuştuğunda, sanki onun Londralı zengin bir vikont olması hiç umurunda değilmiş gibi konuşuyordu. Ve o da unutmuştu. Yapacak bir işi olan bir adam gibi hissetmişti, keskin bir zeka, belki biraz ağır iş gerektiren bir iş ve parasız.

Hem de hiç para olmadan. Finanse edecek paramız olmadan bu zorlukla yüzleşmek oldukça özgürleştirici ve heyecan verici hissettirdi.

Parasız kuzeye gelirken kendini hiç de özgür ve neşeli hissetmemiş olması tuhaftı.

Belki de bu mücadeleyi paylaşabileceği kimse olmadığı içindir. Yanında Bayan Montgomery olsaydı -ki bu asla gerçekleşmezdi elbette ama insan hayal kurabilirdi- ahırlarda birlikte uyuyabilirlerdi. Kimse bakmazken tarlalara girip ağaçlardan elma çalabilirlerdi.

-Birlikte. Birlikte kilometrelerce çamurlu yollarda soğuk ve yağmurlu yürüyüşlerde perişan olduk.

Yoksul senaryo ne olursa olsun, kendini onunla mutsuz olarak göremiyordu. Onunla çıplak olduğunu görebiliyordu... onunla güldüğünü... tamam, belki onunla kavgaya edip barıştığını ve sonra *yine* onunla çıplak olduğunu görebiliyordu *ama* mutsuz olduğunu mu?

Hayır.

Şimdi de Vandemere Kalesi'nin diğer sakinlerine, yerlilerin yardımını almak için o öğleden sonra Glen Dewey köyüne yapılacak bir geziyi de içeren, Kale'de bir av partisi düzenleme planlarını anlatırken onu izliyordu.

Charlie onun gerginliğini hissedebiliyordu.

Tabii ki dul kadın çatalını tabağına bıraktı ve üvey kızının cümlesini yarıda kesti. Masanın üzerinden Bayan Montgomery'nin solgun yüzüne bakarak, "Çok çirkin," dedi. "Bu senin fikrindi, değil mi?"

Charlie, Bayan Montgomery kendini savunamadan araya girerek, "İkimizinkiydi," dedi. Bakışlarını asık suratlı ev sahibesinin üzerinde sabitledi. "Nişanımızla ilgili anlayışınız için minnettarım. Buraya sadece sizin cömertliğiniz sayesinde geldim. Çok *büyük* cömertliğiniz. Bu para kazanma planı benim size borcumu ödeme şeklim."

Bayan Montgomery göğsünü her zamankinden daha fazla dışarı çıkararak süslendi.

Charlie, Bayan Montgomery ile kısa bir bakış alışverişinde bulunmaya cesaret etti. Yüz ifadesi ciddi olmasına rağmen gözleri dans ediyordu.

"Ama biz Keep'te yaşamıyoruz." Bayan Perdita bunu yüksek bir sesle ifade etti.

"Doğru, ama Keep bize tahsis edildi," dedi Charlie. "Ve eğer her şey yolunda giderse, bu süre zarfında artık mali kaygılarınız olmayacak. Ancak, zaman geçtikçe, Bay Beebs bu fikri devam ettirmek isterse, tekrar bir performans sergilemeyi düşünmeniz gerekecek."

Bayan Cassandra omzunun üzerinden uzun bir bukleyi düzelterek, "Elbette yapacak," dedi. "Bunu yapmasını sağlayacağım. Burada daha fazla yaşayacağımdan değil," dedi anlamlı bir şekilde. "İyi bir evlilik yapıp Bay Beebs'i ve Keep'i arkamda bırakmayı planlıyorum. Londra çağırıyor... Londra benim ait olduğum yer."

"Sen akranlarının yatağına aitsin," dedi annesi. Akran yatağı mı?

Charlie şarabını bıraktı. "Çıplak hırs pek çok şekle bürünebilir," diye mırıldandı, sadece Bayan Montgomery'nin duyması için.

Boğulur gibi oldu ancak bir yudum su içtikten sonra kendine geldi.

Perdita gözlerini kısarak hiçbir şeye bakmıyordu, görünüşe göre bir balık kılçığını çitirdatmaya çalışırken kaybolmuştu.

Charlie kendi şarabından bir yudum aldı. "Elbette Bay Beebs mülk sahibinden izin alabilirse ideal olur. Onun desteği bu girişime daha büyük bir uygunluk ve önem kazandıracaktır. Belki de varlıklı arkadaşlarını da katılmaları için teşvik edebilir."

Bayan Montgomery şarap kadehini boşalttı. "Pekala Vikont. Devam edebilirsiniz, ama verginin üzerinde ne kadar para kazanırsanız kazanın, doğrudan bana geri dönecek. Cassandra o zamana kadar evlenmezse, kızlarımı bir İtalya turuna çıkarmak niyetindeyim. Eğer öyle olursa, Perdita bana eşlik edecek." Çenesini üvey kızına doğru indirdi. "Senin gitmene gerek yok. Biz yokken seni meşgul edecek bir onur bahşettim sana."

"Öyle mi?" Bayan Montgomery'nin sesinde küçük bir titreme vardı.

Charlie kendini destekledi.

"Evet." Bayan Montgomery kaşlarını çatı. "Hayatım boyunca bana eşlik etmene karar verdim."

"Bu imkânsız," dedi Charlie. "O benimle evlenecek."

Elbette onunla evlenmeyecekti ama bunu söylemek zorundaydı.
bir şey.

Bayan Montgomery ona kabaca, "*Eğer bir gün kendini toparlarsan,*" dedi. "Kendin için bir şeyler yapamazsan fikrini pekâlâ değiştirebilir. Ya da artık *onu* istemediğini fark edebilirsin. Denizde çok daha fazla balık var Vikont, kolunuza çok yakışacak daha zarif, güzel balıklar, iş anlaşmaları hızla ve öfkeyle gelecektir."

Bayan Cassandra yanaklarını içine çekerek ve dudaklarını büzerek ona karşı mükemmel bir balık taklidi yaptı.

"Başka bir balık istemiyorum," dedi. "Ve beklentilerime gelince, onlar çok iyi."

Bayan Montgomery öfkeyle gözlerini kırptırarak oturdu.

Mona tekrar ona döndü. "Yoldaşlar yazışmalara cevap vermek ve mülkün genel bakımıyla ilgilenmek için evde kalırlar. Bu oldukça büyük bir sorumluluk."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye kekeledi Bayan Montgomery.

"Seni suskun bıraktım, değil mi?" Bayan Montgomery bir kaşını kaldırdı, ağzını büzerek sırttı.

"Evet," diye yanıtladı Bayan Montgomery, "ama üvey anne, malikânenin bakımını sağlamak için Highland girişiminden elde edilecek kâra ihtiyacım olacak. O olmadan asma köprüyü nasıl onarabilirim ya da koyun sürümüzün sayısını nasıl artırabilirim? Ya da yeni bir zırh takımı alabilirim? Çökmekte olan bacaları tamir etmekten bahsetmiyorum bile-"

"Bayan Montgomery, "Bunlar bekleyebilir," dedi.
bir sonraki Highland girişimi."

Bayan Cassandra burnunu havaya kaldırarak, "Ben sadece birincisiyle ilgileniyorum," dedi. "Vikont, ben de sizinle köye geliyorum."

"Tam bir deha." Bayan Montgomery küçük, boncuk gözlerle Charlie'ye baktı. "Cassandra oradaki erkeklerin davanıza katılmasına yardımcı olacak."

Alabalık birden toz gibi kuru bir tat aldı. Charlie ödünç aldığı kravatla boynunu büktü.

Asla unutamayacağı cömert bir davranışla Joe'nun büfeye koşup kendi elleriyle yaptığı ülkenin en iyi viskisinden ona bir parmak doldurmasını izledi.

Charlie bir yudumda içti. Hizmetçiye, "Teşekkür ederim," dedi. Joe başıyla selam verdi, sırttı ve topallayarak odadan çıktı. "Sen Hoş geldiniz." Cassandra

cevap verdi Charlie, Hatta
Gerçi *ona* teşekkür etmemişti.

Bayan Montgomery siyah saçlı kızına gülümsedi. "Avin kraliçesi ve oyunlarda sporcuların uğurlu tılsımı olacaksın."

"Bu durumda, özel kuşaklara ihtiyacım olacak." Cassandra Bayan Montgomery'ye döndü. "Bu senin işin," dedi kesin bir

ifadeyle. "I

Altın ve kırmızı süslemeli beyaz sateni tercih edin." Bayan Montgomery dudağını ısırdı. "Ama ben çok meşgulüm-"

yap o, ve sen yap o iyi," ve üvey anne üvey kızını parlak tonlarda bilgilendirdi. Ama bakışlarındaki ifade hiç de dostça değildi. "Aksi takdirde Hester'a soracağım."

Hizmetçi su ısıtmak ve fırından biraz daha kurabiye çıkarmak için mutfığa geri dönmüştü. Charlie'nin Vandemere Şatosu'yla ilgili sevdiği bir şey vardı... her zaman kurabiye olurdu.

Ve iyi viski.

Bayan Montgomery'nin kaşları çatıldı. "Dikiş dikmek Hester'ın gözlerini yoracak, sonra da iyi yapamazsa kendini mutsuz hissedecek." Tabağına baktı. "Elbette kuşakları ben dikeceğim."

Charlie onun zorba üvey annesine bu kadar kolay teslim olduğunu görmekten hoşlanmamıştı. Ama artık Bayan Montgomery'nin iki hizmetçisinin iyiliğini düşündüğünü biliyordu, o yüzden anlayışla karşıladı.

"Ne zaman ayrılıyoruz Vikont?" Bayan Cassandra ona sordu.

Charlie sinirlenmişti. Bir işi olmasını seviyordu. Daha önce hiç işi olmamıştı (para yatırmak sayılmazdı). Bu yüzden bu işi doğru yapması şarttı, özellikle de büyükannesi soracağı için.

Glen Dewey'in peşine takılan mızımız güzele ihtiyacı yoktu.

"Yakında," dedi Bayan Cassandra'ya, "ama zahmet edip gelmenize gerek yok."

"İsrar ediyorum." Şarabını yuttuktan sonra dudaklarını yaladı ve iri gözlerle ona baktı.

"Ben de *seninle geliyorum*." Bayan Montgomery çatalını Bayan Montgomery'ye doğrulttu. "Glen Dewey'deki kadınların neyin ne olduğunu duymaya ihtiyaçları var."

Bayan Montgomery yüz ifadesini nötr tutuyordu ama Charlie onun çok endişeli olduğunu anlayabiliyordu. Ona bunun

Köy kadınlarını bir araya getirmek ve işbirliğini sağlamak için büyük bir ustalık gerekiyordu. Bayan Montgomery'nin içinde zerre kadar incelik olmadığı belliydi.

"Gerçekten ihtiyacın yok-" Bayan Montgomery başladı. "Geliyorum," dedi üvey annesi.

Perdita çiğnemeyi bırakıp, "Eğer Keep'te bir Highland deneyimi yaşanacaksa, ben de orada olmak istiyorum," dedi.

"Ama gerçekten burada kalmalısınız," dedi Bayan Montgomery ona. "Bu bir sporcular toplantısı olacak. Ve belki de kuş gözlemcileri. Siz eğlenemezsiniz."

"Hayır," dedi Perdita bir kadeh şarabı mideye indirirken. "İşte. İşte *orada* olacağım."

Annesi, "Keep'e gidiyoruz, hepsi bu kadar," dedi.

Charlie, kadının belirsiz tehditlerle dolu olduğunu fark etti.

Neyin ne olduğunu. İşte

bu. Sırada ne var?

Bayan Montgomery ayağa kalktı. "Ben köye gidiyorum." Anlaşılan konuyu değiştirmenin en iyisi olacağına karar vermişti. "Şimdi oraya yürümeyi planlıyorum."

"Ben de ona eşlik edeceğim." Charlie de ayağa kalktı ve Bayan Cassandra'ya döndü. "Bayan Montgomery kuşak yapmak için çok meşgul. Tamamen gereksizler."

Bayan Cassandra nefesini içine çekti.

Charlie annesine, "Av kraliçesine ya da oyunlarda şans tılsımı olarak poz veren bir dişiye de ihtiyacımız olmayacak," dedi.

Bayan Montgomery kaşlarını çattı ve şüphesiz onu azarlamak için ağzını açtı, ama Charlie elini kaldırdı.

"İhtiyacımız olan şey," dedi kararlı bir şekilde, "konuklarımızı etkileyecek güzel hanımlar, en ufak bir yorgunluk göstermeyen hanımlar. Bugün dinlenmenizi, kâğıt oynamanızı, kitap okumanızı ve bonbon yemenizi öneririm. Bayan Montgomery Glen Dewey'deki nankör işinden döndüğünde valizlerinizi hazırlayabilir."

Öne doğru eğildi. Üvey anne ve kızları sanki büyülenmiş gibi ona doğru eğildiler.

"Köylülerin arasına karışmak zorunda kalmak istemezsiniz," diye fısıldadı şımarık üçlüye. "Bu tür angarya işleri beygirlere bırakın."

Bayan Montgomery'ye ihtiyatlı bir bakış attı, sonra şirketin geri kalanına döndü ve göz kırptı.

"Siz benim gönlümün adamısınız Vikont." Bayan Montgomery kıkırdadı ve sandalyesini geriye itti. "Ben biraz kestirmeye gidiyorum. Cassandra ve Perdita, sepetten kalan çikolataları yiyin ve mümkün olduğunca dinlenmeye çalışın. Yarın yorgun görünmemelisiniz."

Ve gitti.

Cassandra ve Perdita tembellik etmek istemedikleri için ayağa fırladılar. Perdita, "Ben ön pencerenin yanındaki sandalyeyi alıyorum," diye seslendi ve neredeyse kız kardeşini odadan çıkarmak için yarıştı.

Sadece Charlie ve Bayan Montgomery kalmıştı.

Kadının gözlerindeki tuhaf parıltıyı görmezden geldi. "Yarın sabah kaleye geri döneceğiz. Her şey planlandığı gibi giderse, yarın öğleden sonra orada misafirlerimiz olacak."

Tek kelime etmedi, sadece ona fesleğenli bir bakış gönderdi.

"Bunu yapmak zorundaydım," dedi. "En azından artık bizimle gelmeyecekler. Bunun dahice olduğunu kabul etmelisiniz."

"Dahi mi? Bütün gece bavullarını toplayacağım. Öfke nöbetlerine katlanacağım."

Tanrım, evet. Öyle olurdu, değil mi? "Ama bunu zaten yapacaktın," demeye cüret etti. "Doğru mu?"

Tek kelime etmedi.

"Bunu telafi edeceğim," diye söz verdi ona. "Her şeyi yaparım. Ne istersen."

"Bir şey var mı?" Bakışları spekülattı.

"Evet. Zaten yapmam gerekiyordu. Vaftiz annesinin emirleri." "Huh." Onu gözlemlemeye devam etti.

Elinde değildi. En iyi akranı ifadesini takındı: korkutucu, soğuk. Kontrollü. Başı beladayken hep böyle yapardı.

Ama en ufak bir korkuya kapılmadı. Aksine, ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bu sözünüzü tutmanızı sağlayacağım Lord Lumley," dedi sonunda.

Ve odadan çıkıp gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Glen Dewey büyüleyici olmalı, diye düşündü Charlie o öğleden sonra. Öyle olması için gereken her şeye sahipti: şirin, renkli bir ana cadde; her kapıda sizi selamlamaya ve oyalanmaya davet etmeye hazır, çatlamış, gülümseyen yüzler; tok bir adamı yeniden acıktıracak kokular - kuzu kızartmak, ekmek pişirmek, kaynayan puding.

Ama bir şeyler eksikti. Büyüleyici olmak için endişeden arınmış olmak gerekirdi. Yakından bakıldığında Glen Dewey'deki evlerin sayısız kez onarıldığı görülüyordu. Pudingler inceydi. Gülümseyen yüzler gergindi.

Köyün başı açıkça beladaydı.

Bayan Montgomery, Ben Fennon yokuşundan aşağı inerken ona, "Son beş yıldır burada hiçbir şey olmadı," dedi. "Umarım bir şeyler yapabiliriz."

Her biri kendi görevine gitmek üzere yollarını ayırdılar.

İki saat sonra Charlie, Bayan Montgomery'yi köy dükkânının penceresinden gördü, köylü kadınlarla konuşuyordu. El salladı ve Bayan Montgomery koşarak onu karşılamaya geldi.

"Başarılı mı?" Bayan Montgomery'nin yüz ifadesi umut doluydu. "Siz ne düşünüyorsunuz?" Sırıttı.

"Burada da aynı!" Ellerini birbirine kenetledi. "Harika olacak."

"Hedefe ulaştık," diye teyit etti.

Vandemere Kalesi'ne giden tepeye geri dönerken, dar yolda onun önünde koşuşturdu.

"Joe, parlak sopalarının sonunda işe yaramasına çok sevinecek," dedi omzunun üzerinden. "Yıllardır o kadar çok yaptı ki, mutfakta küçük bir dolapta durup ziyan oluyorlardı."

Charlie onun adımlarında fazladan bir sıçrama görmekten hoşlanıyordu. "Bana maçı kalenin altındaki tarlalardan birinden izleyeceğini söyledi."

"Oh, bu beni onun adına sevindirdi." Bayan Montgomery Charlie'ye minnettar bir gülümseme fırlattı. "Ama shinty'nin erkekleri bir araya getireceği fikrine nereden kapıldınız?"

Küçük bir kahkaha attı. "Hiç kimse rekabet etme fırsatına karşı koyamaz. Joe bana vurmam için bir topla birlikte sopaları gösterdiğinde, hiçbir şeyin erkeklerin oynamasını engelleyemeyeceğini biliyordum. Ve sonunda bütün farklılıkları önemsiz göründü. Avı düzenlemeye karar verdiler." Başarısını düşünerek durakladı. "Toplantı ilk başta sorunsuz geçmedi. Temkinliydiler ve benim şakaya dönüştürdüğüm birkaç dostça olmayan söz sarf edildi. Ama Joe'nun viskisi de karşı konulmaz bir cazibeydi ve adamların birbirlerine karşı olan beceriksizliklerini aşmalarını kolaylaştırdı." "Çok iyi bir diplomatsınız." Bayan Montgomery bunu sanki

ona gerçekten hayrandı.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu *biliyorum*."

Ona duyduğu güven gurur vericiydi. "Bana siz ve hanımlarınız arasında olanları biraz daha anlatın."

Yoldaki bir çukurdan sıyrıldı ve Charlie de onu takip etti. "Kaybedecek zamanları olmadığını söyleyerek neredeyse beni bırakıp gidiyorlardı," dedi. "Günlük işleri zor ve acımasız. Ama sonra onlara on günün sonundaki *tavernadan* bahsettim ve birbirlerine karşı temkinli olmayı unuttular. Bunun için giyinme fikri onları heyecanlandırdı. Herkes iyi bir dansı sever. Ziyaretçiler için yemek pişirmeye ve temizlik yapmaya bile istekliler - sanırım ziyaretin sonunda köyün gururu biraz olsun ortaya çıkmaya başladı."

"Siz de tam bir diplomat gibi konuşuyorsunuz. Ya da belki gamzelerinizdendir. Beni büyülediklerini biliyorum."

Bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Bu kadar yeter lordum." Sesi biraz soluk soluğaydı ve adam bunun tırmanıştan kaynaklandığını düşünmüyordu.

İleriye doğru adım atmaya devam etti, engebeli yolda ilerlerken kalçaları sağa ve sola doğru eğiliyordu. "En iyisi

En önemlisi de," dedi ona dönüp bakmadan, "Bayan Gordon'un kadınlara *dans gecesinde* güzel görünmeleri için gereken her şeyi vermiş olması."

"Sen zeki bir kızsın." Ciddiydi de. "Bayan Gordon'un tüm süs eşyalarını bağışlamasını nasıl sağladın?"

Bayan Montgomery yürüyüşüne ara verdi ve dönüp ona baktı. "Babamdan kalan ve üvey annemden saklayabildiğim tek mirası ona vermek zorunda kaldım, çok değerli bir şeyden çok değerli bir hatıra olan güzel taşlı güzel bir yüzük. Yine de Bayan Gordon için yeterliydi. Umarım babam anlayışla karşıladı."

Sanki gerçekten emin değilmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin etrafında suçluluk duygusunun izleri vardı.

Rüzgâr hızlandı ve güneşli güne inat etraflarında kederli bir şekilde esti.

Charlie ona, "Seni tamamen onaylayacağından hiç şüphem yok," diye güvence verdi.

Kızın kaşlarının biraz yumuşadığını gördü ve bu onu sevindirdi. Ama gerçek şu ki, onun en değerli hatırasını vermesinden nefret ediyordu. Yine de ona söylemedi - yüzüğünün yokluğunu daha fazla hissetmesine gerek yoktu.

"Kendin için bir elbise seçtin mi?" diye sordu ve tüm kalbiyle elbiselerin parasını ödeyebilmeyi diledi.

"Hayır," dedi, sesi hafifti. "Çok iyi idare edebileceğim bir tane var."

"Sen de kendini şımartmalısın."

"O gece ne giydiğim önemli olmayacak," dedi sert bir omuz silkmeye. "Ziyaretçilerin ve köylülerin nasıl eğlendikleri gibi düşünmem gereken daha önemli şeyler olacak."

Onunla tartışmanın faydası yoktu. Kadın inatçıydı. Ve belki de güzel bir elbiseyi giymeyi hak ettiğine dair biraz daha ikna edilmeye ihtiyacı vardı.

Bu *onun* gizli projesiydi.

Elindeki sopa torbasını yere bıraktı. "Muhteşem manzarayı seyretmek için bir molaya ne dersiniz?"

Kız cevap veremeden ona sırtını döndü, yumruklarını sıktı ve kollarını başının üzerinde olabildiğince yukarı kaldırdı. Shinty yüzünden hafifçe ağrıyordu, hatta beline aldığı bir darbe hâlâ canını yakıyordu.

Ama esneme iyi hissettirdi. İyi hissetti. Kollarını indirdi ve iç çekti. Acıya rağmen, canlılıkla dolup taşıdığını hissediyordu.

Arkasında da kanını kaynatan genç bir bayan vardı.

Onun dirseğine geldi, ellerini kalçalarına koydu ve dağların, gölün ve gökyüzünün manzarasını seyre daldı. "Muhteşem, değil mi? Bütün gün burada kalıp seyredebilirim."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle.

Bu sözcük ona burada, dağlık bölgede doğal geliyordu. Çok hoş, kolay bir ifadeydi ve dünyanın bu köşesinde kendini Londra'da olduğundan yüz kat daha rahat hissediyordu.

Etrafı böyle bir güzellikle çevriliyken kim endişelerini unutamaz ki? Yanındaki kadının bozulmamış güzelliği de dahil, güzel bir elbiseyi hak ettiğine inanmayan bir kadın.

Ama o biliyordu. Sadece onun bilmesini diledi.

"Vandemere Kalesi'ni kurtarmak için yaptığınız şeyin büyük olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ama Glen Dewey'deki hanımlar için yaptıklarınız da aynı derecede cömertçe."

Başını iki yana salladı. "Kim olsa bu kadarını yapardı."

"Pek sayılmaz. Kendilerinden ötesini düşünmeyen pek çok insan tanıyorum. Ben de dahil."

Güldü. "Oldukça bencil bir vikontsunuz.

Gerçi bugün köyde sadece-" "Ne?"

"İyi bir adam."

"Öyle mi?" Onu kendine çekti. "Seni sadece bir gündür tanıyorum. Neden daha uzunmuş gibi geliyor?"

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi. "Seni sonsuza dek tanıyacaktım gibi hissediyorum."

Sonsuza kadar.

Sırtarak ondan uzaklaştı. Eteğini elleriyle kavradı ve yamaçta geriye doğru küçük adımlar attı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, peşinden tırmanarak. "Hiçbir yere," diye fısıldadı, sesinde alaycı bir tını vardı. Geri geri gitmeye devam etti.

Takip etmeye devam etti.

Ve sonra hareketsiz durdu. "Böyle olacağını bilmiyordum." Eteğindeki tutamağı bıraktı. İfadesi ciddiye ama bakışlarında mutlu bir şeylerin parıltısı da vardı.

O zamanlar o kadar güzeldi ki, gözlerini kırpmaya bile zor dayanıyordu. "Böyle olacağını bilmiyor muydun?"

"Bir adamla tanışmak. Sanki onu zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum." Omuzlarını dikleştirdi.

"Onur duydum." Kendine bir sırtış izni verdi. "Sanırım."

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bir tutam saçını gözünden çekti. "Ama aynı zamanda senin yanında biraz tehlikede olduğumu hissediyorum. Hoş bir tehlike."

Onun belini kavradı. "Korkacak bir şey yok."

"Sanırım var," diye fısıldadı ve ona bir santim daha yaklaştı.

Çok etkilenmişti. İnsan tehlikedeyken genellikle uzaklaşırdı.

"Üvey kız kardeşimin öğrenmesinden korkuyorum," dedi. "Ve öğrenemez de. Hester ve Joe için korkuyorum. Ve bencil olduğumdan korkuyorum."

Dürüstlüğüyle onu büyüledi.

Savunmasızlığıyla.

"Üvey kız kardeşinin öğrenmesine izin vermeyeceğim," diye ona güvence verdi. "Joe ve Hester iyi olacaklar. Ve sen bencilliğin tam tersisin."

Ona tutundu ve bir s ü r e kıpırdamadan durup vadiden gelen rüzgârın sesini dinlediler.

Peri mavisi gözleriyle ona baktı.

Ve güveni gördü.

Güven.

Bunun kalbini nasıl burktuğu komik.

Bunun onu neredeyse suskun hale getirmesi komikti.

Neredeyse.

"Şu anda tek düşünebildiğim seni öpmek," diye itiraf etti, sesi özlemle boğuklaşmıştı.

Özür dilemeyecek ya da havalı, sofistike bir Londralı bekar gibi davranmayacaktı. Onunlayken yapamazdı. Yemek odasında denemişti. Ama aptalcaydı. Ve yanlıştı.

O adam değildi.

Pahalı kıyafetlerinin ve ünlü isminin ardında, herhangi bir adam gibiydi. Ve bu iyi bir şeydi. Bir rahatlama.

Uzun zamandır kendini farklı hissediyordu. Dışlanmış. Ailesinin beklentilerine ve toplumun kurallarına bağlıydı.

Ama o anda, Ben Fennon'un yamacında dururken, erkek olmanın ne demek olduğuna daha önce hiç olmadığı kadar yakın hissetti. Hâlâ tam olarak erkek olmanın ne demek olduğundan emin değildi ama burada, Highlands'de, Bayan Montgomery onu tetikte tutarken ve aynı zamanda ona güvenirken

-Anlayışın kırıltılarını hissetti.

Kirpiklerinin altından ona baktı. "Çok kadın öpmüşsün."

Başını salladı. "İmkânsız Bekârlar böyle yapar."

"İmkânsız Bekâr nedir?"

"Prinny'nin kendisi tarafından bana verilen aptalca bir unvan. Kadınları cezbetmekte ve bacak prangalarından kaçınmakta usta olduğum anlamına geliyor."

Ellerini onun göğsüne koydu. "Bunu sana Prinny mi verdi?"

"Evet, Majestelerinin kendisi. Şakaydı tabii.

Eğlence için yaşıyor. Benim her zaman yaptığım gibi."

Şimdiye kadar, diye eklemek istedi. Ama büyükannesinin yerine geçtiği için hissettiği yeni sorumluluk duygusunun tadını çıkardığını bilmesini istemiyordu.

Tanrı kimsenin bilmesini yasakladı.

Bayan Montgomery başını eğdi. "Peki neden *beni* öpmene izin vereyim?"

"Çünkü güzel olduğunu düşünüyorum." Elleri kadının sırtına yayılmıştı ve göğüs kafesini hâlâ hissediyordu.

Nefes bile almıyordu.

"Bunu öylesine söylemiyorum," diye onu rahatlattı. Kadın yeniden nefes almaya başladı. "Öyle değil mi?"

"Hayır." Söylediklerinin doğru olduğuna onu nasıl inandırabilirdi? "Beni yanlış anlama. Pek çok erkek bunu kadınları öpmek için söyler ama ben ciddiylim. Sen çok güzelsin. Ateşle dolusun ve gözlerin fırtınalı bir maviye dönüşüyor-"

"Sssh." Parmak uçlarında durdu ve onu öptü. Bu tam da ihtiyacı olan tonikti! Öpüşme devam etti... Ve devam etti.

Güneş ensesini ısıtıyor, kızın teninin kokusuyla karışan funda kokusu onu kışkırtıyordu. Onun tatlı ağzına doyamıyordu.

Sonunda, bitmek bilmeyen sinir bozucu ama muhteşem öpücüklerden sonra onu kucağına aldı.

Güldü. "Benimle nereye geliyorsun?"

"İşte orada." Çenesini yolun kenarındaki yumuşak otlarla kaplı ince bir alana doğru çevirdi. Yukarıda bir kaya parçası Glen Dewey'e doğru uzanıyordu. Bir dizi merdivene benziyordu. Aşağıda, dağın üzerinde nöbet tutan üç karaçam ağacından oluşan bir grup vardı.

"Kimse bizi yukarıdan ya da aşağıdan göremez," dedi, "ve eğer biri yolun yukarısına ya da aşağısına gelmeye karar verirse, onlar buraya gelmeden önce biz onları duyarız."

"Beni Taş Merdivenler'e getirdin," dedi ve çenesinin altındaki o hassas yeri öptü. Tıraş olmadığı için pürüzlüydü. "Glen Dewey'i görmek için en iyi yer burası ve arkadaki dağlar muhteşem bir fon oluşturuyor. Ama yeni gelenler için bir uyarı."

"Evet?"

"Merdivenlerin hemen yanında olmak en kötü yerdir." Sol taraflarındaki ağaçları işaret etti. "Binney Bataklığı şu çamların arkasında gizleniyor. Uzak durun. Kazara içine düşerseniz batarsınız ve asla bulunamazsınız. Ve bu saçma bir İskoç efsanesi değil, gerçek. Bay Binney, yaklaşık dört yüz yıl önce orada hayatını kaybeden ilk kişi olarak kayıtlara geçti."

"Uyarıcı hikaye için teşekkürler. İyi dinleyeceğim."

Onu tekrar çenesinin altından öptü ve onunla birlikte yürürken uzun süre kaldı.

Mükemmel noktaya varmışlardı.

"İşte," dedi ve onu çimlerin üzerine indirdi.

Saçındaki tokaları teker teker çıkardı, ta ki sıkı topuz çözülene ve uzun altın rengi bukleleri omuzlarından sırtına doğru uzanana kadar.

Adam onun yanına düştüğünde, kadın hemen onu öpmek için döndü. Kadının hevesi adamın başını döndürdü ve geri çekildi. "Bayan Montgomery-"

"Bana Daisy diyemez misin?"

"Daisy." Eğildi ve onu öptü, saten yumuşaklığındaki dudaklarını kendi dudaklarına değdirmenin hazzını yaşadı. Dilleri çarpışıp oynadı ve adam onun belini okşayıp göğsüne doğru ilerlediğinde iç çekti.

Büyük bir irade gücüyle durdu ve onu kendine çekti, o kadar yakındı ki yüzü göğsüne gömülmüştü.

"Seni umutsuzca istiyorum," dedi küçük bir kaya parçasına ve arkasındaki keklik üzümü sapına. "Ama onuruna saygı duyuyorum. Sen de benim sorumluluğumdasın, bu yüzden yapamam - demek istediğim, bir dakika içinde, bu güzel öpücüklerden birkaç tane daha sonra, ayağa kalkacağız. Sonra da şatoya doğru yola çıkacağız. Saçını düzelttikten sonra tabii. Bırakmadan duramadım." Kızın saçlarının avucuna değen ipeksi dokusundan ve kıvrak vücudunun kendi vücuduna değmesinden keyif aldı. "Oh, ve bana Charlie demelisin."

"Charlie!" Kadının boğuk sesi adamın göğsünü gıdıkladı. "Nefes alamıyorum."

Adam hemen geri çekildi. Başını kaldırıp ona baktığında, yanağında ceketinin düğmelerinden birinin belli belirsiz izi vardı ve insanların bir yastıkta çok uzun süre aynı pozisyonda uyuduklarında yüzlerinde oluşan o belli belirsiz ezik ifade vardı.

"Tanrım," dedi kıkırdayarak ve kendi saçından bir parçayı ağzından çıkardı.

"Özür dilerim." Çok utanmıştı.

"Sorun değil. Bu kadar yakın olmak hoşuma gitti.

Tenin ..." "Ne?"

"Bilmiyorum. Ama hoşuma gitti. Hem de çok." Elini adamın göğsünde gezdirdi.

Bu hisse karşı gözlerini kapattı. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Ama sana karşı koymak imkânsız."

"Umarım öyledir." Onun ağzını öptü.

Bir an sonra kendi ağzını kadının korsajının üstündeki solgun et çizgisine indirdi. Göğüslerinden birini avucunun içine alarak yukarı itti ve açıkta kalan tümseği öptü. Sonra göğüslerinin arasındaki küçük yarığa doğru ilerledi ve ağzıyla orayı yokladı. Teni yonca ve hanımeli gibi tatlı kokuyordu.

Boğazının derinliklerinde küçük bir zevk iniltisi daha çıkardı. "Bana kendimi çok güzel hissettirdin, gerçekten."

Başını kaldırdı. "Seni daha da güzel hissettirebilirim."

"Yapabilir misin?" Arı ve bal sesi hiç bu kadar çekici olmamıştı.

Ona gösterebilmeyi dileyerek ve bir yandan da söyleyeceklerinden korkarak derin bir iç çekti. "Yapabilirim ama gitme vakti geldi." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

"Bir daha olmaz,"

dedi. "Korkarım

öyle."

"Aman Tanrım." Kıpırdamadı. Bakışları adamın pantolonuna odaklanmıştı.

Aşağı baktı, tahrik olduğunun kanıtı gün gibi ortadaydı. "Özür dilerim," dedi.

"Lütfen özür dileme," diye mırıldandı ve onun kendisini yukarı çekmesine izin verdi. Yüzü inatçı bir ifade aldı. "Gitmeye hazır değilim. Bana kendimi daha da güzel hissettirebileceğini söylemiştin."

Gülmek için kendini zorladı. "Övünüyordum. Bir erkek çirkin şeyler söylediğinde onu dinlememelisin-"

"Çok güzelsin," dedi birdenbire.

Nefes aldı. "*Daisy*. Gitme vakti geldi."

"Vikont." İki eliyle boynuna sarılarak başını aşağı çekti. "Benim emrime amadesin, unuttun mu?" Durakladı. "Bana saygısızlık etmeyeceğini biliyorum. Ve bana her şeyi yapacağına söz verdin. Her şeyi."

Onu hiç bu kadar ciddi görmemişti. Ya da büyüleyici.

Ellerini kızın yuvarlak poposuna koydu ve onu sıkıca kalçalarına doğru çekti. "Haklısın. Seni asla lekelemem ya da başkasının lekelemesine izin vermem. Ve bu sözü verdim."

Onun boynunu kavradı. "Bana ne kadar güzel olduğumu göster," diye fısıldadı. "Lütfen. Bu gece geri dönüp üç cadalozun bavullarını toplamak zorunda kalmadan önce."

Ve hepsi bu kadardı.

Onu tekrar kucağına aldı, kollarıyla yukarı kaldırdı ve bacaklarını beline doladı. Adam yokuşun birkaç metre yukarısına, Taş Basamaklar'a doğru ilerlerken, kadın ona yapışmış, en mahrem yerinin adamın sert karnına sıkıca bastırılmış olmasının keyfini çıkarıyordu. Adam onu elinden geldiğince nazikçe aşağıdan üçüncü basamağa bıraktığında dudaklarını onunkilerden ayırmaya dayanamadı.

Güneş basamakları ılık bir sıcaklığa kavuşturmuştu. Charlie yanına oturup onu tekrar öperken Daisy güneşin tadını çıkarıyordu; bir eli belinde, diğeri göğsündeydi.

Başparmağı göğüs ucunu okşadığında, kadın bu yeni hissin tadını çıkardı.

Charlie onu çok canlı hissettirdi! Canlı ve daha fazla zevk istiyordu. Daha fazla yakınlık.

"Bağcıklarını çözmek istiyorum," diye fısıldadı kulağına.

Kabul eder gibi bir ses mırıldanarak korsajından sıyrıldı ve adamın kalçalarını karıştırmasına izin verdi.

Özgür. Charlie onun kalışlarını serbest bıraktığında, özellikle de güneş ve rüzgâr çıplak tenindeyken kendini böyle hissetti. Charlie'nin bariz takdiri, onun daha önce gördüğü kadınlarla kıyaslanamayacağına dair tüm endişelerini kaybetmesine neden oldu.

"Tanrım, harikasin," dedi ve onu öpmek için eğildi.

Adamın dilinin meme ucunda gezinmesi karşısında nefesini tuttu ve ağzına alıp emdiğinde, bacaklarının arasında keskin bir zevk dalgası göbeğinin alt kısmını gökyüzüne doğru kaldırmasına neden oldu. Boştaki eliyle poposunu kavradı ve etrafında yavaşça bir daire çizdi, ağzı hala her iki göğsünde de dans ediyordu, buruşmalarına ve tatlı bir zevkle karıncalanmalarına neden oldu, yüksek sesle inledi.

"Durma," dedi.

"Asla korkma," diye cevap verdi ve dişleriyle bir meme ucunu nazikçe kopardı. "Sen doyana kadar durmayacağım."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı, elleri onun saçlarına yapışmıştı. "Ama bunun ne zaman olacağını bilmiyorum."

Sonra başını kaldırdı, gözbebekleri kararmıştı. "Bu yine emrine amade olduğumu söylemenin nazik bir yolu mu?"

Başını salladı. Sonra kıkırdadı.

"Bu özel bir ses," diye fısıldadı. "Öyle mi?"

"Evet. Senden duyduğum ilk kıkırdama."

Birden utandığını hissetti.

Kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Bunu tekrar yapmaktan çekinme," diye fısıldadı. "Bu bir hediyeydi. Teşekkür ederim."

Dudağını ısırdı. "Bir şey değil. Ben-ben yapmadım-"

"Benyeniden yaşamak o ses," o kesintiye uğradı Onu, onun Ciddi bir tonda. "Kafamın içinde tekrar tekrar oynatacağım."

Gözlerini kırıştırdı, onun sözlerinden etkilendi ve biraz da kafası karıştı. "Çok tatlısın," dedi.

"Benim tatlı bir yanımla yok," dedi ve onun ağzını kendi ağzıyla yağmalamak için yaklaştı.

Ama tatlıydı. Vücuduyla ve sözleriyle cömertti.

Bir çocuk gibi kaygısız ama bir erkek gibi güçlü. "Durayım mı?" diye sordu ona.

Kadın başını salladı. "Eğer şimdi durursan" -kulağının hemen altından öptü- "seni asla affetmem."

"Pekâlâ." Çenesine öpücükler kondurmak için eğildi. "Ama seni acele ettirmek istemiyorum. Belki de çok erken."

"Hayır. Değil. Göster bana, Charlie. Lütfen."

Ona gösterdi, tamam, avucunun içiyle onu yakından okşadı, onu eğdi ve daha fazlası için acıttı.

Onun dolanan elini kendi eliyle kavradı. "Daha fazla," dedi onun ağzına karşı ve parmakları en yumuşak etinin çıkıntısını kızdırmak için donunun içine girdiğinde çok sevindi.

Bu his o kadar kışkırtıcıydı ki, ellerini iki yana açarak basamağın kenarını kavradı ve ağzını Charlie'ninkine bağlayarak çılgınca öptü.

Ve parmakları onun içine kaydırdığında-oh, muhteşem bir duygu! -Onun etrafında sertçe kenetlendiğini hissetti, zevk darbeleri kalçalarını yukarı doğru itmeye zorladı.

"Charlie," dedi şaşkınlıkla.

Parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirirken onu öptü, sıcak, nemli buklelerine karıştı. Kız kamburlaştı, zevk dalgaları onu mutluluğun sınırına götürdü, adamın adını ağzına haykırdı ve sonra tekrar yere çöktü.

"Charlie," diye fısıldadı, başı geriye düşmüştü, bakışları yayla gökyüzünün çanağıyla doluydu ve başka hiçbir şey yoktu.

Kadın ona sarıldı, adamın eli omurgasını arkalarındaki merdivenin sert kenarına karşı tamponladı.

Tekrar gözlerini kırptığında, gözlerini yepyeni bir dünyaya açtı. Ve Charlie'nin memnun gülümsemesine.

"Oh," dedi.

Kısa bir kahkaha attı. "Gerçekten mi?"

Uzun bir nefes verdi. "Bu hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı."

Sonra ona ciddiyetle baktı. "Buna sevindim."

Bir arı vızıldayarak geçti ve ikisi de onun gidişini izledi.

"Peki ya sen?" diye sordu Charlie'nin omzunu okşayarak. Charlie basamaklarda onun yanına oturdu ve onu kucağına çekti. "Ben de senin böyle mutlu bir duruma ulaşmanı istiyorum. Bunu sadece benim yapmam pek adil görünmüyor."

Burun buruna gelmişlerdi. Bacakları sertti, karnı sertti ve onu sertçe kavırıyordu, ama kollarında bir insanın sahip olduğu en zarif porselen çay fincanı gibi hissediyordu ... ya da çok sevilen taç yapraklı yumuşak bir çiçek.

"İnan bana, yapabilirim," dedi sırtarak. "Tek başıma . Gerçi tek başına o kadar da eğlenceli değil."

"İzin ver," dedi ve pantolonunun içinden adamın sert uzunluğunu hissedebilmek için kendini ona doğru bastırdı.

Bir aslan gibi geri çekildi. "Yapmanı istiyorum. Her şeyden çok. Ama bugün seninle ilgili."

"Neden?"

Onu kendine yaklaştırdı. "Çünkü herkesin doğum günü dışında kendisiyle ilgili bir güne ihtiyacı vardır. Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Özel günün ne zaman?"

"Sanırım Nisan ayına denk geliyor."

"Bence bunu uyduruyorsun." Çok güzel gözleri vardı, kahverengi ve altın ışıltılı, özellikle de şakacı olduğu zamanlarda.

"Değilim." Parmağıyla kızın burnuna dokundu. "Senin günün bugün. Aslında bazı insanların birden fazla günü vardır. Bazıları *her* günü yaşar."

"Her gün mü?"

"Her gün. Ve ben burada olduğuma göre, sen de o şanslı insanlardan birisin. Her gün ... ne istersen yapabiliriz."

"Hayır." Onun bu fantezisi karşısında hem çok şaşırdı hem de çok sevindi. "Bunu hâlâ uydurduğunun farkındayım, ama bu güzel olmaz mıydı?"

doğru olabilir mi?"

"Olabilir." Sanki ona inanmadığı için üzülyormuş gibi söyledi.

Ciddileşti. "Bence çok komiksin. Ve bu... bu inanılmazdı. Ama gerçek hayatta insanlar istedikleri zaman istedikleri şeyi yapamazlar."

Charlie dudağını ısırdı. "Haklısın, sanırım. Ama kuralları kim koyacak?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

Ona yavaş, durgun bir öpücük verdi. "Konu sen ve ben olunca, kuralları *biz* koyarız. Bunu hemen şimdi belirleyelim."

Daisy başını salladı. "Bunu sevdim."

"Yapmak üzere olduğum şeyi sen de seveceksin," diye fısıldadı kulağına.

"Charlie-"

"Ve beni durdurma," dedi. "Unutma, bugün senin günün."

Büyük bir heyecan ve gerginlik hissetti, ama adamın öpücükleri onu tahrik etse bile, hiçbir şeyin yapmadığı şekilde sakinleştirdi. Kendini şımartılmış hissederken, adamın bir şekilde onun etrafında ustaca manevralar yaparak basamaklarda arkasına yaslanmasını sağladığını fark etmedi bile. Adam iki adım aşağıda diz çökmüş, geniş göğsü bacaklarının arasında duruyordu. Aslında, onun sert ve zayıf vücuduna uyum sağlamak için bacaklarını açmak zorunda kalmıştı.

Sonra bir de baktı ki, adam elbisesini kaldırıyor: önce ayak bileklerinin üstüne. Sonra inciklerini, dizlerini, kalçalarını ve Tanrım, belinin üstünü! Ve donunu çıkarıyor, onu üzerinden sıyrıyordu -bir an oradaydılar, sonra gittiler- ve dizlerini nazikçe daha da dışarı doğru itiyordu.

Taş Merdivenler'de bacaklarını iki yana açarak güneşin tadını çıkarmaktan çekinecek zamanı yoktu. Adamın sıcak ağzının iç kalçalarında bıraktığı enfes zevke katlanmak zorunda kalırken nasıl utanabilirdi ki?

Sırtının kıvrımını, kıvrıcık başının tepesini ve omuzlarındaki büyük kasları?

Ve sonra hayal edebileceği en tatlı zevkin içine tamamen daldı. Charlie'nin ağzı ilk başta nazikçe onun kadınsı çekirdeğine sokuldu, ama inlemeleri onu yalamaya, emmeye ve onu büyük bir terk edilmişlikle sevmeye itti.

Kendini hiç bu kadar ahlaksız, bu kadar güzel, bu kadar hayatla iç içe hissetmemişti. Adını defalarca haykırdığı, parmaklarının ve ağzının ona şiir gibi dokunduğu, kıcını sıcak taşa sürtmekle ona daha da yaklaşmak umuduyla yukarı doğru eğilmek arasında gidip geldiği o anda olduğu gibi-

Vikontu.

ONUNCU BÖLÜM

Charlie ertesi sabah ağır bir uykudan uyandı ve onu uyanık tutan sadece kötü uyku koşulları ve olağanüstü ışık değildi. Daisy'nin Taş Merdivenler'de çıplak ve okşamaya davet eden görüntüleri rüyalarının her yönünü kaplamıştı. Ve bu hayaller ne kadar sıcak ve şehvetli olsa da, huzursuz bir hisle uyanmıştı.

Elbette günün gerçek ışığında bunun nedenini biliyordu. İtiraf etmekten hoşlanmıyordu ama Daisy ile riskli bir yolda yürüyordu. Londra'da bir dulla ya da metresiyle cilveleşmek başka bir şeydi... Ama Daisy cilveleşmek için yaratılmamıştı.

Ve o evlilik için yaratılmamıştı.

Başının üzerindeki kaba kirişlere bakarak, ne kadar zor olsa da ondan uzak durmaya yemin etti. Her ne kadar onu tekrar kollarına almak ve tepeden tırnağa öpücüklere boğmak için yanıp tutuşsa da, eline geçen ilk fırsatta ona bir daha böyle samimi öpüşmelerin olmayacağını söyleyecekti.

Her ne kadar onun için her günü özel bir gün haline getirmeyi arzulasa da.

"Lord Lumley!" Tıslama sesi ambarın dışındaki yerden, çürüyen panjurların diğer tarafından geldi.

Aralarındaki bir çatlaktan baktı.

Daisy aşağıda duruyordu, parlak gözlü ve görünüşe göre iyi dinlenmişti. *Onunla* ilgili rüyalar belli ki bütün gece dönüp durmasına neden olmamıştı.

Şimdiye kadar gördüğü en sade elbiseyi giymişti ve saçları bir kez daha sıkıca bağlanmıştı. Yine de, panjurları iterek açtığında, onun her zaman, özellikle de tutkunun sancıları içinde ne kadar kadınsı olduğunu düşünmeden edemedi.

Ona duyduğu arzuyu görmezden gelmeye çalışarak, "Çok erken kalkmışsın," demeyi başardı.

Bir elini gözlerine götürdü ve gözlerini kısarak ona baktı. "Seni görmeye gelmeliydim. Tüm ziyaretçiler Keep'e gelmeden ve konuşma fırsatımız olmadan önce."

"Bir dakika bekleyin, hemen geliyorum."

"Hayır," dedi ve sesi oldukça mahcup geliyordu. "Lütfen zahmet etmeyin."

"Ama *seninle* konuşmam gereken bir şey var-" Çoktan ayağa kalkmış ve gömleğini pantolonunun içine sokmuştu.

"Pekâlâ." Sesi biraz tedirgin geliyordu. "Ama önce Dün olanları düşünme fırsatım oldu ve ne kadar unutulmaz olsa da bunu tekrar yapamayız. Kaleyı geri kazanma konusunda çok fazla risk altındayım. Dikkatimin dağılmasını göze alamam. Ve sen de belli bir türden bir adamsın. Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de biliyoruz."

"Yine mi *İlk*? Hep bu konuya mı döneceğiz?"

Peri gibi omuz silkti. "Bana kendin söyledin, sen bir İmkânsız Bekârsın, dünyanın yollarında bilgesin. O yüzden açık konuşayım. Bazı şeyler hakkındaki merakımı gidermememe yardımcı oldunuz ve bu çok hoştu. Teşekkür ederim, ama artık bitti. Nişanlıymışız gibi davranmaya devam edeceğiz ama bizi ayrı görmek üvey annemin kesinlikle hoşuna gitmeyecek."

Giyinmeyi bıraktı. "Dün öğleden sonra beni *kullandın* mı?" diye seslendi ona.

"İsteyerek yapmadım. Elimde değildi. Shinty'den yeni geldiğin için çok... çekici görünüyordun. Ve shinty sopalarını tutuş şeklinden tüm kaslarını mükemmel bir şekilde görebiliyordum."

"Dur bir dakika. Beni hayran olduğum bir atı tarif ettiğim gibi mi tarif ediyorsun?"

"Öyle demek istemedim. Hiç at satın almadım. Erkekler onlar hakkında böyle mi konuşur?"

"Boş ver onu. Sevişmemin çok güzel olduğunu mu söyledin? *güzel* mi?"

Başını salladı. "Tamamen kabul edilebilir." "Bu konuda söyleyebileceğin tek şey *bu* mu?"

"Evet ve bu sizi hayal kırıklığına uğrattıysa özür dilerim lordum." Üzgün görünmüyordu. Sinirli ve sabırsız görünüyordu; bir an sözlerine ağırlık katmak için kollarını savururken, bir an sonra saçlarını kulaklarının arkasına itiyordu. "Geleceğinde pek çok kadının senin *yeteneklerini* değerlendirirken daha coşkulu olacağına şüphe yok çünkü Londralı hanımlar pek meşgul değiller, değil mi? Hyde Park'ta atlarına biniyorlar, ratafia kadehleriyle kanepelerde uzanıyorlar-"

Başını iki yana salladı. "Beni mi *değerlendiriyordun*?"

Ona bir el salladı ve kısmen arkasını döndü. "Gitmem gerekiyor. Son bir şey daha: Keep'te bana oradaki herhangi bir kadına davrandığın gibi davranmak için elinden geleni yapacağını biliyorum."

Onun kaleye doğru adım attığını gördü ve aceleyle gömleğinin düğmelerini ilikledi, çatı katına çıkardığı merdivenden indi ve peşinden yürüdü.

"Bayan Montgomery," diye seslendi geri çekilen kıza.

"*Daisy.*"

Devam etti. "Gerçekten gitmeliyim." Ona yetişip koluna girdiğinde gözleri fırtınalıydı. "Konuşmamızın hangi kısmını anlamadınız lordum?"

"Her şeyden önce, bu *senin* konuşmandı," dedi. "Tek kelime bile edemedim."

"Ama-"

"İkinci olarak, Keep'te ziyaretin sorunsuz geçmesini sağlamak için birlikte çalışmamız gerektiğini söylemeliyim."

Sabırsız bir nefes verdi. "Elbette. Ama Keep çok büyük. Yemekler dışında muhtemelen birbirimizi pek görmeyeceğiz. Bu arada sana en büyük süiti, Mavi Oda'yı verdim. Ben merdivenlerin yukarısında ve tamamen başka bir koridorun aşağısındayım."

Tekrar havalandı.

"Bekle bir dakika-"

"Yapamam," dedi sırtını ona dönerek. "Bayan Skene ve Bayan MacAdoo'ya Hester'ın özel makbuzu için söz verdim."

kayısı konyaklı puding. Highland girişiminin on günü boyunca Keep'in mutfağından sorumlu olmak için gönüllü oldular." Ama sonra durdu ve arkasını döndü. "Ava katılamayacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Ama en çok beklediğim kısım buydu. Kızıl geyik avlamak, kamp ateşi etrafında yemek yemek..."

Başını iki yana salladı. "Burada sorumlulukların var. Dağlarda birkaç günlüğüne ortadan kaybolamazsın."

"Ama-"

"Glen Dewey'in adamları avda misafirlerimizle ilgilenecek. Peki ya bazı yolcular Keep'te kalmayı tercih ederse? Belki de whist oynamayı seven birkaç huysuz ihtiyar ya da balık tutmayı tercih edenler olacaktır. Onların oltalarına yem atmanız gerekecek."

"Ben mi?"

İnsanların oltalarına yem *atmasına* alışkındı!

"Oh, ve size hatırlatmalıyım. Joe, Vandemere Kalesi'ndeki koyunları kırmak için yardıma ihtiyacı olacağını söyledi. Bu, ziyaretçilere Yaylalar'ın ne olduğunu göstermenin tam sırası. Büyük ölçüde, o inatçı, yünlü hayvanlarla ilgiliniz. Konuklar izlemek için buraya gelmekten keyif alacaklar."

Bu fikirden oldukça memnun görünüyordu.

Öfkelendi. "Joe'nun hatırı için koyunları kırmak için elimden geleni yapacağım ama misafirlerin önünde olmaz. Bunu daha önce hiç yapmadım ve aptal gibi görüneceğim."

"Buna bayılacaklar. Unutmayın" -işaret parmağını tuttu- "konukları memnun etmek. Bu bizim ilk önceliğimiz. Ve sonra"-orta parmağını tuttu ve oynattı

-"Kaleyi geri kazanmak, iki numaralı öncelik." Sonra başparmağını tuttu. "Üvey annemin eline mümkün olduğunca çok para geçmesini engellemek. Vaftiz annem Leydi Pinckney'in vekili olduğunuza göre, bunlar benim aklımdaki en önemli üç konu, sizinkinde de olması gerektiği gibi."

Yani öpüşmeleri aklının bir köşesinde değildi, öyle mi? Adını haykırana kadar onu tatmin etmesi de çoktan unutulmuş muydu?

Samanlığın gölgeli tarafındaki parmaklığın üzerinden dişi domuz ve yavrularına baktı -dişi domuza birkaç cesaret verici söz söyledi- ve sonra ne arkasına bakmadan ne de vedalaşmadan şatonun mutfağına doğru yöneldi.

Yine de kapıdan çıkmadan önce durup merdivenlerdeki saksı limon ağacına hayranlıkla baktı.

Yumruklarını kalçalarına dayadı ve yavaşça bir daire çizerek şatoyu, ahır, tavuk avlusunu, yakındaki bir tepeye yığılmış koyunları, onarılması gereken yıkık dökük bir taş duvarın ve sarkmış asma köprünün etrafını inceledi.

Sonra ahırda asılı gördüğü keskin makasları hatırladı. Ve hayatında birkaç kez fark etme zahmetine katlandığı koyunların gözlerinde gördüğü o inatçı bakışı.

"Lanet olsun," dedi.

Londra çok ama çok uzakta gibiydi.

Daisy, Vandemere Şatosu'nun mutfağına girdiğinde derin bir nefes aldı.

Tanrım, Charlie'yle yaptığı küçük hesaplaşmanın altından kalkmak çok zor olmuştu. Ona karşı kayıtsız olmaktan çok uzaktı - dün öğleden sonra dağın yamacında geçirdikleri o saati hatırlamak hâlâ kalbinin daha hızlı atmasına ve uzuvlarının zayıflamasına neden oluyordu. Ama uzakta yaşayan, yuva kurmaya hiç niyeti olmayan ve parmaklarını şıklatsa istediği kadına sahip olabilecek bir adama karşı romantik duygular beslemeyi göze alamazdı.

O geçici bir eğlenceydi. Sahte bir nişanlı.

Eğer kendi duygularından bu kadar korkmasaydı, kendisi de eğlenebilirdi. Charlie ona kendini güzel hissettirmişti. Charlie

onu güldürmüştü. Ayrıca ona büyük bir zevk de vermişti. Hayatının geri kalanında her gün böyle zevk almak isterdi.

O mükemmel bir arkadaş, dost ve sevgiliydi.

Ama o bunu düşünmezdi. Onun yerine, az önce Vikont'un yanından hışımla geçerken, bu önemsiz işleri onun önüne atarken ve ava çıkma umutlarını mahvederken Vikont'un yüzündeki kuşkulu ifadeyi düşünecekti.

Taş Merdivenler'de ona karşı çok cömert davranmıştı ama onun ilgisi olmadan yaşayamayacağını düşünmesine izin veremezdi ve ayrıca daha fazla şımartılmaya da ihtiyacı yoktu.

Küçük bir tahta kutuda bulduğu Hester'in makbuzlarını karıştırırken, "Zavallı adam," diye mırıldandı.

Gerçi bunu geri almak zorundaydı. O fakir bir adam *değildi*. Onun için üzülmemeliydi ve üzülmemeliydi de. Ona yardım edeceğine dair bir söz vermişti ve o bir beyefendiydi. Sözde, beyefendiler sözlerini yerine getirmek için can atarlardı. Yani ona sadece görevini yapmasında yardım ediyordu.

"Ne dedin sen canım?" Hester telaşla çay fincanları hazırlıyordu, yüzünde küçük bir çatıklık vardı.

"Yok bir şey," dedi Daisy. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, pek sayılmaz." Hizmetçi küçük bir iç geçirdi. "Sadece Jinx sabahki süt tabağı için gelmedi. Saat gibi işliyor."

"Belki de dışarıda geziniyordur."

"Ben de öyle tahmin ediyorum." Hester kıkırdadı. "Kedilerle ilgili bir şey bu. Bağımsızdırlar. İstedikleri zaman gelirler." Daisy'ye gözlüklerinin üzerinden baktı. "Ama sana dönelim. Sen kime zavallı adam diyorsun? Sanırım Joe'yu kastediyorsun? İyi haberlerim var. Bu sıcak havada topallaması iyileşiyor. Şimdiden koyunları doğu otlağına götürmeye başladı."

"Beni doğru anladın." Daisy ona gergin bir gülümseme fırlattı. "Ben Joe'yu düşünüyordum."

"Elbette." Hester çayı doldururken ısıklık çaldı.

Bu da bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını düşündüğü anlamına geliyordu. Jinx için endişeleniyordu ama Daisy'de de bir şeyler fark etmiş miydi?

"Pekâlâ," diye itiraf etti Daisy. "Yalan söylüyordum. Joe'dan bahsetmiyordum. Vikont'a zavallı bir adam dedim. Ev işleri yapmaya ve eğlenceleri kaçırmaya alışık değil. Ama önümüzdeki on gün boyunca yapacak. Yapmak zorunda. Ne de olsa bu yüzden buraya geldi."

Hester'ın tepki vermesini bekledi.

Yaşlı kadın acele etmeden çaydanlığı ocağa geri koydu ve ellerini önlüğüne sildi. "Bence çok sevimli bir delikanlı," dedi. "Ve eğer tüm bu deneyime susamış bir adamın suya ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı olmasaydı, ona zavallı bir adam da derdim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Daisy parladı.

Hester kıkırdadı. "Tabii ki! Her erkeğin meydan okumaya ihtiyacı vardır. Ben hiç meydan okumadım." Daisy'ye parmağını salladı. "Arkasından ona zavallı bir adam diyebilirsin ama yüzüne karşı güçlü ol kızım. Ona bir santim bile verme. Bunun için daha iyi olacak."

"İyi fikir," diye onayladı Daisy ve Lord Lumley'den uzak duracağına dair yeminini bir kez daha yeniledi.

"Çok öpülesi biri olmasına rağmen," dedi Hester hafifçe ve hemen arkasını dönüp bir çömlek un çıkardı.

Daisy boynunda bir sıcaklık hissetti.

Hester elindeki çömleği tezgâhın üzerine bıraktı ve Daisy'nin elini tutmak için yanına geldi. "Unutma genç kız, kalbin çok değerli bir şey. Onu vermeyi seçtiğinde, doğru adama verdiğinden emin ol. Bazen onunla yanlış zamanda karşılaşırısın. Onun ya da senin -ya da her ikinizin- biraz büyümeye ihtiyacı olabilir. Ya da doğru zamanda yanlış adamla tanışabilirsiniz... Bir kuş gibi süzölmeye hazır olduğunuz anda karşınıza çıkan ve sonra gidip kanatlarınızı kıran biriyle."

Daisy dudağını ısırıldı. "Kulağa korkutucu geliyor. Ve çok kafa karıştırıcı."

"Kendi kalbine dikkat edersen, hayır canım." Hester Daisy'ye titrek bir gülümseme verdi ve yanağını okşadı. "Bunu anlayacaksın."

Daisy ona kocaman sarıldı. "Sen dünyanın en iyi kadınısın."

Tam o anda Daisy'nin tanıdığı en sefil kadın mutfağa girdi. "İşinizin başına dönün," diye tısladı Mona ikisine de. "Kaleye gitme vaktimiz geldi."

Hester'ın yanakları pembeleşmişti. "Orucunu bozmak istemiyor musun?"

"Hayır, yaşlı kadın," dedi Mona, "ve sakın bana reverans yapmadan başka soru sormaya kalkma."

Daisy, Hester'ın gözlerine baktı.

Onu görmezden gel, dedi Daisy kendi kendine.

Hester'ın kemiklerinde korkunç ağrılar vardı, ama bir şekilde saygıdeğer bir reverans yapmayı başardı.

Yavaşça.

Ama başardı.

"Yanınıza almak için mutfaktan bir şey ister misiniz, hanımefendi?" Hester tekrar ayağa kalktığı anda sordu.

"*Hayır.*" Mona dudağını büktü. "Çay nerede?"

Hester sakın bir tavırla, "Yakında kaynayacak," dedi ama Daisy'nin üvey annesini boğazlama arzusunu yatıştırmaya yarayan, komik bir şekilde uzun süre acı çeken bir göz attı.

O anda Cassandra ve Perdita, yeni yıkanmış ve Daisy'nin onlar için ütülediği en iyi yürüyüş elbiselerini giymiş olarak ortaya çıktılar.

Cassandra kimseyi selamlamadan, "Lord Lumley'i arıyoruz," dedi.

Perdita heyecanla başını salladı.

Lord Lumley'i görmeye gitmek inanılmaz derecede heyecan vericiymiş gibi davrandılar. *Öyleydi*, ama onlar -ya da Daisy- kimdi ki onun yakışıklılığı ve karizmatik cazibesi hakkında hayal kurarak kendilerini şımartıyorlar?

Lord Lumley sınırların dışındaydı. Bir zevk yaratıcı. Sadece büyükannesinin emirlerini uygulayan bir elçi. Bir adam

Vandemere Şatosu sakinlerine yüzeysel bir ilginin ötesinde hiçbir ilgi duymuyordu ve bu ilgiyi vadiden sonsuza dek ayrılanı kadar sürdürecekti.

"Ben de geleceğim," dedi Daisy.

"Neden?" diye sordu Cassandra. "Sana ne söylediğimi unuttun mu? Çok gerekli olmadıkça Vikont'un etrafında olmana gerek yok."

Başını Hester'a doğru eğdi ve şu sözleri mırıldandı
Fakirhane.

Daisy üvey kız kardeşine gözlerini kısılabilmeyi diledi. Ama cesaret edemedi.

"Sandıklarınızı o taşıyacak," dedi onun yerine. "Kaleye vardığınızda onların da orada olmasını istiyorsanız, el arabası ve halatların nerede olduğunu bilmesi gerekecek. Ona göstermek üzereydim ama eğer istersen-"

"O harabeye adımımı atmaya cesaret edemem," dedi Cassandra asık suratlı bir tavırla.

"Ben de öyle," diye ekledi Perdita. "Yine de güzel bir el arabası gezintisini severim."

"Kapa çeneni, Perdita," dedi annesi. "El arabası gezintileri için vaktimiz yok."

Cassandra nefesinin altından, "Ben de başka türlü bir gezintiye çıkmak istiyorum," dedi ve Daisy'ye meydan okuyan bir bakış fırlattı. "Ben de bir tane almak niyetindeyim."

Daisy onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Kötü kız.

Ama Cassandra belli bir vikontla yatacağını düşündüyse yanılmıştı.

Daisy dışarı çıktığında öfkesini bir kenara bıraktı. Hava, güneşli bir yaz sabahında hiç olmadığı kadar biberli ve tazeydi. Ziyaretçilerin gelmesi ve Highlands'i deneyimlemesi için mükemmel bir gündü.

Charlie için endişelenmesine gerek yoktu. O aptal değildi. Cassandra'nın cazibesi sadece bir deri bir kemikti.

Yine de Taş Merdivenler'le ilgili bir anı canlandı. *O vikontum,* diye düşündü Daisy. *Ve onu hiç kimseye vermeyeceğim.*

Diğer kadın.

Bu onun için aptalcaydı, çünkü ona aralarında hiçbir şey olamayacağını söylemişti.

Hester'ın durup onları izlediği mutfak penceresine bir bakış attı. Yaşlı kadın kulağını çekti -ki bu, "*Lanet olası Öfkeliiler!*" anlamına geliyordu- sonra parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu ve Daisy'ye doğru hafifçe bir öpücük üfledi.

Daisy gülümsedi ama içi dalgındı. Hester ve Joe onun için her şey demektir. Rotasından sapamazdı. Vandemere Kalesi'ni onlar için kurtarmak her şeyden önemliydi.

Jinx için de biraz endişelenerek kediden bir iz bulmak için etrafı taradı, hatta onu çağırdı ama gelmedi. Cassandra ve Perdita yardım etmek için hiçbir çaba göstermedi ve Daisy kendi belirsiz endişelerini bir kenara bıraktı. Endişelenmek için çok erken, dedi kendi kendine. Şüphesiz Jinx iyiydi ve sadece çağrısını duymazdan geliyordu.

Bu yüzden Joe ve Vikont'u dağın yamacından aşağı bakarken gördüğünde, onlara doğru yürürken bir mutluluk dalgası hissetmesine izin verdi.

Ama Cassandra tam yoluna çıkarak onu kenara itti.

"Merhaba, Lord Lumley." Cassandra ona gözlerini kırptırdı. Perdita ağır aksak bir tavırla, "Paltonuz çok zarif," dedi. Belli ki kelimeler üzerinde çalışmıştı.

Vikont kibar bir tavırla, "Günaydın hanımlar," dedi ama Daisy'ye bakmaya tenezzül etmedi.

Daha önceki konuşmalarından sonra ne bekleyebilirdi ki?

Cassandra ona doğru kibirli bir bakış gönderdi.

Daisy'nin bunu görmezden gelmesi ve tamamen rahat görünmesi için her şeyi yapması gerekiyordu.

"Ziyaretçiler beklediğimizden de erken geldiler," dedi Charlie. "Onları köye girerken gördük. Yokuşu çıkmaya cesaret etmeden önce atları dinlendirmeleri gerekecek."

"Beş koç ve altı atlı," diye duyurdu Joe. "Ne kadar heyecan verici," dedi Daisy.

"Sabırsızlanıyorum," dedi

Cassandra. "Ben de," dedi

Perdita.

Bir an için hepsi heyecanlarında birleşmiş, farklılıklarını unutmuşlardı.

Ama bu kötü his Daisy'nin peşini bırakmıyordu. Bunun, Charlie ile bir daha asla birlikte olamayacakları gerçeğiyle ilgili olduğundan emindi. Ama içindeki bir şey onu söylemeye itti: "Jinx'i gördün mü?"

"Mutfakta yaşıyor," dedi Joe hemen.

"Biliyorum," dedi Daisy, "ama orada değil. Bir tabak keçi sütü içmek için bile gelmedi."

Perdita homurdandı.

Daisy dönüp ona baktı. Perdita umursamaz bir tavırla burnunu kaşıdı ama kız kardeşiyle bakışırken gözleri neşeyle parlıyordu.

Perdita Jinx'e bir şey yapmıştı. Daisy bunu biliyordu. Cassandra da yardım etmişti.

Cadılar.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Charlie, Daisy'nin yüzündeki öfkeli ifadeyi görünce şok oldu ve onun iri üvey kardeşiyle burun buruna geldiğini görünce daha da şaşırdı. "Nerede o? Jinx'e ne yaptın?"

Bayan Perdita inledi. "Bilmiyorum. Ona hiçbir şey yapmadım."

"Yalan söylüyorsun." Daisy, Bayan Cassandra'ya döndü. "Eğer o kediye karşı herhangi bir şekilde acımasız davrandıysanız-"

"Tehditkâr ses tonunuzdan hoşlanmadım." Bayan Cassandra melek gibi görünmeyi başardı. "Düşüncesizce davranma eğiliminiz var-"

"Oh, bununla uğraşma." Daisy ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Jinx nerede?"

Charlie iki kıza, "Eğer ikinizden biri biliyorsa, söylesin," diye ısrar etti. Onların bariz suçluluk duygusundan öğrenmişti.

Bayan Cassandra kendini toparladı ve iri gözlerle ona baktı. "Elbette Hester'ın kedisine zarar vermedik." Çenesini havaya kaldırdı. "Masum bir hayvana zulmedebileceğimizi düşündüğün için çok kırıldım Daisy. Vikont'un önünde tüm aileyi utandırıyorsun. Çok dengesiz ve dikkatsizsin."

"Dikkatsiz mi?" Daisy'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Nasıl dikkatsiz olabilirim? Onu arayacak kadar önemsiyorum-"

Bayan Cassandra sabırlı bir ifade takındı ve yüzünü ona döndü. "Yaşanan trajediyi biliyorsunuz, değil mi?"

Charlie kendini son derece rahatsız hissetti. Burada bir şeyler fena halde yanlış gidiyordu. "Hayır," dedi ve çekip gitmeyi diledi. Bu bir aile kavgasıydı. Özel bir işti. O buraya ait değildi.

Ama Daisy belli ki sayıca azdı ve üstündü ve üvey kardeşlerinin onu saklamasına izin verecekse lanet olsun.

Kedi hakkındaki gerçeği. Zaten Hester'a karşı zaafı vardı ve o da cevaplar istiyordu.

Daisy, Bayan Cassandra'ya, "şimdi zamanı değil," dedi. Charlie de aynı fikirdeydi.

Ortamın gerginliği Joe'nun topallayarak uzaklaşmasına neden oldu.

Bayan Cassandra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Charlie ile bakışlarını kilitledi. "Bungalovu yaktı." Tatsız bir sırtış takındı.

Kelimeler ilk başta bir anlam ifade etmedi. Charlie'nin anlaması birkaç saniye sürdü.

Daisy yüzünde çelik gibi bir ifadeyle ona baktı. "Bu bir kazaydı."

"Evet," dedi Bayan Cassandra, "ama dikkatsiz davrandınız." Charlie'ye baktı. "Ne yazık ki babası -benim üvey babam- bu olaydan o kadar etkilendi ki bir hafta sonra öldü."

Bayan Perdita titremeye başladı.

Daisy'nin gözlerinde bir damla yaş belirdi. "Çok zalimsin Cassandra. Bu konuyu şimdi nasıl açarsın?"

"Zalim olmaya çalışmıyordum!" Bayan Perdita kükredi ve ellerini kulaklarına götürdü.

"Yeter." BayanCassandra koydu a el üzerinde Perdita'nın omzuna. "Jinx iyi."

"O zaman nerede?" Daisy bilmek istiyordu ama sesi endişeden incelmişti.

"Çabuk ol ve bize anlat," diye araya girdi Charlie.

Bayan Perdita, elleri hâlâ kulaklarının üzerinde, gözlerini dikmiş hepsine bakıyordu.

Bayan Cassandra sessizce, "Perdita'nın gardırobunda kilitli," dedi.

"Onu içeri koyduk," diye gürledi Bayan Perdita. "Ve anahtarı çevirdim."

"Bunu nasıl yaparsın?" Daisy'nin sesi öfkeyle titriyordu. "İkiniz de kendinizden utanmalısınız."

Bayan Cassandra çenesini kaldırdı. "Perdita yaptı ve daha sonra bana söyledi. Kediye dışarı çıkarmaya gidiyordum ki ziyaretçilerden gelen haberle dikkatimiz dağıldı."

"Hayır, değildin," dedi Daisy. "Mutfağa girdin ve-"

Kolunda onu dizginleyen bir el hissetti. Bu Charlie'ydi ve yardım edemedi ama bundan rahatladı.

"Git de zavallı hayvanı gardıroptan çıkar," dedi sessizce Bayan Cassandra'ya. Bayan Cassandra ona bir kez göz kırptı ve topuklarının üzerinde döndü.

"Beni takip et Perdita," dedi yaralı bir ses tonuyla. "Her zamanki gibi, senin aptallığın yüzünden ben suçlanıyorum."

Bayan Perdita sonunda ellerini kulaklarından çekti ve başını sallayarak kız kardeşinin peşinden yürüdü. "Anneme söyleyeceğim ve Daisy'nin başı belaya girecek. Benim değil. Ne cüretle yanlış bir şey yaptığımı söyler?"

Charlie, Joe'nun arkalarından topallayarak gidişini izledi. Jinx'in serbest bırakılmasının tamamlandığını görecekti.

Hepsi evin içinde kaybolduğunda Charlie Daisy'ye baktı. "Neler oluyor?"

Yüzünde boş bir ifade vardı. "Onları duydun."

"Evet," dedi. Bir an sessizlik oldu. "Baban için üzgünüm."

Çenesinin çalıştığını görebiliyordu.

"Bu konuda konuşmak zorunda değiliz," diyerek onu temin etti.

Yere baktı ama başını sağa doğru eğdi. "Meşe ve üvez ağaçlarının yanındaki şu boş yeri görüyor musun? Sanki bir zamanlar orada bir şey varmış gibi görünüyor?"

Başını salladı.

Bölgeye kendisi bakmazdı. "Orası annemin bungalovunun olduğu yerdi. Babam onun için inşa etmişti. Orada resim yapardı. Mükemmel bir yer olduğunu söylerdi. Her şeyi görebiliyordu; vadinin aşağısından köye ve Ben Fennon'un tepesine kadar."

"Anlıyorum." Onun devam etmesini bekledi.

"Ben de annemin ayaklarının dibinde dikiş dikmek için oraya giderdim. O öldükten sonra da devam ettim. Orası benim sığınağımdı. Neredeyse tüm dikişlerimi orada yapardım. Babam da ara sıra gelir, oturur ve yazardı. Orası ikimize de annemi hatırlatırdı."

Nefes aldı. "Bir gece geç saate kadar dikiş dikiyordum ve bir mumu yanık bırakmış olmalıyım-"

Kadın yine tereddüt etti ve adam onun çenesinin daha da gerildiğini gördü. "Sorun değil," dedi. "Bu konuda konuşmana gerek yok.

Ve kendini suçlamamalısın. Bu bir kazaydı."

O zamana kadar gördüğü en kederli gözlerle ona baktı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Korkunç bir kazaydı."

O anda onu kollarına almak ve acısını dindirmek istedi. Ama buna cesaret edemedi. Hiç şüphesiz Cassandra ve Perdita kalenin pencerelerinden onları izliyordu. Ve onun yaklaşmasını istemiyordu, değil mi?

Bir saat önce, aralarındaki yakınlığın devam edemeyeceğini ona açıkça bildirmişti.

"En azından Jinx güvende," diye hatırlattı ona.

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Evet, bu doğru. Eğer incinseydi Hester'ın kalbi kırılırdı. Benim de."

Koyun otlığına doğru yavaş bir yürüyüşe başladılar.

Daisy ağzının bir tarafının yukarı doğru kıvrılmasına izin verdi. "Vandemere Kalesi'nin tekrar bizim olacağı günü özlemle bekliyorum."

Evi gözden kaybolmuştu. Artık ahırın ötesindeydiler, önlerinde sadece tarlalar ve Ben Fennon'un yamacından aşağıdaki köye doğru kıvrıla kıvrıla inen uzun yol vardı.

"Bizimki mi?" diye sordu.

"Benim, Hester'ın ve Joe'nun." Dudağını ısırdı ve bir an sessiz kaldı. "Böyle olması gerekiyor," dedi sonunda. "Şato bizim olacak. Üvey annemin ya da üvey kardeşlerimin değil. Çünkü bir mucize olmaz ve yakın gelecekte değişmezlerse, onları dışarı atacağım." Charlie'ye baktı, sanki korkmuş gibiydi. Ya da bayılacakmış gibi.

Üst kollarını tuttu ve onu destekledi. "Her şey yolunda."

"Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi," diye fısıldadı, gözlerini onun göğsüne dikerek. "Ama bugün bardağı taşıran son damla oldu. Gitmelerini görmek için sabırsızlanıyorum." Sesi daha da güçlendi. "Ben bile

nerede olduğu umurumda değil. Üvey annem hiç şüphesiz kendi ayakları üzerinde duracaktır." Derin bir nefes aldı. "Bunu öylesine de söylemiyorum. Ciddiyim."

Bakışları tereddütsüzdü.

"Sana inanıyorum." Onun güvenceye ihtiyacı olduğunu hissetmişti ve güvenceyi ona vermişti. Hem de fazlasıyla.

"Öyle mi?" Kadının ifadesi hiç görmediği kadar kararlıydı ama yine de yüzünde biraz çaresizlik de vardı.

"Bence bu çok iyi bir şey." Onu okşamayı arzuluyordu. "Üvey annenden ve üvey kız kardeşlerinden gördüğün muameleden daha iyisini hak ediyorsun."

"Neyi hak ettiğimi hiç düşünmedim." Dar bir daire çizerek yürümeye başladı. "Ancak her zaman ne *istediğimi* düşündüm. Üvey Anne'nin iğnelemelerinden ve Cassandra'nın saygısızlığından -Perdita'nınkinden de- kurtulmak istiyordum ama onların loblarından, yumruklarından ve açık saldırılarından kurtulmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, bunlarla yaşamak zorunda olmadığım aklıma bile gelmedi. *Onlarla*."

Bir an hareketsiz durdu. "Onları serbest bırakabilirim. Sadece hayal gücümde de değil. Gerçek hayatta da. Benden uzakta, Londra'ya geri dönmelerini hayal ederdim. Ama bunun gerçekten olabileceğini hiç düşünmemiştim. Belki gerçekleşmesini sağlayabilirim. Ya da en azından onları o yöne itebilirim."

Kadın dönüp adama baktı ve adamın verdiği cevaba gösterdiği yoğun ilgi onu memnun etti.

"Evet, gidebilirsiniz," dedi. "Sorun şu ki, gidecekler mi? Yoksa pençeleriyle mi tutunacaklar?" Ona küçük bir sırıtış fırlattı. Bu ciddi bir işti ama onun moralini yükseltmek istiyordu.

O da zayıf bir sırıtışla karşılık verdi. "Bilmiyorum." Bal arısı sesinde sinirli bir ton vardı. "Ama bu ziyaretçiler gittikten ve paramızı aldıktan sonra o noktaya geleceğiz. Ve bunun için ne kadar sabırsızlandığımı anlatamam."

Berbat bir saat geçmişti ve hâlâ kaleye varamamışlardı. Vandemere Kalesi'nde ne bir araba ne de bir

Bu yüzden Charlie, Bayan Montgomery'nin ve kızlarının sandıklarını el arabasına bağlamak zorunda kalmıştı.

Zorlu bir süreçti.

Daisy kendi eşyalarını bir çantada taşıyordu. Hafif olduğunu ve hantal olmadığını söyledi. Ayrıca sandıkların yaklaşık üçte biri büyüklüğündeydi.

Yol boyunca Perdita somurttu, hâlâ o sabahki olayların etkisindeydi. Cassandra sanki zalim bir şakaya hiç karışmamış gibi sürekli konuşmaya devam etti. Bayan Montgomery hepsinin önünde ilerliyordu, koyu renkli pelerini arkasında dönüyordu.

Daisy çok az şey söyledi. Charlie'nin de Jinx'in hapsedilmesi olayından ve ardından üvey ailesinden bir an önce kurtulma kararından hâlâ etkilendiği açıktı.

Hester ve Joe'ya geçici olarak veda ettiği için de üzgün olduğuna şüphe yoktu.

"Yine de elimden gelirse her gün geleceğim," diye fısıldadığını duymuş ve gitmeden önce ikisinin de yanaklarından öpmüştü.

Keep'in etkileyici ön merdivenlerinin dibine vardıklarında, ne Bayan Montgomery ne de kızları, sandıklarını engebeli arazide taşıdığı için Charlie'ye tek kelime teşekkür etmedi.

Daisy, hâlâ kahverengi bir çalışma odasıdaydı, bir eliyle elbisesini kaldırdı ve büyük bir kararlılıkla Keep'in büyük girişine doğru yürüdü. Charlie gözlerini Daisy'nin zarif ve ince bileklerinden alamıyordu. Taş Merdivenler'de onun tüm bacaklarını -hatta tüm benliğini- çıplak gördüğünü hatırladı ve bu anı belinde tüm gün onu rahatsız edeceğini bildiği bir sıcaklık dalgasına neden oldu.

Solunda Bayan Montgomery, Vandemere sakinlerine sandıklarını taşımalarına yardım etmeyi teklif ederek uşak rolünü iyi oynayan dört çiftlik sahibinin oğlunu el sallayarak uzaklaştırdı. "Yapmayın!

Değerli eşyalarım dokunmaya cüret ediyorsunuz. Hepiniz hırsızsiniz!" diye bağırdı.

Genç adamlar taş basamakları hızla tırmanarak Keep'in devasa ön kapısından geri dönmeyi başardılar ve Charlie onları geri çağıramadan çok önce ortadan kayboldular.

Ve buna şaşmamalı. Bayan Montgomery korkunçtu, özellikle de dönen siyah pelerininin içinde.

Cassandra ve Perdita annelerinin bu öfkesi konusunda pek de endişeli görünmüyorlardı. Uşakların peşinden merdivenleri koşarak çıktılar ve yol boyunca kıkırdadılar. Charlie'nin onların kendilerini evdeki tüm erkeklere tanıtmaya gittiklerinden hiç şüphesi yoktu.

"Lumley," diye seslendi Bayan Montgomery ona. "Sandıkları hemen odalarımıza götür."

Bu dul kadına katlanmak zorunda kalmasına neden olacak hangi günahı işlediğini merak etti. Yorgun bir iç çekişle kadının sandığını omzuna aldı ve gençliğinde ve çocukluğunda yaptığı her ahlaki hatadan pişmanlık duydu.

"Ve sakın oyalanma," dedi ona, ses tonu sertti. "Daisy önden gitti, küstah kız, bu yüzden onları boşaltmanı istiyorum ve-"

"Tüm ayakkabılarınızı mükemmel sıralara koyun," diye bitirdi. "Tamam," dedi kız.

Şaka yapıyordu.

Zavallı Daisy, bu nankör cadaloz için düzenli olarak böyle önemsiz işler yapmak zorunda kalıyordu!

Ağır sandık omzuna battı. Bayan Montgomery'nin etrafında dönerken, onu sandığın ucuyla bir bowling lobutu gibi devirmek için duyduğu son derece doğal dürtüye direndi - tabii ki "kazayla".

İç geçirdi ve kadının yatak odasını bulmak için kalenin derinliklerinde ne kadar yürümesi gerektiğini merak ederek hantal sandığı kalenin ön merdivenlerinden yukarı taşıdı.

Yolu bildiğini söyleyen bir hizmetçiye rastladı ve onu takip etti.

O devasa sandığı taşımak zor işti ama kendini yormak iyi hissettiriyordu. Charlie, başka adamların çantalarını almasına, ayakkabılarını parlatmasına, atını ona teslim etmesine, sallanan sandalye ayaklarını düzeltmesine, avdayken ona yemek yedirmesine, kravatını bağlamasına, ölü kuşlarını taşımasına, hesaplarını dengelemesine, silahlarını temizlemesine izin verdiği sayısız zamanı düşündü, eyerini siler, viskisini döker, kol düğmelerini parlatır, evlerini inşa eder, tabaklarını masadan kaldırır, sadık av köpeklerini gömer, yattığı kadınları evinden çıkarır, paltosunu, şapkasını, paltosunu, şapkasını, paltosunu alır-

Lanet şapkası.

Paltosu.

Kaç kere?

Kaç *bin* kez? Boğazı

düğümlendi.

Sen nasıl bir adamsın? Daisy'nin sözleri zihninde yankılandı.

Şimdiye kadar yaptığı tek efor yapay çalışmaydı.

-Boks ringinde ve D'Angelo'nun yerinde, eskrimde.

Gövde şimdi boynuna batıyordu ve terliyordu. Tanrı yardımcısı olsun, terliyordu. Sırtını dikleştirdi, omurgasının kalçaları ve omuzlarıyla aynı hizaya geldiğini hissetti ve gövdeyi ayarladı.

Gelmiş geçmiş en iyi bagaj taşıyıcısı olacaktı.

En azından bir başlangıçtı.

Diğer sandıkları da taşımak için geri döndüğünde, kendisini ziyaretçiler için gelmiş geçmiş en iyi koyun kırpıcısı olacağına bile ikna etmişti. Ve sonra Londra'ya döndüğünde, en iyi lanet olası ...

Hiçbir fikri yoktu.

Önemli bir şey olacaktı - yüksek sosyetenin yapmacık dünyasının ve zenginliği ve doğumu nedeniyle kendisine bahşedilen avantajların ötesinde bir şey.

Bu gerçek bir Şey olacaktı. Ve Daisy'ye söylemek için sabırsızlanıyordu. Onun için heyecanlanacaktı. İlgisini ekecekti. Bunu biliyordu.

Perdita büyük n salondan hızla geçti ve onun önünde durdu.

Kıvırcık kahverengi saçlarını okşuyordu. "Affedersiniz, Lord Lumley. Geldiler, ziyaretçiler geldi! Onları pencereden gördüm, bir sürü at arabası yola yanaşıyordu. Ve bir adam var-"

Konuşmayı bıraktı ve koşarak onun yanından geçti.

Daisy Şatonun n kapısından büyük salona girdiğinde, onun saldırısından kurtulmak için bir nefes aldı. Işıl ışıldı. Bunu anlatacak tek kelime buydu.

Arkasında bir beyefendi belirdi, belli ki Perdita'yı suskun bırakan oydu. Apollo'ya benziyordu ve kendini sanki Keep'in sahibiymiş gibi taşıyordu. Perdita'nın sandığı onun geniş omzuna hafifçe oturdu.

"Bunu nereye koyayım Bayan Montgomery?" diye sordu Daisy'ye Amerikan aksanıyla.

"Bunu taşımak zorunda değildin," dedi içtenlikle. "İŞ arkadaşlarınızla birlikte dışarıda kalıp manzarayı seyretmeliydiniz."

İzleri üzerinde durdu. "Bu benim için büyük bir onur."

"Ne kadar nazıksınız." Kadın gergin bir Şekilde kıkırdadı. "Lütfen onu buraya koyun Bay King, biz de onu alması için bir uşak getirelim."

Charlie Daisy'yi hiç bu kadar karmakarışık görmemişti.

Bay King başını salladı. "Onu doğru yere teslim etmekte ısrar ediyorum."

"O zaman beni takip edin," diye ekledi Charlie.

Bay King eyrek dönüş yaptı ve onunla bakışlarını kilitledi.

O anda Charlie onu, istediğini elde etmeye alışkın, güce ve başarıya aşına ve küçük parmağında kadınları etkilemek için çoğu erkeğin tüm vücudunda olduğundan daha fazla yeteneği olan bir adam olarak değerlendirdi.

Başka bir deyişle, Charlie'ye çok benziyordu.

Bay King sırtıttı. "Devam edin efendim," dedi neşeli bir güvenle.

"Lordum," diye kekeledi Daisy Charlie'ye, "size Smithfield, Virginia'dan Bay Matthew King'i takdim edebilir miyim? Bay King, bu Charles Thorpe, Vikont Lumley."

"Keep'te sizi ağırlamak bir zevk." Bay King kıpırdamadan dururken Charlie başını eğdi.

Kabul etmek gerekir ki, sandık başka bir şey yapmayı zorlaştırıyordu. "Burada olduğum için çok minnettarım," dedi yakışıklı ziyaretçi

coşkuyla cevap verdi. "Böyle bir yerin efendisi olmak çok güzel bir şey olmalı. Sizi kısıkanıyorum, Lord Lumley."

Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. *Birlikte* oynayalım, dediler.

Charlie bu rol yapma işinin aralarında bir şey olmaya başladığına karar verdi. Ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Teşekkür ederim, efendim. Bu büyük bir ayrıcalık. Umarım nişanlım-"

Daisy skandaldan korkuyormuş gibi, "Ben genelde komşu şatoda kalırım," diye araya girdi.

"Evet." Charlie sabırla gülümsedi. "Umarım Bayan Montgomery önümüzdeki on gün boyunca Keep'i keşfetmeniz için size bilgi vermiştir. Tam bir Highland deneyimi yaşamamanızı istiyoruz."

"Gerçekten de öyle," dedi Bay King en sıcak ses tonuyla. "Ve ben de bundan sonuna kadar yararlanmak niyetindeyim."

Bunu söylerken doğrudan Daisy'ye baktı ve Daisy çok sevinmiş göründü, ellerini birbirine kenetledi ve şeker dolu bir pencerenin önündeki bir çocuk gibi küçük bir sıçrama yaptı.

Daha önce Charlie için hiç zıplamamıştı.

Peki Bay King tam olarak hangi çeyrekte avantaj elde etmeyi planlıyordu?

Daisy Charlie'ye, "Bay King sadece kuş gözlemcisi değil," dedi, "kendi kendini yetiştirmiş bir adam."

Bay King kıkırdadı. "Evet, dedikleri gibi biz Amerikalılar sıfırdan başlamak zorundayız."

"Çok sayıda önemli tarım aleti icat etti. kaydedildi
sayısız ÇİFTÇİLER gelen İFLAS ve

Binlercesi açlıktan ölüyor," diye devam etti

Daisy. "Ne kadar... yaratıcı birisin," dedi Charlie.

Adamdan şimdiden nefret ediyordu.

Daisy, "Ayrıca kendi evini tasarladı ve inşa etti," diye devam etti, "James Nehri üzerindeki büyük bir plantasyonda üç katlı Elizabeth tarzı bir konak."

Ve tüm bunları tanışmalarından bu yana geçen bir ya da iki dakika içinde mi öğrenmişti?

"Her çiviye ben çakmadım ya da her tuğlayı ben döşemedim," dedi değerli konukları. "Ama kesinlikle kendi payıma düşeni yaptım. Bu tür şeylerden hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Charlie kibarca sordu.

"Oh, evet. Boş bir hayat beni sıkıyor. Kuş gözlemciliği hobilerimden sadece biri."

Doğru ya. Bay Beebs, Brawton'dan sadece Charlie'nin balıkçılarını değil, Lower Cross Junction'da kalan bazı kuş gözlemcilerini de toplamıştı.

"En yeni tutkum," diye devam etti Bay King, "ferforje ile çalışmak. Hâlâ acemiyim ama gelinim olacak kişi için çok güzel bir balkon korkuluğu yaptım." Sırıttı, beyaz dişleri mücevher gibi parlıyordu. "İleriye düşünmeyi severim."

"Kulağa çok hoş geliyor Bay King." Daisy'nin hayranlığı samimi görünse de Charlie bunun yersiz olduğunu hissetti.

Ona hayran olmalıydı. Elbette bir ev inşa etmemiş ya da ferforje bir balkon tasarlamamıştı ama becerileri vardı. *İyi* olarak değerlendirdiği becerileri. Şüphesiz bu da bir şey ifade ediyordu.

"Sizi tutmayacağım Bay King," dedi Charlie. "Size şu sandığı nereye koyacağınızı göstereyim. Şüphesiz uşaklar onu sizden almak için can atıyorlardır. Ne de olsa misafirimizsiniz."

"Acelem yok," diye cevap verdi Bay King. "Hizmetçilere de pek ihtiyacım yok. Bağımsızlığımı engellediklerini düşünüyorum."

Bütün gün omzunda o kanlı hortumla orada durup ne kadar muhteşem ve bağımsız olduğunu mu anlatacaktı?

Charlie, Bayan Perdita'nın sandığının ne kadar ağır olduğunu tam olarak biliyordu - Bayan Montgomery'ninki kadar, bu da kesinlikle adamın sırtının şimdiye kadar ağırdığı anlamına geliyordu.

Charlie iyi bir ev sahibinin yapması gerektiği gibi, "Ama size araziye gezdirebilmemiz için bagajsız olmanızı istiyoruz," dedi.

"Evet," diye söze girdi Daisy. "Onu ben de gezdirmek isterim. Siz dönene kadar burada bekleyeceğim Bay King."

"Harika." Misafirleri ona büyüleyici bir gülümseme bahşetti. "Yol arkadaşlarım yerleşirken sizinle özel bir tur yapmak isterim Bayan Montgomery."

"Bunu sizin için sağlamaktan mutluluk duyarız," diye karşılık verdi Charlie yumuşak bir sesle.

Biz vurgusu.

"Mükemmel," dedi adam aynı yumuşaklıkla. Oh, çok iyiydi!

"Gidelim mi?" Charlie dişlerini sıktı ve Bayan Perdita'nın odasına doğru dolambaçlı bir yoldan ilerlemeye başladı, Bay King de elinde o lanet olası sandıkla onu kolayca takip ediyordu.

Zengin ve güçlü adamların genellikle yaptığı şeyler hakkında sohbet ettiler: uluslararası ilişkilerin durumu, atlar - "Burada çok az at besliyoruz," dedi Charlie, "gerçi ahırımız geniş ve sizinkini gayet iyi barındırır"- ve aslında hiçbir fikri olmamasına rağmen her ikisinin de iyi durumda olduğunu söylediği şarap mahzeninin ve kütüphanesinin durumu.

Bir mucize eseri Bayan Perdita ve Bayan Cassandra'dan kurtuldular.

Yatak odasında Bay King, Charlie'nin sandığı omzundan almasına izin vermedi ve hızlı, zarif bir hareketle yatağın ayakucuna koydu. Tekrar ayağa kalktığında neşeyle gülümsedi.

"Bayan Montgomery'nin keskin bir yüzü ve geniş bir kişiliği var, değil mi? Küçük bir servetten geliyormuş gibi giyinmesine rağmen ona neden bağlandığınızı anlayabiliyorum. Başka cazibeleri de var, değil mi? Ben de iskoç bir genç kızla flört etmek isterdim."

Charlie'nin ifadesi taşa döndü. "Kişisel işlerimi yabancılarla konuşmam," dedi, "özellikle de Bayan Montgomery ile olan ilişki. Bu arada kendisine, ev sahiplerinizden birine ve müstakbel eşime gösterilmesi gereken tüm saygı gösterilecektir."

Bay King'in gözlerinde hafif bir kayma oldu, ancak ifadesi nazik kalmaya devam etti. "Elbette, Lumley. Alınmaca gücenmece yok."

Charlie *alınmadığını* söylemeyi reddetti. "Ben işleri denetlemekle meşgulüm, o yüzden dönüş yolunu bulmanız için sizi yalnız bırakayım," dedi huysuzca. "Eğer kaybolursanız, bunu istediğiniz özel tur olarak düşünün."

Ve arkasına bile bakmadan gitti, adamı hemen tahliye etmek istemekle para için onu yanında tutmak arasında kalmıştı.

Daisy'nin ihtiyacı olan parayı kendine sertçe hatırlattı.

Ama bu, geri dönüp Bay King'e ön salona kadar eşlik etmesi için yeterli değildi. Ayrıca, adama sıradan bir nezaketten başka bir şeyle davranmayacağına da karar verdi. Bunun bile onu yoracağını biliyordu.

Gerçek şu ki, Bay King'in Daisy'ye saygı duymadığını açıkça ortaya koyan dikkatsiz sözleri, Charlie'nin onu, soylu Amerikalı burnu kanayana kadar yumruklamaya hevesli hale getirmişti.

Neden böyle oldu? Bütün erkekler güzel kadınlar hakkında dikkatsizce yorumlar yapardı.

Ah, ama bu farklıydı-tıpkı Daisy'nin farklı olduğu gibi. Tanıdığı tüm kızlardan farklıydı. İmkânsız Bekâr'ın kalbi için bir tehlikeydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Daisy'ye göre öğleden sonra bir dizi faaliyetle geçmişti: çok önemli beyleri yatak odalarına yerleştirmek; Perdita'ya dik durmasını hatırlatmak; Mona'nın emriyle gizli çikolata zulasını yatağının altına saklamak (Mona o kadar eğilemiyordu); ve yolculara dinlenmeleri için biraz zaman tanımak -kendisiyle birlikte kaleyi baştan aşağı gezmek için ısrar eden Bay King hariç.

Daisy nedenini bilmiyordu ama Charlie en kötü vikont ifadesini takınarak onlara eşlik etmişti. Sadece mesafeli duruşu değil, ifadesi de biraz küçümseyiciydi.

Bay King şaşırmamış görünüyordu. Aslında, İskoç kale mimarisi konusunda o kadar bilgiliydi ki, ona ve Charlie'ye kale hakkında şimdiye kadar bildiklerinden daha fazlasını anlatabilmişti.

Bay King, Charlie'ye Keep'e sahip olduğundan beri onunla ilgili ne gibi bilgiler edindiğini sorduğunda, "Hiçbir şey" demişti. Ben İngiltere'denim, ne bekliyorsun ki?"

Büyük bir sessizlik olmuştu çünkü üçü de Bay King'in İskoçya'ya İngiltere'den çok daha uzak olan Amerika'dan geldiğini ve İskoç kale mimarisi hakkında ne kadar çok şey bildiğini fark *etmişti!*

Tanrım, Daisy adamın dikkate değer olduğunu düşünmüştü. Dikkat çekici *derecede sinir* bozucuydu.

İlk başta, iki nedenden ötürü onunla tanıştığı için heyecanlanmıştı: Adam Amerikalıydı (daha önce hiç tanışmamıştı) ve başarılıydı. Ancak kale turunda, kendisinden bahsetmesi, özellikle de aynalı her odada, bir mobilya parçasına ya da manzaraya hayranmış gibi davranırken durup kendine bakmanın bir yolunu bulması, onu yormaya başlamıştı. Güldüğü zaman da eşek gibi anırıyordu.

oldukça şok ediciydi. Önemli bir adamın Charlie'ninki gibi güzel, zengin bir kahkahası olmalı.

Lezzetli bir Highland yemeğinin üçüncü yemeği servis edilmek üzereyken Daisy -Perdita'nın zümrüt rengi ipek elbisesini giymişti, kesilmiş ve tüm fırırları sökülmüştü -Biraz sinirle karışık olduğunu kabul etmesi gereken dış heyecanının altında derin bir sakinlik hissetti.

Gerçekten oluyordu. Vandemere Kalesi'ni kurtarmak için para toplama planı başlamıştı.

Dehşete kapılmıştı. Kesinlikle dehşete düşmüştü. Bu onun tek şansıydı, bu Highland deneyimi - o parayı kazanmak için tek şans. Şarabı pek sevmediğini düşünmesine rağmen kısa sürede iki kadeh şarap içmesinin nedeni de buydu.

Ama bu şarap Keep'in mahzenlerinden geliyordu ve iyiydi, çok iyiydi. Ve şarap içtikçe hiçbir şeyin tesadüf olmadığını daha iyi anladığını fark etti. Hiçbir şeyin.

Bunun hakkında şarkı söyleyebilmeyi diledi. Ya da bir şiir yazmayı. Hemen.

Ancak o anda kızarmış sülün geldi, bu yüzden endişelenecek bir şey olmadığını bilmekle yetinmek zorunda kaldı. İşaretler açıktı. On gün çok başarılı geçecek ve *şatonun* vergisini ödeyecek parayı kazanacaktı.

Ama bu, çok mutlu olmasının nedenlerinden yalnızca biriydi. *Kendini Fury'lerden kurtarmanın bir yolunu bulmuştu.*

Oh, Bay King!

Ona bakıp ağlayabilirdi. Cassandra için mükemmeldi- Tek kelimeyle mükemmel.

Daisy, bencil üvey kız kardeşini ona yüklediği için zerre kadar suçluluk hissetmeyecekti. Cassandra, Virginia'da James Nehri kıyısındaki çiftlik evinin ferforje balkonundaki gelin olacaktı.

Annesini ve kız kardeşini de Amerika'ya götürecekti.

Daisy tekrar kutlamak için şarap kadehini ağzına götürdüğü sırada Charlie'yle göz göze geldi. Charlie ona, sadece *onun* anlayabileceği bir şekilde ters ters *bakıyordu*. Ona neden ters ters baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sadece *onun* anlayabileceği gizli bir şekilde ters ters baktı.

Şarabından bir yudum yutarken biraz kendini beğenmiş hissetti. Olgunlaştıkça, giderek daha sofistike olmaya başladığını fark etti. Özellikle de erkekler konusunda. Artık gizli sinyaller verebilen bir kadındı.

O günün geleceğini hiç düşünmemişti.

"Bir sorun mu var?" Bay King masanın karşısından ona sordu. "Gözleriniz kamaşıyor, Bayan Montgomery."

Gergin bir şekilde kıkırdadı. "Hiç de değil. Gözüme kaçan bir toz parçasıydı." Ve utancını örtmek için neredeyse boş olan şarap kadehini kaldırarak kadeh kaldırdı.

Ne söyleyecekti ki? Aklındaki tek şey Bay King ve Cassandra'ydı. Cassandra King. Matthew ve Cassandra King. King ailesi. Bayan Matthew King.

Bu ve Charlie'nin boğazının bronzlaşmış ve şu anda son derece öpülebilir olması, her ne kadar hâlâ ona dik dik bakıyor olsa da. Şu anda eteğini yukarı çekip bacaklarını ayırmak ve masanın altından kendisine doğru gelmesine izin vermek gibi çılgınca bir fantezisi vardı ve-

Tanrım, aptalca hayal kurmayı bırakmalı.

Ancak tam da kapının dışında durup içeriği gözetleyen aşçılara kadeh kaldırmak için ağzını açtığı sırada, masanın diğer ucundaki inanılmaz kısa boylu bir olta balıkçısı olan Bay Woo yüksek sesle, "Bir İskoç şefinin oğlunun oğlu nerede?" diye sordu.

Oh, hayır.

Daisy şarap kadehini bıraktı ve Charlie'ye baktı. Bay Woo neden bahsediyordu?

"Bay Beebs bize bir İskoç şefinin oğlunun oğlunun burada olacağını söyledi," diye açıkladı ufak tefek sporcu. "Aksi halde gelmeyi reddettim. Brawton'da balıklar iyi ısıırıyordu."

Oh, Tanrım. Bir İskoç şefinin torununu getirmeyi düşünmeliydiler. Bu deneyimi çok daha otantik hale getirebilirdi.

Dün Daisy, Charlie'nin parmaklarıyla en yumuşak etini okşarken göğüslerini emmesine izin vermek için daha az zaman harcasaydı, düşün-

Ne düşünmüş olabilir ki? Charlie'nin ağzından başka?

Ve erkekliği pantolonunu zorluyor mu?

Görmüş olmayı diledi. Daha önce hiçbir erkeğin mahremini görmemişti ve Charlie'ninkini görmeyi arzuluyordu!

Daisy nefesini ve düşüncelerini kaybediyordu.

Charlie boğazını temizledi. "Çok üzgünüm Bay Woo. Şefin torunu bu gece gecikti."

Doğru ya. Bir Highland şefinin oğlunun oğlu.

"Aslında," diye ekledi Daisy omuz silkerek, "zahmet edemeyeceğini söyledi."

Bay Woo'nun gözleri büyüdü. "Elbette eninde sonunda gelmeye niyetli."

"Evet," diye yanıtladı Daisy. "Muhtemelen yarın. Ama kimse ona ne yapacağını söyleyemez. O kendi programına göre çalışır ve onu zorlayanların vay haline."

Bay Woo'nun yüzü asıldı. "Büyük hayal kırıklığına uğradım."

"Bunu ona söyleme," dedi Daisy, "yoksa gider. Çok hassas ve gururlu biri. Bütün İskoç şeflerinin torunları öyledir."

Bay Woo telaşla, "Onu üzemeyiz," dedi.

Charlie'ye ince bir mesaj gönderdi: *Keşke bunu daha önce düşünseydik, yemekten sonra kütüphanede konuşmamız gerekecek ve bu gece çok yakışıklı görünüyorsun, özellikle de babamın ekose iğnesi kravatına takılıyken.*

Ama şaşırtıcı bir şekilde Charlie mesajı almış gibi görünmüyordu. Başını ona doğru eğdi ve sanki ne söylemeye çalıştığına *dair* hiçbir fikri yokmuş gibi gözlerini kıstı!

Erkekler.

Kadınlar kadar anlayışlı değillerdi - Perdita ve Cassandra dışındaki kadınlar, ki onlar da kütükler kadar anlayışlıydı. Daisy üvey annesinin her zaman insanlardan nefret etmeye ve onları perişan etmek için planlar yapmaya odaklanmasaydı anlayışlı olabileceğini kabul etmek zorundaydı.

Gerçekten de tam o anda Mona solundaki adama yakalanmadan birini ölümcül derecede hasta etmenin en iyi yollarından bazılarını anlatıyordu, bunların hepsini aşırı düşkün olduğu korkunç romanlardan öğrenmişti.

Bu arada Perdita, Bay King'e aşk dolu gözlerle bakıyordu. Daisy saçlarını geriye doğru toplayarak onu çok daha çekici bir hale getirmişti. Ayrıca Perdita'ya kızın eski gece kıyafetlerinden biri olan düz beyaz muslin bir elbise giydirmişti. Elbisede hâlâ bir volan vardı ama her zamanki kadar kötü değildi. Daisy elbisenin yakasına hoş bir broş ilıstirmiş ve üvey kız kardeşinin geniş omuzlarına sade bir şal atmıştı.

Daisy'nin yaptığı en akıllıca şey ona konuşmamasını söylemekti.

Perdita sesini "kaybetmişti".

İspanya'dan gelen tok dişli bir marki eğilmiş Perdita'nın dekoltesine bakıyordu, Daisy için bu iyi bir haberdı.

"Bayan Montgomery?" Bay King masanın üzerinden ona seslendi.

"Evet?"

"Bize evinizden bahsedin."

Kalbi ona ısındı. "Vandemere Kalesi'nin kendine has bir cazibesi var."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Bay King'in koyu renk gözleri sadece ona odaklanmıştı.

Daisy ilgi odağı olmaya alışık değildi, özellikle de büyük bir toplantıda. "En büyük güzelliği sadeliğinde yatıyor," dedi.

"Bu cevabı sevdim." Virginia'dan gelen ziyaretçi ona gülümsedi.

Daisy kendini bir kez daha kızarıırken buldu. Bir gün, eğer istediği gibi olursa, onun çok çok uzaklarda yaşayan kayınbiraderi - üvey kayınbiraderi - olacağını düşünmeden *edemiyordu*. O kadar uzakta ki, aslında hiç ziyaret edemeyecekti. Ve Cassandra'yı (Mona ve Perdita ile birlikte) bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktı.

Ama bu kadar Bay King yeter. Şu anda Charlie onu hiç görmediği kadar yakışıklıydı. Sevişme sanatında acemi olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Bu yüzden Charlie'nin görevi - öyle değil miydi? - onun emrinde olmak ve bildiği her şeyi ona öğretmekti.

Her şeyi.

Dudaklarını ayırdığını ve üsttekini şarap kadehinin kenarına sürttüğünü fark etti.

Charlie ona baktı. Bay King de öyle.

Ve diğer herkes de öyle.

"Affedersiniz," dedi masadakilere. "Bir an kendimi baygın hissettim. Çay içmek için nefes nefese kalmıştım ve... sadece şarabım vardı."

"Anlıyorum," dedi Bay King.

Daisy bu rahatsız edici duraksamayı görmezden geldi ve yeni favori konusu olan Cassandra'ya geri döndü. "Üvey kız kardeşimle gerçekten tanışmalısınız," dedi Bay King'e. "Çok güzel bir kız. Ve annesine göre, o bir asilzadenin yatağına ait."

Charlie masanın altındaki dizini kendi diziyile dürttü ve ona sert bir bakış attı.

Oh, hayır! Unutmuştu. Bay King hiç de akranı değildi, zavallı adam.

Daisy, "Kusura bakmayın ama onun güçlü bir erkeğin yatağına ait olduğuna hiç şüphe yok," dedi. "Ve zengin."

Cassandra'nın ona korkunç bir surat ifadesi takındığını fark etti.

Tanrım, kız sadece iki koltuk aşağıda, Bay King'in sağında oturuyordu. Bu da Daisy'nin onun hakkında söylediği her şeyi duyabileceği anlamına geliyordu.

Bay King konuyu değiştirmek için Charlie'ye, "Seninle Vandemere Şatosu'na gitmek istiyorum," dedi. "İkamet ettiğim her gün. Seni ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir."

Charlie derin bir nefes aldı. "Bay Beebs sana ne söyledi?"

Bay King Charlie'nin sırtına bir tokat attı. "Senin yüce bir lord olmadığını, Bayan Montgomery'nin şatosunda ev işleri yapmayı sevdiğini söylüyor. Gerekirse toprağa girip çalışacağını söyledi. Hayatı yaşamaya değer kılan şeyleri yapamayacak kadar önemli olduğu için en iyi dönemindeki bir adamın tohuma gitmesinden daha kötü bir şey olamaz, değil mi?"

"Doğru," dedi Charlie.

"Beebs ayrıca hiç denemediğiniz tek şeyin koyun kırmak olduğunu söyledi. Madem eşit şartlarda oynuyoruz, belki de eğlence olsun diye seni koyun kırkma yarışmasına davet edebilirim. Birbirimize ne zaman meydan okuyacağız?"

Daisy, Charlie'nin çenesinde küçük bir tik olduğunu fark etti. O *değildi* mutluydu ve nedenini merak etmekten kendini alamıyordu.

"Yarın, belki?" Charlie odun gibi bir sesle, "Belki yarın," dedi ve kadehindaki şarabı boşalttı.

"Çok iyi bir şarap," diye fısıldadı Daisy ona. "Öyle değil mi?"

Yemek olaysız bir şekilde sona erdi ve masadaki dört hanım çeşitli dikiş projeleriyle salonda toplanırken, erkekler cheroots ve seçtikleri brendi ya da Joe'nun viskisi için kütüphaneye gitti.

Şarabın etkisi geçmeye başlamıştı, diye düşündü Daisy şükrederek. Belki de bu o kadar iyi bir şey değildi. Cassandra'yla yüzleşmekten korkuyordu.

"Nasıl yapabildin?" Cassandra özenle döşenmiş mavi kadife koltuktan suçlayıcı bir sesle ona baktı.

Daisy de Mısır tarzı sert bir sandalyeye oturmuştu. "Ne yaptım ben?"

Cassandra ofladı. "Sanki Bay King'in yatağına öylece atlayacakmışım gibi konuştun. Ya da pazarda satın alınmaya hazır bir inekmişim gibi."

Mona bir yastık üzerinde çalışmaya başlamıştı. İpliği iğneye geçirmeye çalışırken dili korkunç bir açıyla ağzından dışarı çıkmıştı. Ama sonra Daisy'ye bilmiş bir bakış fırlattı. "Sanırım Cassandra'yı neden Virginian'ın üzerine attığını biliyorum."

"Oh?" Daisy daha fazla şaraba hasretti.

Mona gözlerini kıstı. "Vikontu istiyorsun. Sana ondan uzak durmanı söylemiştik."

Cassandra bir bukleyi buruşturdu. "Amerikalı kuş gözlemcileri umurumda değil."

"Belki de öyle yapmalısın," dedi Daisy. "Vikont'tan daha varlıklı olabilir. Hem balkonlu bir evi de var."

Cassandra kaşlarını çatı. "Umurumda değil. Lord Lumley çok daha iyi bir av ve eğer onu elde etmeme engel olmaya devam edersen Daisy, bildiğim her şeyi ona anlatırım."

Daisy dudağını ısır. "Ona yangını zaten anlattın."

"Gerisini ona anlatacağım," diye ısrar etti Cassandra. "Ona Kuzen Roman'ı anlatacağım. O gece onunla da çok içmişsin."

"Hayır, içmedim," diye itiraz etti Daisy. "Roman'la bir kadeh ekşi şarap içtim, senin içtiğinden fazla değil. İlk kez bir kadehten fazla içiyorum. Ve bunda şaşılacak bir şey yok. Bu geceki şarap iyi bir bağbozumuydu."

Diğerleri kıs kıs güldü ve Daisy'nin kalbi sıkıştı. Asla kazanamayacaktı. Asla.

Bu gece şarap içmek ona hiç yardımcı olmamıştı. Bulanık parıltısı artık kaybolmuştu.

Her şey kasvetliydi.

Perdita gerginliğe aldırmadan içini çekti. "Bay King'den hoşlanıyorum. Aslında onu kalbimin kralı yapmak istiyorum" -dikkat edip etmediklerini anlamak için etrafına bakındı- "kalbimin kralı."

Daisy üvey kız kardeşinin Bay King'e karşı hissettiği duygusal duyguları şiirsel bir hale getirme çabasını biraz küçümsemekten kendini alamadı.

Ama Charlie senin kalbinin kralı, Daisy, dedi kafasının içindeki saçma bir ses ona.

Doğru, geri söyledi. *Ben de güzel, zengin, iri göğüslü bir varis ve üvey annesi azize olan bir kadını.*

Lord Lumley'e karşı en ufak bir *eğilimi* yoktu. Sadece bazen onu öpmek istiyordu. Ve onunla yatmak

onu çıplak.

Ve ondan büyük bir zevk alacaktı - eğer nasıl yapacağını bilseydi, ona da verecekti - ama bu ne burada ne de orada olacaktı.

Bunların hiçbirinin aşkla ilgisi yoktu.

Elbette aşkın gerçekte ne olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu ama en azından aşkın ne *olmadığını* biliyordu. Bu da neredeyse onun kadar yardımcı oldu.

Birine baktığınızda vücudunuzun her yerinde karıncalanma hissetmenizin ille de aşık olduğunuz anlamına gelmediğini biliyordu.

Belli bir adamın üzerinde kıyafetler olmadan nasıl görünmesi gerektiğini merak eden tek tük hayaller de aşık olduğunuzu göstermiyordu.

Ve birlikte üzerinde çalıştığınız bir para toplama projesini konuşmak için özel bir zamanı dört gözle beklemek - biraz riskli ve başarısız olabilecek ve kişinin evinden atılmasına neden olabilecek, sadece sıcak, çıplak bir sarılmanın ve belki de birkaç sıcak öpücüğün hafifletebileceği bir proje - *bu* da kişinin aşık olduğu anlamına gelmiyordu.

Aşk konusunda kendince çok bilge olmaya başladığından emindi.

"Şey, Perdita," dedi, "Bay King'i çok az tanıyorsun, o yüzden bu yönde umutlanmaman akıllıca olur. İspanyol markisinin senden ne kadar hoşlandığını fark ettin mi?"

Perdita ona ters ters baktı. "*O* benim kalbimin kralı değil."

Daisy umursamaz bir tavırla, "İspanya'daki kalelerin, özellikle de İspanya'nın güneyindeki sahil boyunca uzananların buradakilerden çok daha sıcak olduğunu duydum," dedi.

"Umurumda değil," dedi Perdita. "Dur bir dakika. Üzerindeki benim eski elbisem mi?"

Daisy omuz silkti. "Ya öyleyse? Onu yıllar önce paçavra sepetine koymuştun. Ben sadece değiştirdim."

"Artık hiçbir gösterişi yok."

"Kesinlikle," dedi Daisy. "Bu gece yeni stil anlayışınızla kanıtladığınız gibi, fırfırlar ve volanlar ölçülü olduğunda iyi ve güzeldir, ancak çok fazlası bir hanımefendinin

gerçek güzellik. Bu gece seni hiç görmediğim kadar güzelsin Perdita."

Bu güzellikten hâlâ çok uzaktı ama yalan değildi. Perdita kabul edilebilir bir görünüme yaklaşmıştı ve Daisy onu daha az süslü, fırfırlı bir yolda kalması için elinden gelen her türlü teşviki vermek istiyordu.

"Elbisemi sormadan aldığın için bana iltifat ediyorsun." Perdita kükredi.

"Ssshh!" Daisy parmağını ağzına götürdü.

"Ayrıca," diye fısıldadı Perdita yüksek sesle, "senin kadar sade biri gerçek güzellik hakkında ne bilebilir ki?"

Daisy elindeki iğne işini bıraktı ve ayağa kalktı. "Bu kadar yeter. Senin hakaretlerini dinlemek zorunda değilim. Ben senin üvey kardeşinim Perdita, yoksa unuttun mu?"

Perdita sanki midesinden rahatsızmış gibi iğrenç bir alaycı ses çıkardı.

Daisy irkildi. "Bana karşı hiç sevgi besliyor musun?" diye sordu ona.

Mona homurdandı. "Bu saçmalıkları söylemesine izin mi vereceksin, Perdy?" Daisy ve Perdita arasındaki iyi bir münazara maçından her zaman zevk almış ve Perdita'nın kazanmasını istediğini gizlememişti.

Perdita Daisy'nin sorusunu duymazdan geldi. "Senin geleceğin sona erdi. Benimki daha yeni başladı."

"Neden böyle söylüyorsun?" Daisy vücudunda sıcak bir öfkenin yükseldiğini hissetti.

Perdita omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama bu doğru."

Daisy'nin öfkesi bir kelime seline dönüştü: "O kadar emin olma. nzden de bıktım artık. Duygu yoksunluğunuza daha fazla katlanmak niyetinde değilim."

Mona yanaklarını içine çekti. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsunuz geç bayan?"

Daisy konuştuğuna anında pişman oldu. "Zalimliklerine müsamaha göstermeyeceğim."

Mona avını yakalamadan önceki saniyelerdeki bir kedi kadar hareketsizdi. "Beni atlabileceğini sanma. Sanki bizi terk etmeyi planlıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Ama sen ne Hester'ı ne de Joe'yu bırakırsın. Ve onları yanınıza alsaydınız kesinlikle onları destekleyemezsiniz. Bu yüzden Perdita, Cassandra ve benim gitmemizi önerdiğin sonucuna varıyorum."

Bir süre sessizlik oldu. Daisy ne söyleyeceğini bilemiyordu. Üvey annesine karşı duyduğu derin korku boğazını bir cendere gibi sıkıyordu.

Cassandra daha dik oturdu. "Çok kötüsün!"

"Hayır," dedi Daisy. "Ben asla öyle bir şey söylemedim. Ve ben kötü *değilim*. Siz öylesiniz, ben değil. Üçünüz de öylesiniz." O büyük öfke yine onu boğmakla tehdit ediyordu.

Mona tehditkâr bir ses tonuyla, "Bir şeyler çeviriyorsun," dedi, "ve bunun ne olduğunu öğrenmeye niyetliyim. Ve bunu yaptığımda, hazırlıklı olsan iyi edersin. Çünkü ihanete uğramış bir üvey anne, bunu sana ödetecek bir üvey annedir. Ta ki canın yanana kadar. Oh, affedersiniz." Parmağını ağzına götürdü ve tekrar düşündü. "Çok *kötü* acıyana kadar."

Perdita ve Cassandra güldüler. Tanrı'ya şükür ki Kale çok büyüktü ve kütüphane beyefendilerin duyamayacağı kadar uzaktaydı.

Daisy'nin omurgasından aşağı iğrenme ve korku ürpertileri aktı. "Size iyi bir kız kardeş ve evlat olmaya çalışmaktan başka ne yaptım? Neden hepiniz benden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

Mona sadece tek kaşını kaldırdı.

Perdita ağzına bir çikolata tıktı ve Daisy'nin genel yönüne doğru çiğnedi.

Cassandra'nın güzel yüzünde korkunç bir gülümseme vardı.

"Sizi baş başa bırakayım," dedi Daisy onlara, cevap verme zahmetine girmedikleri için midesi bulanarak.

Alaycı kahkahaları onu dışarı kadar takip etti. Hayatında hiç bu kadar sefil ve yalnız hissetmemişti.

Ama daha da kötüsü, korktuğunu hissetti. Mona, Daisy'nin onu Vandemere Şatosu'nda istemediğini anlamıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendisi kadar ya da kendisinden daha zengin olan ve ilgi alanları bir şekilde örtüşen (Charlie hiçbir zaman kuş gözlemcisi olduğunu iddia etmemiştir) bir düzine beyefendiyle çevriliyken, hayatında hiç bu kadar sefil ve yalnız hissetmediğine karar verdi. Viski ve konyak yolcuları konuşkan yapmıştı ama sonunda onlar bile yorulmuştu. Bu yüzden, adamlar gece yarısını biraz geçe geceyi sonlandırdıklarında büyük bir rahatlamayla ayağa kalktı.

"İyi uykular beyler," dedi yanından geçip kütüphanenin kapısına geldiklerinde.

"İ düşündüm İ gördüm a buxom hizmetçi veya ikihakkında " dedi Bay Woo lider bir tavırla.

Diğerlerinden birkaçı da hizmetçiler hakkında müstehcen sözler sarf etti.

"Evet, güzel hizmetçilerin bile uykuya ihtiyacı vardır, değil mi?" dedi Charlie.

Bay Woo kaşlarını indirdi. "Highland deneyimi Highland kızlarını içermiyor mu?"

"Hayır, değil." Charlie adamın alınmasını umursamadı bile. Köylülerin bugün ne kadar sıkı çalıştıklarını görmüştü. Temizliklerine ve yemeklerine iltifat ettiğinde yüzlerindeki gururu görmüştü.

Belli ki Bay Woo, Charlie'nin anlaşmalarının bir parçası olarak yatak odası aktiviteleri için fırsatlar sağlayacağını düşünmüştü. Charlie üst sınıfların istediklerini elde etmeye alışkın olduklarını biliyordu. Ama erkeklerin daha yakışsız beklentilerini kabul etmeyi reddetti.

Yatak odaları, ortada dik bir açıyla dönen uzun, mum ışığıyla aydınlatılmış bir koridorda yer alıyordu. İlk iki ziyaretçi uşakların eşliğinde odalarına giderken, Charlie Daisy'nin nerede olduğunu merak etmekten kendini alamadı.

Kızın onlarınkinin üst katında olduğunu biliyordu. Onun odası kendi odasının hemen üstünde miydi? Öyle olduğunu hayal etmek istiyordu. Onun derin uykuda olduğundan emindi.

Ama işte oradaydı, kendinden emin adımlarla ona doğru yürüyordu. Onun şu ya da bu nedenle henüz uyanık olduğunu bilmeliydi. Elinde püsküren bir mum taşıyordu ve hâlâ akşam yemeği için giyinmişti. Ama şimdi bir kulağının üzerine muhteşem bir pembe çiçek takmıştı.

Nefes kesici derecede güzel görünüyordu.

"Bayan Montgomery!" Bay King onu içtenlikle selamladı. "Akşam için dinlenmediniz mi?"

"Elbette hayır, Bay King." Ona gülümsedi, tamamen uyanıktı, çok fazla şarap içtiğine dair tüm işaretler silinmişti. "Bir ev sahibesi misafirleri geceyi geçirene kadar uyumaz. Son birkaç saatimi dışarıda, bahçelerde yürüyerek ve kitap okuyarak geçirdim. Yazın Highlands'de yaşamamanın faydalarından biri de gün ışığının uzun sürmesi. Kendimi oldukça yenilenmiş hissediyorum."

Grubun etrafına bakındı. "Mutfaktan küçük bir şeyler yemek isteyen var mı?"

Koro halinde *hayır sesleri* yükseliyordu; hepsi de misafirperver bir tavırla akşam yemeğinde bolca yemek yediklerini iddia ediyordu. Daisy'nin varlığıyla erkekler canlanmış ve yeniden terbiyeli olmuş gibiydiler.

Bay King kolunu uzattı. "Lütfen koridorda bir gece yarısı gezintisinde bize katılın."

Güldü. "Memnuniyetle." Charlie'nin gözlerini yakalayarak ona küçük, kapalı bir gülümseme verdi.

O gülümsemeyi tanıdı. Bu onun utangaç gülümsemesiydi. *Onun* koluna girmesini isterdi ama bu kez yaygara koparmayacaktı. Bay King en iyi davranışını sergiliyordu. Yatak odasının kapısına ulaşan son konuk oydu. Oraya vardığında, Daisy'nin elinin üzerine eğildi ve onu öptü.

"Highland maceramıza olağanüstü bir başlangıç yaptığınız için teşekkür ederim," dedi. Çok ilginç bir on gün olacak."

"Rica ederim," dedi kızarak.

Charlie kıskanmaktan kendini alamadı.

Bay King de onunla samimi bir şekilde iyi geceler diledi ama Amerikalı konuklarının ev sahibesinin arkadaşlığını tercih ettiği çok açıktı.

Sonunda koridorda yalnız kalan Daisy, kolunu Charlie'nin koluna doladı.

Temastan zevk aldı.

"Sadece dokuz gün kaldı," diye fısıldadı. "Dokuz *uzun* gün," diye fısıldadı.

Bir kahkaha attı. "Başaracağız."

Kısa bir dostluk anıydı ve koridorun soğuk, taş duvarlarına karşı, tam orada onunla sevişmek için ani, çılgınca bir arzu duydu.

Küçük bir nefes aldı ve özenle işlenmiş bir duvar halısına bakmak için döndü.

Hah.

Yani o da gerginliği hissetmiş olmalı. Tabii ki hâlâ oradaydı. Taş Merdivenler'de geçirdikleri öğleden sonra onun iştahını kabartmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Onun sade olduğunu nasıl düşünebildiğini bilmiyordu.

"İyi geceler Charlie," dedi aniden durarak. "Gece yarısını geçti ama hava hâlâ aydınlık. Bu harika değil mi?"

"Evet."

"Gitmem gerek," dedi.

"Bekle-"

Ama kadın hızla uzaklaştı, köşeyi döndü ve sonra yatak odasının merdivenlerinde terliklerinin çıkardığı sesi duydu.

Üçüncü adımda, kadının saçındaki çiçeği buldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daisy kaçtıktan sonra Keep'in duvarları onun üzerinde belirdi. Charlie hiçbir şey duymadı. Gece yarısından sonra, ürkütücü yaz ışığında bile yabancı bir kalede yalnızdı. Elindeki çiçeğe bakarken ve koklamak için eğildiğinde kalbinin yakınında bir ağrı hissetti. Tatlı, misk kokusu hoşuna gitmişti ama onu Daisy'nin teninin kokusu kadar tatmin etmemişti.

Ona getirecekti. Çiçeği.

Aptalca davrandığını biliyordu. Daisy bir bakireydi. Onun sorumluluğundaydı. Onu aramamalıydı. Ayrıca hangi odanın ona ait olduğunu bilmiyordu. Ve yakın odalarda uyuklayan başka birçok insan vardı. Ya onu olmaması gereken bir yerde bulurlarsa?

Bu Daisy için ne anlama gelirdi? Mahvolurdu.

Mahvolurdu.

Eğer bu çiçekle merdivenlerden çıkıp onu bulursa, yatak odasına girip kapıyı kapatacağını biliyordu ve-

Gözlerini kapattı.

Neden kendine bu kadar işkence ediyordu?

Arkanı dön, Charlie.

Sahip olduğu tüm iradeyle kendini geri çevirdi. Kendi yatak odasına doğru yürüdü, kapının tokmağını çevirdi ve

-

Yanındaki kapı gıcırdayarak açıldı. "Lumley! Sen misin?"

Bay Woo'ydu.

Charlie biraz sinirlenmiş bir halde, "Evet," diye yanıtladı.

"Ne de olsa gece yarısı atıştırması istiyorum." Bay Woo beklentiyle ona baktı.

"Sanırım seninle yürüyebilirim-"

"Benim için getireceğini umuyordum. Eminim tüm hizmetçiler uyuyordur."

Charlie çenesini sıktı. Ev sahibi oydu. Misafirlerinin isteklerine uymak zorundaydı. "Haklısın," dedi ve kendini gülümsemeye zorladı. "Size ne getirebilirim?"

"Bir parça ekmek ve tereyağı," dedi Bay Woo. "Ve bir bardak şarap. Peynir de iyi olurdu."

Charlie başını salladı. "Elimden geleni yapacağım. Bana sadece birkaç dakika verin."

Koridorda yürüdü, birkaç dönüş yaptı, büyük salonu geçti ve sonunda son on yılda oldukça modern bir mutfağın kurulduğu kalenin arka tarafına geldi. Bay Woo için ihtiyacı olan her şeyi buldu ve ona geri getirdi.

Charlie odasına girip şarap kadehi ile ekmek ve peynir tabağını küçük bir masanın üzerine koyduğunda Bay Woo başıyla teşekkür etti.

"İyi geceler," dedi Charlie.

Bay Woo ona "İyi geceler," diye cevap verdi. Kapıda, "Görüyorum ki kaçakçıların yatak odasını almışsınız," diye ekledi.

Charlie ona döndü. "Bu da ne?"

"Bugün bir hizmetçi bana yatak odanızdan üst kattaki salona çıkan gizli bir merdiven olduğunu ve bu merdivenin sonunda bahçeye bakan bir balkon bulunduğunu söyledi. Eskiden kaçakçılar buradan hızlıca kaçabilirmiş."

"İlginç," dedi Charlie.

Bu haber onu pek heyecanlandırmamıştı. Her zamanki merdivenler yatak odasına yakındı ve onu neredeyse aynı hızla bir üst kata çıkaracaktı, bu da Daisy'yi aramaya çıktığında meraklı gözler tarafından fark edilmesinin pek olası olmadığı anlamına geliyordu.

Yine de merak ediyordu.

Yatak odasında gizli merdiveni bulmak için duvarları yokladı ve hemen şöminenin yanında buldu. Aslında oldukça genişti ve çıkması da kolaydı. En tepeye geldiğinde kapıyı açtı ve dışarı baktı, oldukça kasvetli ruh haline rağmen eğleniyordu.

Koridor sessizdi.

Daisy buralarda bir yerdeydi, bu da burayı özel bir koridor haline getiriyordu.

Sağ tarafına baktı. Kadının aceleyle çıktığı merdivenler vardı - neredeyse kendisinin de çıkmaya karar verdiği merdivenler.

İyi ki yapmamış.

İyi ki onurlu, mert ve sorumluluklarının bilincindeydi.

Kapıyı çekip kapatmaya başlamıştı ki yerde pembe bir şey gördü. Bir taç yaprağı. Yatak odasının kapısının dışında bir taç yaprağı.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Onun gelmesini istiyordu. Geleceğini umuyordu. Çiçeği merdivene bırakmasının bir nedeni vardı.

Birkaç dakika sonra Charlie elinde çiçekle Daisy'nin kapısını tırmaladı ve kapı sessiz menteşeler üzerinde açıldığında biraz endişeyle karışık gerçek bir mutluluk kıpırtısı hissetti.

Kollarını göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturmuş, iri gözlerle ona bakıyordu. "Ah, canım," dedi sadece, sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti. "Gelmişsin."

İçeri girdi, kapıyı arkasından nazikçe kapattı ve çiçeği bir kez daha saçlarına yerleştirdi. "İstemiyor muydun?"

Dudağını ısırdı ve gözlerini kaçırdı, sonra tekrar ona döndü. "Hayır, seni burada istedim. Ama kararı sana bırakmayı düşündüm. Eğer geldiysen, o zaman... iyi. Gelmezsen, o zaman-"

"Sonra ne olacak?"

"Perişan olurdum." Gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kalbi gözlerinin içindeydi.

"Elbette gelirim." Ona sıkıca sarıldı.

"Bu çok kötü." Kollarını onun beline daha sıkı doladı. "Ve ben bunu biliyorum." Geri çekildi. "Ama Charlie, ben asla evlenmeyeceğim. Bunu sana şu anda söyleyebilirim."

"Yapmayacak mısın? Neden?"

"Bu uzun bir hikaye." İç çekti. "Bu konuya girmemeyi tercih ederim."

"Bunun babanla bir ilgisi var mı?" Başını salladı.

Onu tekrar kendine çekti ve sıkıca kavradı. "Kendini suçlamamalısın. Bu bir kazaydı."

"Biliyorum," dedi göğsüne doğru. "Ama ne kadar karmaşık olurlarsa olsunlar duygularıma engel olamıyorum. Bu noktada, geleceğin bana kendini göstermesini beklemek istemiyorum. Sadece rahat olduğum, güvendiğim bir adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum. Hemen şimdi."

Ona baktı. Sözleri onu etkiledi. Ama gerçek şu ki, o da zaten onu kıyafetsiz hayal ediyordu.

Tahmin etmiş olmalı ki rafta duran birkaç heykelcikle oynamak için yanından uzaklaştı. "Burada olduğun için mutlu musun?" diye sordu ona omzunun üzerinden.

Onun çekingenliğinden büyülenmişti.

"Tabii ki." Onun bariz boşluk ihtiyacına boyun eğdi, kendini yatağa attı ve onu uzaktan izlemek için bir dirseğinin üzerine çıktı. "Seninle yalnız kalmanın hayalini kuruyordum."

Heykelciklerle gergin bir şekilde oynamayı bitirdi ve odanın içinde volta atmaya başladı. "Perdita yan odada."

"Aman Tanrım."

Durdu ve ona baktı. "Horluyor. Çok yüksek sesle."

Kıkırdadı. "Bir horlayıcının yanında olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım."

İç çekti. "Gerginim."

Ayağa kalktı ve onun yanına gitti. "Ben kurt değilim," diye güvence verdi ona, elleri beline sarılmıştı.

"Biliyorum." Tekrar onun göğsüne yaslandı.

Bir süre orada durup nefes aldılar. Kadının sıcacık avuçlarının kendisine güvenle bastırması çok hoşuna gitmişti.

"Ben-"

"Sen-"

İkisi de aynı anda konuştu.

Geri çekildi ve sırttı. "Ben de sana benimle kitap okumak isteyip istemediğini soracaktım."

"Ben de tam kendinizi daha rahat hissetmenize yardımcı olabilecek bir şey yapıp yapamayacağımı soracaktım." Ağzının yukarı kalkmasına izin verdi.

Eteklerini topladı ve neredeyse koşarak odanın uzak tarafındaki kitaplığa gitti. Başlıkları tarayarak bir kitap çıkardı ve havada tuttu. "Bu," dedi. "Eğer sen de benim kadar beğenmezsen, çok üzülürüm."

"Ben yapmazsam ve sen yaparsan ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum. Ama hoş olmayacak." Gülümsemesi tüm o sinir bozucu güne değdi.

Kitapla birlikte yatağa doğru yöneldi ve durakladı.

"Unutmuşum. Gece korkuluğumu takmam lazım. Kendimi daha rahat hissedeceğim."

"Ben bakarım," dedi ve bir tane bulana kadar birkaç çekmeceyi açtı.

Çok sevdiği kitabını bir kenara bıraktı ve giysiyi aldı. Sonra ona baktı ve dudağını ısırdı.

"Bakmayacağım." Arkasını döndü ve kollarını kavuşturdu.

"Teşekkür ederim," dedi.

Kadının kendini hazırlaması birkaç dakika sürdü, ona bir ömür gibi geldi. Arkasını dönüp bakmak için can atıyordu, hem de çok.

"Bitti," dedi sonunda.

Çoktan yorganın altına girmişti. Komodinin üzerindeki lamba yüz hatlarına hoş bir ışıltı yayıyordu.

Kitabı açık tuttu. "Seni bekliyorum."

Oh. Gözlerini dikip hayran hayran bakmaktan başka bir şey yapmazken yakalanmıştı. Kendini öğretmenden azar işitmiş bir öğrenci gibi hissediyordu. Çok cazip bir öğretmen.

"Lütfen," dedi. "Kendinizi daha rahat hissedin."

"Soyunmak için mütevazı bir yolum yok," dedi ve gömleğini başının üzerinden çekerek göğsünü ve karnını ortaya çıkardı.

Kızın gözlerinin büyüdüğünü görünce gülmesini engellemek zorunda kaldı. "Pantolonunu çıkarmayacaksın, değil mi?" diye sordu. "Elbette." Yatağın etrafında dolaşarak uzak tarafa gitti, yorganı kaldırdı ve onunla birlikte yatağa girdi.

Anında, lezzetli bir gerilim yaşandı. Elinden geldiğince kitaba tutunmaya ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordu ama o daha iyisini biliyordu. Yanakları hoş bir gül rengine bürünmüştü ve ona tam olarak bakmıyordu.

"Daisy?" diye fısıldadı.

Ona bakmak için döndü. "Evet?"

"Bana oku," dedi.

Gözleri hem rahatlatma hem de beklentiyle parlıyordu. "Bunu seveceksin. Robert Burns'ün şiirleri. Tüm İskoçya tarafından çok sevilir."

"Öyle mi?" Charlie yastığına geri yerleşti, ellerini başının arkasında kavuşturdu ve onun "Bir Fareye" adlı şiiri okumasını dinledi:

*Ufak tefek, uysal, inek gibi, zamane
hayvanı, Ne büyük bir panik var
göğsünde,
Bu kadar acele başlamana gerek
yok, Gevezelik ederek!
Seni ~~kavalam~~ kisterdim, Mırıldanarak!*

Bir nefes aldı ama devam edemedi adam sözünü kesti. "Özür dilerim," dedi, "ama... az önce ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh!" Kelimeleri görebilmesi için daha yakına eğildi. "Bir sabanın ortaya çıkardığı bir fare hakkında-"

"Gerçekten." Adam yakınlığın tadını çıkarıyordu, kadının omzu onunkine yaslanmıştı.

"Çiftçi de yuvasını yıktığı için kendini çok suçlu hissediyor," diye devam etti.

"Öyle mi?" Saçının bir tutamını omzundan kaldırıp kulağının arkasına koydu.

"Ve-" Ona baktı ve kaşları aşağı indi. "Gerçekten dinlemiyorsun, değil mi?"

"Oh, öyleyim," dedi. "Lütfen devam edin."

Tekrar yastıklarına uzandı ve bir kez bile sözünü kesmedi. Şiiri zaten ezbere biliyordu. Bu yüzden son dizeye geldiğinde, gözleri tavanda, onunla birlikte okudu.

Son kelimeyi birlikte söylediklerinde, kitabı kapadı.

Ona baktı ve ağzının kocaman açıldığını görmek hoşuna gitti. O. "Zaten *biliyor muydun?*"

"Evet," diye cevap verdi en donuk haliyle. "Ve ondan nefret ettim. Büyük bir tutkuyla nefret ettim."

"Sen yaptın." Kadın gözlerini ona dikti.

"Evet. Bu yüzden beni cezalandırmak zorunda kalacaksın."

İç çekerek kitabı kapattı. "O şiire bayılıyorum. O çiftçiyle tanışmak isterdim. Çok bilge ve nazik görünüyor."

"Peki ya ceza? Sözünün eri bir kadın mısın, değil misin?"

Sadece ondan uzaklaştı. "Acaba Robert Burns gerçekten bir fare bulmuş mudur?"

Charlie iç çekerek, "Farelerin ve insanların en iyi planları bile ters gider," dedi. "Ne kadar iyi plan yaparsan yap, bir şeyler ters gidebilir. Acı bir gerçeği böylesine lirik bir şekilde ifade etmeyi bir şaire bırakın."

"Aynen öyle." Daisy ona doğru geri çekildi ve yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Ama o haklı. Köşede ne olduğunu asla bilemezsin."

"Hayatı heyecanlı kılan şey budur."

"Evet," dedi. "Hayatımın her zaman heyecan verici olması gerektiğini düşünmüşümdür. Her şeyden uzakta, burada yaşıyor olmama rağmen." "Bahse girerim küçük kulenizin penceresinden dışarı bakıp

Vandemere Kalesi ve büyük hayaller."

"Evet. Nereden biliyorsun?"

Gülümsedi. "Seni tanıyorum Daisy Montgomery. Ve gördüğüm kişiyi seviyorum."

Bir sessizlik oldu. Peri mavisini gözleri yumuşak ve savunmasız bir şeyle parlıyordu. Umutlu bir şey. Ve

davetkar bir şey.

Charlie sanki amansız bir güç tarafından ona doğru çekiliyormuş gibi hissetti. Kadın ona doğru bir santim ilerledi ve sonra dudakları buluştu.

"Charlie," diye fısıldadı. "Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

Kendini yukarı kaldırdı, onu kollarının arasına aldı ve ona baktı.

Ona utangaç bir gülümseme hediye etti.

Ve sonra onu öptü - çılgınca, tutkuyla.

Koronun çaldığı, büyük davulların gümbür gümbür çaldığı, kemanların bir aşağı bir yukarı uçuğu, baş tenorun baş sopranoya içini dökerek şarkı söylediği, baş sopranonun da ona karşılık verdiği ve tüm seyircinin şaşkınlık ve beklentiyle sersemlediği, alkışların kabardığı... zil sesleriyle birlikte büyük bir kreşendoya dönüştüğü en iyi operada olmaktan daha iyiydi.

Ve bu sadece öpüşme kısmıydı. Charlie sadece öpüşürken bile kendini hiç ama hiç bu kadar heyecanlı hissetmemişti.

Ama *onu* öpüyordu.

Daisy.

Her şeyi farklı kılan kız. Dağlı bir kız olduğu için değil. Sesi yaban arısı vızıltısı gibi olduğu için değil. Tuhaf bir macera anlayışı olduğu için de değildi.

Ona bakışı yüzünden. Sanki onun ruhunun derinliklerini, kötü Charlie'nin ötesindeki gerçek Charlie'yi görebiliyordu.

Ve gördüğü gerçek Charlie, Tanrı'ya şükür, parlayan bir şövalye değildi.

Hayır, gerçek Charlie ile kötü Charlie aynıydı. Ama yine de ondan hoşlanıyordu.

Çok rahatlamıştı... başka biri gibi davranmak zorunda değildi. Yaptığı şeyin bu olduğunu hiç düşünmemişti ama şimdi öyle olduğunu görüyordu. İmkânsız Bekâr unvanını ailesinden saklıyordu. İş zekasıyla dünyayı etkilemek için bir sürü para kazanıyordu.

Ölmesine izin verilmeyen varis olduğu için Savaşlara gidememişti.

Daisy ile, bırakabilirdi.

"Bırak beni," dedi kulağına.

"İstiyorum," diye mırıldandı onun çenesine karşı.

Gözlerini kapadı, tüm kalbiyle onunla yatabilmeyi diledi. Ama yatamadı.

Nasıl bırakacaktı?

Bunu düşünmemeye ve ona odaklanmaya karar verdi, vücudunu onunkiyle birleştiren hoş, tatlı kokulu genç kadına.

Yeryüzündeki cennet... parmakları çarpışıp birbirine yapışana kadar elini kolundan aşağı, her kabarıklığın ve vadinin üzerinden kaydırdı.

"Bu sefer senin günün," dedi Daisy.

Yan yanaydılar.

"Hayır," diye ısrar etti. "O senin."

Kadın başını salladı ve gözlerinde adamın çok iyi tanıdığı o inatçı bakış belirdi.

Sonra bir de baktı ki kadın elini adamın sert boyuna bastırıyor, pantolonunun üzerinden okşuyor, bir yandan da önce boynunu, sonra göğsünü öpüyor. Meme ucunu ağzına alıp şefkatle emdiği içinde akan hislerle inledi.

Ama sonra durdu. "Pantolonunu çıkarmak istiyorum," dedi.

"Peki o zaman." Kadının açık sözlü tavrı onu eğlendirmişti. "Devam et."

İşe koyuldu, kapağı kurcalıyordu. Adam ona yardım etmek için elinden geleni yaptı ama kadın sürekli ellerini ondan uzaklaştırdı. O kadar meşguldü ki, sonunda başarıya ulaştığında, başardığı şeyin etkileri ona bir ton tuğla gibi çarptı.

"Ah, canım," dedi ve adamın mahrem yerlerinden yüzüne ve tekrar alt bölgelerine baktı.

Omuz silktili.

"Harikasin," dedi. "David gibi."

"Heykel mi?"

"Hayır, fırıncının oğlu David." Kıkırdadı. "Tabii ki heykel David'i kastetmiştim. Resimlerini görmüştüm."

"Ah. Bernini'nin Daphne'si gibi görünme sırası sende."

Tek kelime etmeden gece askısını çıkardı ve güzel çıplak vücudunu lamba ışığına maruz bıraktı. "Çıplak mıydı?" diye fısıldadı.

"Hı-hı," dedi Charlie ve onu üzerine çekti. Daisy gözlerini kapadı ve ona sarıldı.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Kadın başını salladı.

Onun çenesini kaldırdı. "Emin misin?"

Tekrar başını salladı. "Çok... mükemmel hissettiriyor."

"Bildiğiniz gibi daha da mükemmel hissedebilirsiniz. Ama şimdi kendimize bir şeyi hatırlatmak için iyi bir zaman."

"Ne?"

"Taş Merdivenler'de hissettiğiniz mükemmellikten bile daha mükemmel hissedebilirsiniz."

Sanki bunu duymaya dayanamıyormuş gibi inledi.

"Gerçekten mi?" "Bu iyi bir haber," dedi, "genellikle. Ama bizim için değil. Biz

o mükemmel yere gidemem. Bu, senden tamamen ödün verdiğim anlamına gelir, geri dönüşü olmaz. Evlenmek zorunda kalırız."

"Tanrım," dedi.

"Bebekler böyle yapılır ve korkarım ikimiz de buna hazır değiliz."

"Hayır, kesinlikle."

"Ama yine de kendimizden ve birbirimizden keyif alabiliriz."

"Diğer mükemmeller bana çok yakışıyor," dedi oyunbazca.

"Güzel," dedi. "Çünkü sana kendini çok iyi hissettireceğim.

Yine mükemmel, ama bu sefer taş basamaklarda oturmayacaksınız, sırtınızı güzel yastıklara yaslayacaksınız."

Ve o itiraz edemedi, adam onu bu şekilde tatmin etmişti. Aslında iki kez. Ama ikincisinde, onun altındaydı, dili onun en tatlı yerlerine girip çıkıyordu.

başığa tutunmuş ve onun üzerinde inliyordu.

Tanrım, çok mutluydu.

Ama sonraki birkaç dakika içinde, hiçbir talimat vermeden onu daha da mutlu etti.

"Keşfedeceğim," dedi ve tam da bunu yaptı...
parmaklarıyla ve ağzıyla.

Bu onun için enfes bir işkenceydi.

Kadın onu boylu boyunca öpmeye cüret ettiğinde, adam neredeyse onu durduracaktı.

Ama o devam etmekte ısrar etti.

"Dağınık," diye mırıldandı. "Olacak.

Olacak." "Umurumda değil," diye
karşılık verdi.

Kaderine boyun eğdi -ve ah, ne kader olacaktı! Yastıklara yaslandı ve onun zarif vücudunun ve cömert ağzının kendisini neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar memnun etmesini izledi. Ama kız onunla bakışlarını kilitleyene ve gözlerinde kendi mutluluğunu okuyana kadar uçurumdan düşmedi.

Gözlerini kapattı ve tam ve mutlak mükemmellik hissinin onu ele geçirmesine izin verdi.

Ve ziller onun tahmin edebileceğinden çok daha yüksek sesle çaldı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Daisy, gezginlerin ziyaretinin geri kalanında bir Highland şefinin oğlunun oğlu rolünü üstlenecek bir adam bulmak için elinden geleni yaptı. Ama Glen Dewey'de hiç şansı yoktu.

Bu adamlar gerçekten vahşi olmakla ve kendilerini ava ve sonraki oyunlara hazırlamakla meşguldü. Tek düşündükleri silahlarını ve kendi bedenlerini yarışmaya hazırlamaktı.

"Hepimiz bir şekilde şeflerin soyundan geliyoruz, kızım," dedi bir adam, av bıçağını bileyerek. "Rahatsız edilmek istemiyoruz ve kimse aptal bir sandalyede oturup oyunların kazananlarına kurdele dağıtmak istemiyor. Biz onların *içinde* olmak istiyoruz."

Bir Highland şefinin gerçek torunu olan utangaç bir genç adam hariç. Rolü seve seve oynayacağını söyledi ama etkileyici boyu, sağlam vücudu ve gövdeye benzeyen bacaklarına rağmen hiç de güçlü bir izlenim vermiyordu. Muhteşem eski bir İskoç eteğini - omzun üzerinden geçen bir kuşağı olan türden - ve onunla birlikte gelen tüm heybetli aksesuarları havaya kaldırdı.

"Atalarımın büyük kiltini pek sık giymiyorum hanımefendi." Sesi vücuduna uymuyordu. İnce, mütevazı ve fazlasıyla hoştu. "Ama siz ve projeniz için, onları giyip şatoda kalmaktan ve büyükbabam hakkında hikâyeler anlatmaktan mutluluk duyarım."

Ona bunu yapamayacağını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Hiçbir işe yaramayacaktı. Yabancılar, sertliğiyle onları tir tir titretecek bir Dağlı şefi bekliyorlardı. Orada öylece oturup düşündü, ama sonra adam, "Biliyorum, sen hayal kırıklığına uğramış içinde Ben. I Yapma. görünüyor özellikle

vahşi ve cesurum, değil mi?"

Buna nasıl cevap verebilirdi
ki?

Yutkundu. "Eminim öylesinizdir," dedi ona. "Siz de etkileyici bir akademisyensiniz. Sadece-"

Ona bir el salladı. "Boş verin Bayan Montgomery. Konukların ne beklediğini biliyorum ve bu kesinlikle ben değilim. Gerekiyorsa eteğimi alın. Onu giymeye layık birini bulmanızda size şans dilerim."

Parladı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi. "Şimdi, biraz çay ister misiniz? Ve bir şeyler yemek?"

İhtiyacı olan erkek olamayacak kadar düşünceli olduğunu kanıtlayan bir soru.

Rahat bir nefes aldı. "Bunu çok isterim. Teşekkür ederim, efendim."

Şatoya döndüğünde Daisy ne yapacağını bilmiyordu. Bir çuvalın içine sakladığı eteği yatak odasına getirdi ve bir önceki gece Charlie'yle birlikte uyudukları yatağın üzerine bıraktı.

Evet. Eğer buna uyku diyebilirsiniz.

Anılar karşısında yüzü kızardı. Dün gece muhteşemdi...

Neredeyse hayallere dalacaktı ama İskoç eteği ve ona uygun kuşağın yanı sıra zenginlikle parıldayan sporran ve kının görüntüsü, Vandemere Kalesi'nin ve atalarının da bir parçası olduğu inanılmaz bir tarihi çağırıyordu.

Öğle yemeğine kadar bir İskoç şefinin oğlunun oğluna sahip olmalılar, yoksa Bay Woo'yu ve diğer ziyaretçileri oyalamak zor olurdu.

Onları herhangi bir şekilde üzmeyi göze alamazdı.

Vandemere Kalesi tehlikedeydi.

Ve Bay King, Cassandra'nın onun için ne kadar mükemmel olduğunu keşfedecek kadar uzun kalmalıydı.

"*Dai - seee!*" Çığlık koridorun aşağısından geldi.

Gözlerini devirdi ve üvey annesinin ne istediğine bakmaya gitti.

Mona kaşlarını çatarak, "Perdy her zamanki gibi çok beceriksiz," dedi. "Gel de bağcıklarımı bağla."

Perdita bir sandalyeye çöktü ve somurttu.

"En sevdiğim broşumu da kopçasını açmaya çalışırken kırdı," diye yakındı Mona.

Daisy Perdita'ya bir bakış attı. Onu ne kadar küçümsese de, bu kadar beceriksiz olmak zor olmalıydı.

Daisy Mona'ya, "Senin için mükemmel bir yedek iğnem var," dedi. "Perdita, odama gidip onu alabilir misin lütfen? Şifonyerimin üzerinde, küçük gümüş devedikeni."

"O eski şey," dedi Mona kabaca.

Hester geçen Noel'de Daisy'ye sevgiyle vermişti! Bu onun için dünyalara bedeldi. Dudaklarını birbirine bastırarak yemi reddetti.

Perdita, "Daisy'ye kendi iğnesini almasını söyle," dedi, sesi neredeyse camları tıkırdatıyordu.

"Sana söyleneni yap," diye bağırdı Mona neredeyse aynı yükseklikte.

Perdita ayağa kalktı ve ellerini yumruk yaparak odadan dışarı çıktı.

Daisy üvey annesinin bağcıklarını bağlamayı bitirdi ve gitmek için can atıyordu. Onunla yalnız kalmak *hiç* eğlenceli değildi.

"Madem bekliyoruz," dedi Mona, "ayaklarıma masaj yap." Yatağına doğru yürüdü, kendini yatağa attı ve ayak parmaklarını oynattı.

Tanrım, hayır. Daisy'nin yapmak isteyeceği son şey üvey annesinin ayaklarını sıkmak bir yana, onlara dokunmaktı. Mükemmel bir iş çıkarmazsa Mona irkilir, bağırır ve belki de onu tekmelerdi.

"Hemen döneceğim," dedi Daisy. "Belki Perdita iğneyi bulamaz."

Mona cevap veremedi kendi yatak odasına koştu.

Ve Perdita'yı orada, eteği aynanın önünde kendine doğru tutarken buldu.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem etek." Perdita'nın sözleri her zamanki gibi kızgın bir adamın hırıltısı gibiydi.

ayl.

"Bunun bir etek olmadığını biliyorsun Perdita," diye onu uyardı Daisy. "İskoçlar buna çok gücenecek. Bu bir kilt. Eskiden nehirleri geçmek ve avlanmak için giyerlerdi, sert bir hayat yaşamak için."

Perdita içini çekti. "Bütün eğlence erkeklerde."

Ve sonra Daisy'ye baktı: kare çene, sert gözler, gür ses.

Tanrım. Cevap başından beri buradaydı.

Perdita Daisy'nin Highland şefiydi!

Charlie, Vandemere Şatosu'nda, o sırada Joe'yla birlikte koyunları öğrenmekte olan, her zaman istekli Bay King'le birlikte ambarın etrafındaki işleri yaparken, Daisy kaleden geldi, yanakları efordan ve keskin Highland havasından parlıyordu.

"Bu sabah Cassandra'yla konuştu mu?" diye sordu, nefes nefese ve güzel görünüyordu.

"Hiçbir fikrim yok." Charlie ellerini ve ağzını onun üzerinde gezdirmek ve ona kendini yeniden mükemmel hissettirmek istiyordu. "Buraya beklediğimden daha erken geldik. Bay King'in erken kalkan biri olduğunu öğrendiğimde hiç şaşırmadım. Sanırım biz ayrıldığımızda Cassandra hâlâ uyuyordu."

Daisy dudağını ısırdı.

"Aklında bir şey mi var?"

"Aslında, evet." Ve ona Bayan Perdita'nın yeni rolünü anlatmaya başladı.

"Bu çok saçma," dedi. "Bir İskoç şefinin oğlunun oğlunu oynayamaz."

"Ama konuklar onu sadece dün akşam yemeğinde gördü ve hiç konuşmadı. Onlara kadın Perdita'nın rahatsız olduğunu söyleyeceğim."

"O bunu taşıyamaz." Bu apaçık bir gerçektir: Charlie bile onunla ilk tanıştığında şüphe duymuş olsa da o bir kadındı.

"İskoç eteğinin içinde ne kadar farklı görüldüğüne inanamazsınız," diye devam etti Daisy. "Onu bağlamak yeterince kolaydı, um -"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Daisy'nin yanakları daha da kızardı. "Ve eski moda olduğu için, orada da kocaman bir tartan kuşağı var. Bu ..." Sesi kesildi.

Charlie, "Bu onun kadınlığını daha da gizliyor," dedi.

"Aynen öyle." Daisy kıkırdadı. "Saçlarına gelince, kıvırcık ve şapkanın içine sokması kolay. Ona çok güzel bir avcı şapkası aldım - yeteneklerini test etmek için can atıyor, biliyorsun, böylece konuklar onun kendini tamamen bu spora adanmışına inanacaklar."

"Ama o İngiliz!"

"Sadece birkaç kelime söylemesine izin var: *evet*, *hayır* ve *slainte*. Pratik yaptık. Sesi tamamen vahşi, vahşi ve İskoç gibi çıkacak. Viski içebildiği ve cheroot tütürebildiği için çok heyecanlı. Ziyaretçiler hayran kalacak."

Charlie, "Sanırım küçük bıyığının da yardımı oluyor," diye mırıldandı.

Daisy elini ağzına götürdü ve kıkırdadı. "Sanırım öyle. Yine de, bir mantar yaktım ve onu biraz daha sertleştirmek için çenesine sürdüm."

Charlie, kızın kıkırdamayı aniden kestiğini ve gözlerinin aniden parladığını düşündü. "Ne oldu?" diye sordu ona.

Daisy başını salladı. "Sadece Perdita'yı hiç bu kadar ...mutluydu. O eteğin içinde olmaktan gurur duyuyordu. Bay King'den ve onunla avlanmak için nasıl sabırsızlandığından bahsetmeden duramıyordu. Bir erkek gibi giyindiğinde onunla daha çok konuşup konuşmayacağını merak ediyordu." İç çekti. "Her zaman böyle giyinememesi çok yazık. Çok keyifliydi. Hatta sonunda bana sarıldı. Ve bu... samimi hissettirdi."

"İlginç." Charlie kıkırdadı. "Demek onun hakkında güzel bir şey keşfettin."

"Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum," dedi Daisy. "Ne hakkında?"

"Mona ve Cassandra'yla birlikte ondan da kurtulmakla ilgili." "Kulaktan kulağa oynayın," dedi Charlie. "Onun nasıl biri olacağını hayal et

Erkekler gittikten sonra tekrar elbise giymesi gerekecek."

"Haklısın," dedi Daisy iç çekerek. "Bu gece umutlar."

"Hep umutlanıyorsun."

"Elimde değil. O benim üvey kardeşim."

"Çok nazıksınız. Üvey anneniz görünüşündeki değişikliği nasıl karşıladı?"

"Mona sadece dudak büktü. Yani öyle ya da böyle umurunda değil. Bay Woo'yu kazanmaya çalışmakla o kadar meşgul ki."

"Bay Woo?"

"Evet, ondan hoşlanıyor." "Zavallı adam."

"Aralarında en zenginin o olduğunu duymuş. Ve evlenmekte özgürmüş."

"Öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben uydurdum." "Seni sürtük!"

"Onun dikkatini Perdy'nin durumundan uzaklaştırmam gerekiyordu. Ve kesinlikle işe yaradı."

"Bay Woo'yu üvey annenizin artan ilgisine maruz bıraktığınız için kendinizi suçlu hissetmiyor musunuz?"

"Hiç de değil. Kendi başının çaresine bakabilir."

Charlie elleriyle onun belini kavradı. "Dün gece uyuduğundan bile emin değilim. Gizli koridorun görünmeden odana girmemi son derece kolaylaştırması ikimiz için de ne kadar acı. Bu gece ve tüm bu lanet olası Highland deneyimi bitene kadar her gece yatakta sana eşlik etmek zorunda kalabilirim."

Adamın ellerini belinden itti. "Oh, ve bir şey daha. Perdita kesinlikle Bay King'e sahip olamaz."

"Yani birlikte yatmamız konusunda söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Evet." Yanakları kızardı ve ciddi gözlerle ona baktı. "Özür dilerim. Ama dün gece yaptığımız şeyi her gece yapamayız."

"Bunu daha önce de söyledin ve fikrini değiştirdin."

"İkimiz de ateşle oynamaya devam edemeyeceğimizi biliyoruz." Ses tonu sert olmaktan çok neşeliydi. "Çünkü Cassandra ve üvey annem bunu asla öğrenemez."

"Yapmazlar. Dün geceki horlamaları duydun mu? Sadece Perdita değil."

"Biliyorum. Üçü de biliyor. Ama daha önce de söylediğiniz gibi, yaptığımız şey başka şeylere yol açabilir."

"Ve sana daha önce de söylediğim gibi, senin izninle bile olsa, asla ama asla böyle bir cürette bulunmam." -kulağına fısıldadı- "Eğer denememe izin verirsen, otuz saniyeden daha kısa bir sürede bunu yapabilirim. Ben iyiyim, sevgilim. Çok iyiyim."

"İyi dinle." Ona ters ters baktı. "Bu gece birbirimize dokunmayacağız. Anlaşıldı mı? Dün gece bir kazaydı. O kadar yorgundum ki senin şüpheli cazibene karşı koymaya hazır değildim."

"Şüpheli" mi? "Şüpheli" demek istemediğine emin misin? Sayısız mı?"

Dudağını ısırdı ve cevap vermeyi reddederek gözlerini ondan kaçırdı.

"Biliyorum, ben de *senin* cazibene karşı koymaya hazır değildim," dedi, "ki bu hiç de şüpheli değil. Özellikle de şimdi." Kadının bedenine gizlice bir göz attı.

"Nedense beni ciddiye alıp almadığınızı merak ediyorum." "Oh, ciddiye alıyorum."

Kadın ona birkaç saniye daha baktı. O da sabit bir şekilde baktı.

"Bunu gördüm," dedi.

"Neyi?"

"Korsemin altına bakıyorsun." Bal arısı sesi ne zaman kalınlaşsa, adam onun ne düşündüğünü tam olarak anlıyordu ve bu onu çok memnun ediyordu. "Şimdi, daha önce ne hakkında konuşuyorduk?"

Konu değiştirmekte ustaydı.

"Perdita." Oyuna devam ederdi. Daisy ile flört etmek ve bunu devam ettirememek ona zarar veriyordu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Bay King'in hayranlığını kazanma şansı şu anda İskoç eteğini giymeden öncekinden bile daha düşük. O zaman da şansı sıfırdı, yani ..."

"Ah," diye cevap verdi Daisy, sanki açıklayacak çok büyük bir sırrı varmış gibi, "ona sahip olamayacağını kastetmiştim çünkü -dünyanın en güzel kadını olsa bile-"

Tereddüt etti.

Yine oyun oynayacaktı. "Ne?"

"Onu Cassandra için saklıyorum."

"Onu kurtarıyor musun? Cassandra için mi?"

İç çekti. "Görmüyor musun? Birlikte mükemmeller. İkisi de kibirli. İkisi de yakışıklı ve bencil."

Demek Bay King'e karşı bu kadar dikkatli olmasının nedeni buydu! Charlie'nin görmezden geldiği küçük kıskanç yanı, çalıların arasından fırlayan bir bildircin gibi kükreyerek yüzeye çıktı ve onu vurmaktan memnun oldu. "Onu Cassandra için istediğine emin misin?"

Daisy şaşkın bir yüz ifadesi takındı. "İdeal bir çift oldukları çok açık."

"Güzel. Palavracı ile çok iyi anlaştığımızı biliyor muydun? Gömleğinin aşırı yüksek puanlarını ve kravatını bağlama şeklini bile affettim, sanki zapt edilmezse kaçacak bir mummyaymış gibi."

Daisy gözlerini devirdi. "Umarım biliyorsundur Charlie, çünkü onun herhangi bir konuda üzülmesini göze alamam."

O sırada gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış olan Bay King geldi. "Yarışmamız için hazır mısınız, Lord Lumley? Koyunlarımızı seçeceğiz ve makasları bileyeceğiz. Çobanınız bunun sinirlerimizi iyice yıpratacağını söyledi."

"Ne yarışması?" Daisy ona sordu.

Bay King, "Koyun kırkma, tabii ki, herkesin önünde," dedi. "Joe bana bu işi nasıl yapacağımı bütün ayrıntılarıyla anlattı."

"Tabii ki bize en iyi yaparak öğrenileceğini de hatırlattı," dedi Charlie, "ve hiçbir eğitim bizi gerçek bir koyunu kırmaya hazırlayamaz. Bu da maçı ilginç kılacaktır. Ve belki de komik."

"Bence Joe'nun niyeti bu olabilir," dedi Bay King kuru bir sesle. "Basit bir adam, değil mi? Ama söz konusu sürüsü olduğunda ciddi bir eğilimi olduğunu düşünüyorum."

"Koyun kırmak ciddi bir iştir," dedi Daisy. "İkiniz de gülmeyeceksiniz. Daha çok küfredeceksiniz."

Charlie, "Kazanan, koyunlarını en hızlı ve düzgün bir şekilde kırpan adam olacak," dedi.

"Doğru," dedi Bay King, "özensizce kırılmış bir koyun toplamımıza dahil edilmeyecek."

"İkinizin de buna hazır olduğuna emin misiniz?" Daisy ikisine de temkinli bir şekilde baktı.

Bay King güldü. "Koyunlar tehlikeli yaratıklar değildir, Bayan Montgomery. Bize bir şey olmaz. Siz ikiniz benimle gelmiyor musunuz? Yarışma için uysal bir koyun gözüme kestirdim. Lord Lumley ona ulaşmadan önce onu almak istiyorum."

"Elbette," dedi Charlie. "Aynı kişi olmasa iyi olur.

Ben istedim."

"Onun için birbirimizle savaşmak zorunda kalabiliriz, ha?" Bay King sırttı.

"Ben varım," dedi Charlie.

"Siz ikinizin aptalca tehditleri yeter." Daisy, Bay King'e kibarca gülümsedi. "Lord Lumley ile akşam yemeği hakkında konuşmam gerekiyor. Size hemen yetişiriz."

"Pekâlâ." Islık çalarak gitti.

O gider gitmez Charlie'ye döndü. "Kazanmasına izin vermelisin."

"Saçmalama."

"Kaybederse ziyaretinin geri kalanında mutsuz olacağından eminim. Ya kısa keserse?"

Charlie bir nefes verdi. "O zaman maçı iptal ediyorum. Kimseye bilerek kaybetmeyeceğim Daisy. Bunu bilmiyor musun?"

Yarışmanın tüm amacını boşa çıkarır ve diğer tarafa hakaret olur mu?"

"Evet, ama-"

"Onu gördün. Bunların hepsi eğlence için. Bu konuda şakalaşıyoruz." Kollarının üst kısmını ovuşturdu. "Lütfen endişelenme."

"Haklı olduğunu biliyorum, ama-"

"Kazanmasına izin vermeyeceğim. Ya adil bir rekabet olacak ya da hiç olmayacak."

"Mutlu bir misafirimiz olacağından emin olacağımız anlamına gelse bile mi?"

"Mutlu olmaz. Hiçbir erkek sahte bahanelerle kazanmaktan mutlu olmaz." Konuşmak için ağzını açtı ama adam parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Söz veriyorum, beni adil bir şekilde yenerse surat asmayacağım. Çünkü onun kazanmasından mutlu olacağını biliyorum."

"Hayır, yapmayacağım." Daisy içini çekti. "Gerçek şu ki, ben *Sen*, Charlie. Kendime yardım edemeyeceğim."

Alnını onunkine yasladı ve inledi. Ve sonra kıkırdadı. "Beni öldürüyorsun Daisy. Her şeye sahip olamazsın."

"Özür dilerim." Dudağını ısırды ama adam orada gizlenen bir sırıtış gördü. "Sadece parayı almak konusunda çok endişeliyim. Ve kafam çok karışık... senin hakkında."

Geri çekildi. "Benim hakkımda mı?"

Başını salladı. "Senden hoşlandığımı söyledim ve hoşlanıyorum da, en azından şu anda ve tüm sağduyuma rağmen. Yakında farklı hissedeyeceğime eminim ama-"

"Ama şimdilik bana karşı koyamazsın." Kaşlarını kaldırdı. "Bu kolayca anlaşılabilir."

Koluna bir tokat attı. "Gördün mü? Şimdiden senden hoşlanmıyorum." "Güzel. Her şeyi kontrol edemeyeceğini ne kadar çabuk öğrenirsen o kadar iyi, o kadar çok kendini bırakabilir ve eğlenebilirsin. Hayatta herhangi bir şey için çok çabalarsanız, genellikle parçalara ayrıldığını bilmiyor musunuz?"

"Evet, ama böyle bir durumda sırtımı yaslayabileceğim bir sandık dolusu param yok. *Senin* var."

Para sizi birine aşık olmaktan ve sonra kalbinizin kırılmasından korumaz, demek istedi. Ama söyleyemedi. Çünkü *ona* aşık olabileceğini düşünmek istemiyordu.

"Unutma, şu anda beş parasızım. Ama ailemin kasasına tekrar erişim sağlasam bile, sandık dolusu paraya sahip olmak beni her şeyden korumaz," dedi.

"Eminim haklısındır." Sesi biraz hüzünlüydü. "Mutsuz zengin insanlardan payıma düşeni gördüm. Ama işler ters gittiğinde para en azından acıyı azaltmaz mı?"

"Sorunlarınızdan saklanmanızı kolaylaştırır. Ve büyümek zorunda kalmamayı da çok daha kolay hale getiriyor. Peki bu *iyi* bir şey mi?"

Gözlerini ona dikti. "Siz zeki bir adamsınız Lord Lumley. Ben zengin olmak için ölüyorum, siz ise fakir olmak için adeta yalvarıyorsunuz."

"Şu anda öyleyim, unutma. Bir kilise faresi kadar fakirim." Onun bileğini tuttu. "Yalnız kaldığımızda bana Charlie demeni istediğimi biliyorsun."

"Charlie," diye fısıldadı.

Onu kendine çekti, dudakları onunkilerden sadece bir santim uzaktaydı.

Daisy'nin yüksek saygısını istiyordu. Hem de çok istiyordu. Bu onun için aptalcaydı ve işin içinde erkeklik gururunun olduğunu biliyordu.

Ama işte oradaydı.

Onu serbest bırakmak için kendini zorladı. "Gitsem iyi olacak. Kendini beğenmiş Amerikalı misafirimizin en uykulu koyunları seçmesini gerçekten istemiyorum."

Daisy'nin nefesi kesildi. "Gördün mü? Korkarım bu dostça koyun kırkma yarışması kontrolden çıkacak."

"Saçmalama." Charlie onun elini çekiştirdi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Hayır," dedi, hâlâ endişeli görünüyordu. "Git koyunlarını seç. Benim yapacak daha iyi işlerim var."

"Ne gibi?"

Kısa bir kahkaha attı. "Henüz bilmiyorum. Ama eminim Kaleye döndüğümde bir şeyler bulmuş olacağım."

ON ALTINCI BÖLÜM

Ünlü son sözler.

Bir şey vardı, tamam. Ve o şey
Perdita'ydı.

Daisy Keep'e geri döndüğünde Perdita ana salondaki zarif misafir odasında mahkemeye devam ediyordu. Odada yoğun bir cheroot dumanı ve güçlü bir viski kokusu vardı. Bir büfe sandviç, peynir, meyve ve İskoç kurabiyesi tabaklarının ağırlığı altında inliyordu.

Beyefendilerin dördü hariç hepsi kâğıt oynuyordu. Oynamayan o dördü de ya uyukluyor ya da kitap okuyordu.

Bu bir erkek dünyasıydı ve Mona dışında bu dünyaya giren her kadının vay haline. Hiçbir erkeğin ne düşündüğü umurunda değildi.

Daisy, Cassandra ile birlikte kapının dışında durmuş, Perdita'yı izliyordu.

Cassandra fısıldayarak, "Kendini çok iyi hissediyor," dedi.

"Biliyorum," dedi Daisy. "Herkes gizlilik yemini etti - sen de bunu sır olarak saklayabileceğinden emin misin?"

Cassandra kaşlarını çatı. "Elbette. Senin sırrını sakladım, değil mi?"

"Evet," dedi

Daisy. Ama ne
kadar süre için?

Güzel üvey kız kardeşi uzaklaştı.

Bu sırada Perdita'nın çerağı ağzından sarkıyor ve elindeki kartlara dikkatle bakıyordu. Bay Woo'nun yanındaki tüneğinden gelişmeleri ilgisiz bakışlarla izleyen Mona dışında odadaki herkesin dikkatini çekmişti.

Beyefendilerden biri Perdita'ya, "Eliniz iyi mi, genç laird?" diye sordu.

"Evet," dedi her zamanki yüksek sesiyle.

Bavyeralı adam, Bay Gnamm, iç çekti. "Büyükbabanla tanışmak için neler vermezdim. Bize ondan bahsedebilir misin, MacFarland?"

MacFarland, Daisy'nin Perdita'ya verdiği isimdi.

"*Slainte*." Perdita kadehini kaldırdı ve Mr.

Gnamm'ın sorusunu görmezden gelerek.

"*Slainte*," diye karşılık verdi.

Perdita bir yudum aldı ve kartlarına geri döndü.

"Yaşlı reis herhangi bir savaşa katılmış mıydı?" diye sordu başka bir adam.

"Evet," dedi Perdita.

Bir uşak elinde sandviç tepsiyle geldi ve tepsiyi kadının önüne koydu. Tüm kartlarını bir eline aldı, bir sandviç aldı, kocaman bir ısırık aldı, geri kalanını tepsiye geri koydu ve sonra kartlarını tekrar iki eliyle tuttu, bu eller de onun geri kalanı gibi büyük ve erkeksi idi.

"Tercih ettiği silah neydi?" diye sordu bir başka beyefendi.

Yavaşça çiğneyerek ona ters ters baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Lütfen. Yemeğini bitir. Ve oyuna odaklan."

Yutkundu. Sonra bir kart koydu. Toplu

bir iç çekiş oldu.

"Yine kazandınız," dedi Bay Woo.

"Evet." Perdita bir yığın bozuk parayı geniş göğsüne doğru çekti.

Daisy içeri girmek için o anı seçti. "Görüyorum ki hepiniz bir İskoç şefinin oğlunun oğluyla tanışmışsınız." Çeşitli yanıtlar aldı, hepsi de cesaret vericiydi:

"*Büyüleyici*."

"*Neredeyse eski günlere geri dönüş*."

"*Ne güzel*."

Bay Woo'nunki hariç. "Pek konuşmaz," dedi.

"Tabii ki hayır." Daisy Perdita'ya bir gülümseme fırlattı.

"Sana pek konuşkan biri olmadığını söylemiştim. Ama o bir yaşam biçimini temsil ediyor

hızla yok oluyor. Onun burada olmasından dolayı çok heyecanlıyız, değil mi beyler?"

Bunu bir onaylama korusu izledi.

"Hepiniz parlak işadamlarısınız," diye devam etti. "Eski Highland şefleriyle çok ortak yönünüz var. Onlar tüm kararlarını içgüdüleriyle alırlardı."

"Yaşamanın tek yolu bu," dedi bir adam.

"Kim bilir? Belki de hepinizin içinde bir Highlander vardır," dedi Daisy, grubun etrafına bakarak.

"Evet!" diye bağırdı Perdita, yumruğunu masaya vurarak ve Daisy'nin sözleri karşısında gözleri parlayarak.

Bir adam ayağa fırladı. "Sanki içimde bir dağlı şefi varmış gibi hissediyorum. Ve somon balığına gitmek istiyor. Bizimle gelir misin, genç laird?"

"Evet!" Perdita gürledi ve sandalyesini geriye itti.

Diğer herkes de ayağa kalktı, İskoçya yaşam tarzını deneyimleme hevesleri hepsinin yüzünde belirgindi. Bay Woo'nunki bile.

Daisy, "Uşaklar size ahırların yanındaki kulübede bulunan olta takımlarını gösterecek," diye duyurdu. "Ve zaten yanıkta iki delikanlı var. Sizi en iyi balık tutma noktalarına götürecek ve talimatlar verecekler. Yakaladıklarınızla geri döndüğünüzde, akşam yemeğinde onları yiyeceğiz. Ama unutmayın: yemekten önce koyun kırkma yarışması var."

Bir adam "Bunu kaçırmazdım!" dedi.

Onun onayını yankılayan birkaç bağırış oldu ve sonra gittiler.

Daisy ve üvey annesi odada baş başa kalmışlardı. Mona hâlâ koltukta otururken Bay Woo'nun cheroot'unu eline aldı ve içine çekti, üvey kızına baktı, sonra da nefesini verdi. "Bu işte çok iyisin, biliyorsun."

"Teşekkür ederim." Daisy durakladı. "Sanırım." Mona'dan iltifat almak iyi bir şey değildi.

Mona bacak bacak üstüne atmış, sanki bir şeyler atıştırmaya hazırlanıyor gibiydi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ah?" Daisy'nin içinde kötü bir his vardı ama üvey annesinin yanında hep böyle hissederdi.

Mona sigarasından bir nefes daha çekti. "Kuzen Roman'la geçirdiğin o gece hakkında bir şeyler öğrenmenin zamanı geldi."

Aman Tanrım!

Daisy hızla boş bardak ve tabakları toplamaya başladı. "Hayır, zamanı *değil*. Etrafımızın yabancılarla çevrili olduğu bu yerde neden böyle garip bir konuyu gündeme getiriyorsun ki?"

"Otursanız iyi olur."

"Hayır. Lütfen. Şimdi olmaz. Hiç hazırlıklı değilim. Ya da ilgilenmiyorum, açıkçası."

"Otur," diye emretti Mona ona. "Hazır olsan da olmasan da sana söylüyorum."

Ki bu çok normaldi. Daisy boş tabakları bıraktı ve oturdu, çenesi sıkıntıyla kenetlenmiş, elleri yumruk olmuştu. Misafirler buradayken herhangi bir kişisel sarsıntı yaşamak ihtiyacı olan son şeydi.

Üvey annesinin nesi vardı? Neden bu kadar ... kabaydı?

"Devam et," diye mırıldandı Daisy.

Mona küçük bir kahkaha attı, Daisy'nin tüylerini diken diken eden türden bir kahkaha. "Cassandra o gece şarabınıza ilaç katmış," diye açıkladı.

Daisy gözlerini kapattı. Sözcükler ilk başta algılanmadı.

İçine sindirmesi
gerekliyordu. Ekşi,
neredeyse acı, şarap. Bir
uyuşturucu.

Tanrım, bu bağlantıyı hiç kurmamıştı!

Başını salladı ve gözlerini açtı. "Ne diyorsun sen?"

Mona uzun bir iç çekti ama çapraz bacaklarını ileri geri sallayarak oldukça eğleniyor gibi görünüyordu. "Roman'ın işbirliğiyle sana ilaç verdi. Seni uyutmak istedi, böylece seni onun yatağına yatırabileceklerdi."

"Neden? Neden böyle kötü bir şey planlasınlar ki?"

"Senin mahvolmuş görünmeni umuyorlardı." "Belli ki, ama aklım almıyor-"

"Oldukça basit, gerçekten. Roman belki de babanın onu seninle evlendireceğini umuyordu. Roman'ın paraya ihtiyacı vardı. Ve eğer Barnabas herhangi bir nedenle evlenmeyi talep etmezse, Cassandra onun seni en azından bir okula ya da manastıra göndereceğini biliyordu."

"Bu hoşuna giderdi." "Evet. Senden kurtulmayı çok isterdi."

"Berbat biri." Daisy öfkeleni di ama aynı zamanda Roman'ın yatağına düşmesinden sorumlu olmadığı için rahatladığını da hissetti. O kadar çok şarap içmiş olamayacağını biliyordu. Ve ne kadar çekici olursa olsun Roman'la yatağına girmeyeceğinden emindi.

Ama bütün gece hafızasında bir boşlukken bunu nasıl kanıtlayabilirdi ki?

Asla yapamazdı. Ama şimdi... şimdi gerçeğı biliyordu.

Mona solunmuştekrar üzerinde onu cheroot. "Of Elbette Cassandra'nın planı umduğı gibi gitmedi. Yangın araya girdi. Roman'ın yatağına olduğunu kimse fark etmedi bile. Yani bir bakıma şans senden yanaydı. o mumu söndür."

"Şans mı? Şans mı? O gecenin hiçbir yerinde şans yoktu!" Daisy başını ellerinin arasına aldı, sonra yukarı baktı. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Benden hoşlanmıyorsun bile. Hiç mantıklı değil. Kendi kızına ihanet etmek istemen daha da anlamsız. Sana güvenmiyorum."

"Size söylüyorum çünkü bizden kurtulma arzunuzu açıkça belirttiniz ve bir yol bulacak kadar zekisiniz. Size doğruyu söylediğimi unutmamanızı istiyorum."

Daisy içini çekti. "Cassandra planı uygulamadan önce bundan haberdarsanız, siz de aynı derecede sorumlusunuz demektir."

Mona doğrulup oturdu. "Bana daha sonra söyledi." "Sana inanmam mı gerekiyor?"

Mona omuz silkti. "Kanıtım yok."

"Sonradan öğrendiysen bile yine de bana söylemedin. Sadece bu da değil, son bir yıldır beni bir fahişe gibi hissettirmek için elinden geleni yapıyorsun."

"Zeki ve işe yarar birisin ve sana emirlerimi yaptırabilmemin tek yolu buydu. Belki de yanlış yönlendirildim."

"Evet," diye fısıldadı Daisy ve kollarını onun ortasına doladı. "Öyle demeliyim. Şimdi de kendini kurtarmak için Cassandra'yı feda ediyorsun."

"Beni aptal olmakla suçlayamazsın, değil mi? Ekmeğimin hangi tarafta olduğunu biliyorum."

Daisy üvey annesinin açıklamalarına alışmaya çalışırken bir duraklama oldu.

Ona güvenme, diye kafasının içindeki bir ses onu uyardı.

Daisy babasının varlığını, Mona'nın چراغının ucundaki parıltıyı görebildiği kadar kesin bir şekilde hissedebiliyordu.

Yapmayacağım, dedi Daisy kendine. *Asla yapmayacağım.*

Derin bir nefes aldı ve üvey annesiyle yüzleşti. "Bir şeyi bilmek zorundayım. Neden kalmak istiyorsun? Benden nefret ediyorsun. İskoçya'dan nefret ediyorsun. Sanırım babamdan bile nefret ediyorsun."

Mona bunu inkar etmedi. "Yorulдум artık. Artık sokaklarda dolaşıp zengin bir adam arayacak halim kalmadı. Highland girişiminiz başarılı olursa, belki Glen Dewey'e daha çok zengin adam gelir."

"Bay Woo gibi adamlar."

"Evet." Mona kıkırdadı. "Londra'da olsa bana yüz vermeyebilirdi. Ama burada, İskoçya'da, Keep'teki bu muhteşem ortamda daha ilginç görünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Daisy acı hissetti. Çok acı. Mona babasıyla aşk için değil, güvenlik için evlendiğini itiraf ediyordu. Daisy şaşırmamıştı ama babası nasıl bu kadar etkilenmişti? Tek tahmin edebildiği, annesinin ölümünden duyduğu üzüntünün onu Mona'nın cazibesine açık hale getirdiğiydi. Kadın onları takmak istediğinde, sahip oluyordu.

Şüphesiz, tuzağa düşürecek başka bir zengin, saf adam bulabilirdi.

Titreyen dizlerine rağmen Daisy kendini ayakta durmaya ve odada dolaşmaya zorladı, nefret ettiği kadınla arasındaki mesafeyi korudu. "Yani diyorsun ki, eğer sana sabır gösterirsem ve zengin sporcuların toplantılarının devam ettiğini görürsem, bir gün tekrar evleneceksin ve temelli gideceksin."

"Evet."

Daisy, aşağıdaki Glen Dewey'i gören kemerli büyük bir pencerenin önünde durdu. "Peki ya benim kendi evliliğim? Vikontla mı? Sana zengin bir koca bulmak için burada olmayacağım. Londra'da olacağım. Çok yakında."

"Çok basit." Mona güldü. "Onunla evlenmeyeceksin. Benim ya da Cassandra'nın tek bir sözüyle senden kaçabilir, bunu sen de biliyorsun. O yüzden onunla evlenmeyi aklından çıkar."

Kadın şeytandı ama Daisy pes etmeyi reddetti. Onu yenebilirdi.

Sonraki sözlerini dikkatle düşündü. "Ama eğer nişanımı sabote edersen ve ben burada çürümeye terk edilirim, sana daha fazla zengin beyefendi getirmek için parmağımı bile kıpırdatmayacağım. Sadece bu da değil, senden kurtulmanın bir yolunu bulurum. Zengin kocanı başka yerde aramak zorunda kalacaksın. Sen benim hayatımı mahvet... Ben de seninkini mahvedeyim."

"Bu göze alacağım bir kumar," dedi Mona. "Şu anda sadece konuşuyorsun. Benden kurtulmak için bir planın yok, yoksa şimdiye kadar yapardın. Ve işte bir uyarı: Tutkal gibi yapışırım. Bir süre sonra, benden kurtulmak için en iyi planın tam da söylediğim şeyi yapmak olduğunu anlayacaksın: Highland toplantısına daha fazla zengin beyefendi getirmek."

Daisy'nin kalbi sıkıştı. Görünüşe göre Mona her şeyi çözmüştü.

Mona'nın sırtışı kadının içini ürpertti. "Mantıklı düşündüğünü söyleyebilirim. Ve eğer benden kurtulursan, en azından

daha uzun var için acı çekmek ve kader .
olmak benim hayat boyu yoldaş."

"I varsayalım değil." O da asla düşmek içinde
ile o Plan. "Perdita işe yaramaz. Ama idare
etmek zorunda."

"Peki ya Cassandra?" Daisy sordu.

"Vikontla evlenecek."

"Onu almayacak."

"Bütün erkekler kazanılabilir." Mona omuz silkti.

"Lumley, Cassandra'nın entrikalarına kanmayacak kadar
zeki, nazik ve anlayışlı biri!" Daisy bu düşünce karşısında
kendini kötü hissetti.

"Baban da öyleydi," dedi Mona. "Ama onu yakaladım. Değil mi?"

Daisy bir kez daha temellerinden sarsıldı. "Senden nefret
ediyorum. Babamı kullandın. O iyi bir adamdı ve bu kadar
kötü muamele görmeyi hak etmiyordu."

Mona omuz silkti. "Köprü'nün altından çok sular aktı."

Ama Daisy umutsuzluğa kapılmayı reddetti.
"Kazanamayacaksın. Seni nasıl durduracağımı bilmiyorum
ama kazanamayacaksın."

Mona pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Kafanı
kumdan çıkarmanı ve dinlemenı öneririm." Arkasını döndü.
"Perdita ve benim düşman olmadığımızı anlamalısın.
Düşmanımız Cassandra. Onun Vikont'la evlenmesini
arzuladığımı söylemedim, değil mi? İstiyor ve istediğini elde
ediyor, özellikle de önce sen elde edersen."

Daisy'nin göğsü öfkeyle genişledi. "Ama sen onun
annesisin! Kızlarını ilkeli yetiştirmek senin görevin. Ve
berbat bir iş çıkardığını da eklemeliyim."

Mona başını eğdi. "Cassandra istediğini elde edecek ve
sen elde edemeyeceksin diye biraz kıskanmıyor musun?
Sende olmayan her şey onda var, biliyorsun."

"Hayır, kıskanmıyorum. Dünyada kıskanacağım son kişi
Cassandra'dır."

Mona'nın gözleri parladı. "Bunu yapmayacaktım ama beni
zorluyorsun. Siz İskoçyalılar çok inatçısınız." Korsesinin içine
uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. "Bunu oku."

Çok eskiydi. Ve bir şekilde tanıdıktı.

Mühür.

Bunun kimin mührü olduğunu biliyordu!

Daisy yavaşça kağıdı açtı ve yazıyı hemen tanıdı:

Sevgili Barnabas,

Dumanlı gri gözleri ve bir tutam siyah saçıyla çok değerli bir küçük şey. Arzu ettiğiniz gibi, Bayan Hausenstab ona Cassandra adını veriyor ve ona kendi bebek kızı Perdita'ya gösterdiğini gördüğüm sevgi dolu ilgiyle davranacak.

Küçük Cassandra'ya nasıl hizmet edebilirim bilmiyorum ama onun vaftiz annesi olarak, hem sizi hem de tatlı kızınızı her zaman düşüncelerimde ve dualarımda tutmayı görevim ve ayrıcalığım olarak kabul edeceğim.

Eski dostun,

Leydi Pinckney kızlık soyadı Lucy Warren

Daisy'nin dizleri titremeye başladı ve kanepeye çöktü. Mona, Bayan Hausenstab'dı. "Bu notu nereden aldınız?"

Mona içini çekti. "Babanla benim evlenmek için birbirimizi nasıl bulduğumuzu hiç merak etmedin mi? Bu sadece bir tesadüf değildi."

"Nereden aldın onu?" Daisy'nin çenesi titredi.

Mona onun yanındaki kanepeye çöktü. "Barnabas bunu masasındaki bir çekmecede saklıyordu, bütün önemli evraklarını orada saklardı."

"Lucy Warren kim?" Elbette Daisy zaten biliyordu ama Mona onun hakkında ne biliyordu?

Mona omuz silkti. "Barnabas'ın evlat edinme işine karışması için ısrar ettiği iyi doğmuş bir kız. Onun müdahalesi olmadan da yapabilirdim ve Londra'ya yerleştikimizi gördükten sonra onun meraklı halinin ortadan kaybolduğunu görmekten memnun oldum."

Daisy zorlukla nefes alabiliyordu. "Gitmem gerek."

Mona umursamaz bir tavırla, "Bunu kabul etmek çok zor," dedi. "Cassandra Barnabas'ın kızı, senin üvey kardeşin. Benim kızım falan değil. Aslında senden üç ay büyük ama ikinize de onun daha genç olduğunu söyledik."

"Neden?"

"Böylece evlendiğimizde en büyük olma ayrıcalığına sahip olacaktın. Barnabas bunu sana borçlu olduğunu düşündü. Bu yüzden sen Bayan Montgomery'sin. Yerinden edilmeni istemedi."

"Cassandra biliyor mu?"

"Evet."

"Ve bunu benden saklamayı başardı mı? Neden acaba?"

"Çünkü eğer yapmazsa, sana yaptığım muamelenin aynısını ona da yapacağımı söyledim."

"Bu iyi bir neden." Daisy, Mona'nın onu kaç kez odasına kilitlediğini düşünerek ürpermesini engelledi. "Ama babam öldükten sonra neden gerçeği öğrenmemi istemedin?"

"Onu en çok kullanabileceğim zaman için saklıyordum."

"Lütfen bana her şeyin nasıl başladığını anlatın."

Mona kaşlarını kaldırdı. "Bilmek istediğine emin misin?" "Evet."

"Barnabas annenle tanışmadan birkaç ay önce Londralı bir aktrisle ilişki yaşadı," dedi Mona. "Sonuç Cassandra oldu. Bana benzeyen birinin nasıl böyle nefes kesici bir güzelliğe sahip olabileceğini hiç merak etmedin mi?"

"Pek sayılmaz." Elbette Daisy'nin vardı ama bunu Mona'ya söyleyemezdi. Bu çok zalimce olurdu.

"Her neyse," diye devam etti Mona, "babandan ara sıra gelen parayla yalnız geçen yılların ardından, onunla temasa geçtim ve Cassandra'nın büyüdüğünü söyledim. Onu görmek istemesine karşı koyamadı ve gördüğünde de... kurnazlığımı kullandım. Çok mantıklıydı. Yas tutuyordu. Ve o da

kızını geri aldı. Sanırım bir şekilde, annenin ölümüyle kalbinde oluşan boşluğu onun dolduracağını düşündü."

Daisy'nin gözleri yaşlarla doldu. "Öyle mi?" Mona omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Daisy'nin kalbi sıkıştı; babasının Kutup Yıldızı olduğunu, onu kederinden çekip çıkaran kişinin *kendisi* olduğunu düşünmüştü.

Mona'ya, "Gitmeliyim," dedi ve odadan koşarak çıktı.

Üvey annesi haklıydı. Kabul etmesi gereken çok şey vardı. Cassandra onun *gerçek* kız kardeşi miydi? Ablası mı? Babasının ilk çocuğu mu?

Ne kadar şok edici. Ne kadar korkunç.

Ne kadar *yanlış*.

Daisy'nin babasıyla ilişkisi nasıldı? Onu Cassandra'yı sevdiğinden daha mı az seviyordu? Mona gibi tatsız biriyle evlendiğine göre Cassandra'yı çok sevmiş olmalıydı.

Daisy ilk kez Cassandra'ya karşı kıskançlık duygularının harekete geçtiğini hissetti.

Ama Cassandra'yı da yeni bir ışık altında gördü. Üvey kız kardeşinin onu hor görmesine şaşmamalıydı. Daisy, sevgi dolu ailesinin kucağında Cassandra'nın yıllar boyunca elde edemediği her şeyi elde etmişti.

Şimdi her şey daha anlamlıydı.

Daisy'nin durum hakkında yüksek sesle bir şeyler söylemesi gerekiyordu, yoksa hissettiği tüm karışık duygulardan dolayı patlayacaktı. Yatak odasındaki aynaya doğru fısıldadı: "Cassandra babamın kızı. *Benim* kız kardeşim."

Sadece aynı babayı paylaşmakla kalmadılar, Cassandra Daisy'nin vikontunu da çalmak istedi!

Daisy'nin korkusu ve kıskançlığı daha da arttı.

Mantıksız davranıyorsun, dedi kendi kendine. *Cassandra kaba ve yardımsever değil, hatta zalim. Charlie ona katlanamıyor.*

Amayine de. Kendi babası Mona tarafından içeri alınmıştı.

Charlie de aynı yoldan gidip Cassandra tarafından kandırılabilir mi?

Tüm bu vahiy hâlâ sindirilemeyecek kadar büyük bir kavramdı... Daisy'nin bunu düşünmek için biraz zaman harcaması gerekecekti.

Bu arada, Mona'nın kendisine attığı ikinci sözlü el bombasıyla da uğraşmak zorundaydı. Bu Daisy'nin hâlâ Vandemere Şatosu'ndaki kule odasında sakladığı eski bir mektupla ilgiliydi; Leydi Pinckney'den Barnabas'a gelen ve Daisy'yi dört yüz poundu almak için Leydi Pinckney'den yardım istemeye teşvik eden not.

İkinci mektubu okuduktan sonra Daisy artık Leydi Pinckney'nin bir zamanlar babasının eski bir arkadaşı ya da sevgilisi olan birinden daha fazlası olduğunu biliyordu; o Cassandra'nın *vaftiz annesiydi, onun değil*.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Vandemere Şatosu'ndaki koyun kırkma yarışmasının zamanı gelmişti ama Charlie kendini yarışmacı bir ruh halinde hissetmiyordu. Daisy için endişeleniyordu. Bütün öğleden sonra dikkati dağılmış gibi davranıyordu ve ağladığına yemin edebilirdi. Ama ona hiçbir şey söylemiyordu.

Her zamanki gibi konuklarla meşgul olmaya devam etti.

"Bir vaftiz annesinin yardımını istedin, bırak da ben yardım edeyim," dedi.

ona söyledi.

"Hayır," dedi açıkça. "Ama teşekkür ederim." Ve yoluna devam etti.

Ve sonra bir adım geri çekildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve ona küçük bir gülümseme fırlattı. "Endişenizi takdir ediyorum."

Charlie kadınları anlayıp anlayamayacağını bilmiyordu. Vaftiz annesi olmanın ne demek olduğunu anlayıp anlayamayacağını da bilmiyordu ve tüm kalbiyle bu tür konular hakkında endişelenmek zorunda kalmamayı diliyordu.

Ancak büyükannesinin dublörü olarak hizmet etmek onu Daisy'ye getirmişti ve bundan pişmanlık duyamazdı.

Yarışma başlamak üzereyken, kalabalığın içinde onu bulup iyi olduğuna dair kendini rahatlatmak zorunda hissetti.

Bir an sonra onu kalabalıktan biraz uzakta Bayan Cassandra ile sohbet ederken gördü ve ikisi de hiç mutlu görünmüyordu.

Bay King de onları gördü. "Ne yapıyorlar bunlar?" Etraflarını saran kalabalığın gürültüsüne aldırmadan elleri kalçalarında onlara baktı.

"Bilmiyorum." Charlie de aynı derecede büyülenmişti ama bunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Bir tür tartışmanın içinde gibi görünüyorlar." Amerikalı ikiliyi dikkatle izledi. "Acaba kim başlattı?"

"Bilmiyorum."

Charlie başka hiç kimsenin genç bayanlara en ufak bir ilgi göstermemesinden memnundu.

"Göz kamaştırıcı," dedi Bay King. "Üvey kız kardeş. Şimdiye kadar onu hiç fark etmemiştim çünkü sürekli nişanlınıza hançer gibi bakıyordu. Ama güzel bir fiziği var. Ve biraz da ruhu var, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Charlie, bu yabancıya onun karakterini açıklamak istemiyordu. Bunu yaparsa pek de centilmen sayılmazdı.

Bay King küçük bir kahkaha attı. "O bir akranın yatağına ait olan biri. Ya da güçlü ve zengin birinin yatağına."

"Hayır," diye sertçe cevap verdi Charlie. "Hayır, öyle değil. Bayan Montgomery bunu söylediğinde kupasındaydı ve eminim pişman olmuştur."

İkisi de Bayan Cassandra'nın burnunu havaya kaldırmasını izledi.

Daisy'nin boğazı ve yanakları pembeleşti.

Ve sonra iki kadın farklı yönlerle doğru yürüdüler.

"Birbirlerinden hoşlanmıyorlar," dedi Bay King. "Bu kesin."

Charlie de aralarında çirkin bir şeyler olduğunu görüyordu ama merakını -ve endişesini- bir süreliğine bastırmak zorundaydı.

Kazanması gereken sıkıntılı bir yarışma vardı.

Evet, her şeyde en iyi olmayı severdi ama bunlar koyundu.

Koyun.

Eğer ejderha olsalardı, Daisy ve kalabalığın önünde erkekçe ve cesur görünmekle daha çok ilgilenirdi. Bu durumda, Bay King bir şekilde onu yenerse, Londralı arkadaşlarının kendisini aptal durumuna düşürdüğünü görmek için burada olmadıklarına sevinecekti ve Daisy de muhtemelen kaybetmesini umursamayacaktı.

"Kazanırsanız ödülünüz ne olacak?" diye seslendi ziyaretçilerden biri, Bay King'le birlikte koyunlarını Joe'nun tebeşirle çimenlere çizdiği daireler içindeki yerlerine iterken.

"Ödül yok," diye yanıtladı Charlie, "sadece kazanmanın şerefi!" Adam sırttı ve ona bir başparmak işareti yaptı.

Charlie'nin dikkati biraz dağılmıştı -ilk koyunu belki de sandığından daha inatçıydı- ve makasının yeterince keskin olup olmadığını merak ediyordu. Kalabalık da hayal ettiğinden daha büyüktü.

Yayla kıyafetlerini giymiş olan Perdita, büyük bir sandalyede oturarak yargılamaya hazır bekliyordu, ancak gerçek yargıç köyün yaşlısıydı.

Öyle bile olsa, Perdita belli ki kendi ortamındaydı.

Birdenbire yüksek sesle bir onaylama kükremesi duyuldu - ne hakkında, Charlie'nin hiçbir fikri yoktu.

Bay King sırttı. "Kesinlikle," dedi kalabalığa, sonra Charlie'ye baktı. "Sen ne diyorsun?"

"Neye?"

Bay King, "Kaybeden Glen Dewey'deki yeni barda herkes için bir tur içki ısmarlamalı," diye cevap verdi.

Yakışıklı bir adam öne çıktı. "Ben Gavin MacKee'nin bu gece düzenleyeceği büyük açılıшта!"

Bütün erkekler bağırdı, alkışladı ve ıslık çaldı.

"Daha iyisini yapacağım," dedi Charlie onlara. "Eğer kaybedersem, onun yerine Joe'nun viskisinden bir fıçı daha getirip dağıtacağım."

"Hayır, yapmayacaksınız Lord Lumley," diye azarladı Gavin onu. "Hayatımı barda kazanmak zorundayım. Kaybedersen raundu sen ısmarlayacaksın, dostum."

"Bugün kazanamazsan, kaybetmenin acısını cebinde hissetmelisin delikanlı!" diye seslendi bir başkası.

"Bu doğru," dedi yaşlı bir adam. "Hangi zengin soylu kaybederse ödemek zorunda!"

Kalabalık onun sözlerini içten bir "Yaşasın!" ile onayladı. Basit, dostça bir bahisti.

Ama bu Charlie için tehlikeli bir şeydi.

Daha fazla kaybetmeyi göze alamazdı.

Eğer yaparsa, Daisy'den borç para almak zorunda kalacaktı. Bir adam bahisten kaçmazdı. Köyün erkekleri için bir tur içki ısmarlamak zorunda kalacaktı.

Bu da Londra'daki arkadaşlarıyla girdiği bahsi kaybedeceği anlamına geliyor.

Bu da onun Marriage Mart'a atılacağı anlamına geliyordu çünkü o onurlu bir adamdı ve onurlu adamlar bahisleri kaybettiklerinde itiraf ederlerdi.

Neden, ah neden, bir koyun kırkma yarışmasından başka bir şey olamazdı?

Köyün yaşlısı ağılın ortasına doğru yürüyüp kırmızı bir mendili havaya kaldırırken, nefes alarak koyununu sabit tuttu. "Unutmayın beyler, hızınıza ve kırkım kalitenize göre değerlendirileceksiniz. O zavallı koyunlarda çentik olmasın. Ve ne kadar az kesik olursa o kadar iyi. İşaretinizle, hazır olun, başlayın!" Adam "başla" der demez mendili indirdi ve maç başladı.

Doğru yap, dedi Charlie kendine.

Bağlayacağı yeri bulmak en zor kısmıydı. Joe'nun ona gösterdiği gibi kolunu koyunun boynunun altına koydu. Arka ayaklarıyla sıçramaya çalıştığında, Charlie sırtını eğerek bir insan gibi oturmasını sağladı. Karnındaki yün ve deri kıvrımını yakalayarak ilk hayati kesimi yaptı ve onu kesmemesi için dua etti.

Ve yapmadı. Rahat bir nefes alarak, Bay King'in hangi stratejileri kullandığını gözlemlememeye yemin etti. Charlie odaklanmaya devam edecekti. *Son derece* odaklanmış.

Kalabalık her ikisine de seslendi ve Charlie elinden geldiğince onları duymazdan geldi. Charlie makasla yününü keserken koyun giderek daha fazla debeleniyor, kabarık şeyi tek bir parça halinde çıkarmaya çalışıyordu.

Karnında ve göğsünde stresin arttığını hissetti, tutuşunu kaybettiğinde ve koyun kaçtığında da bu durum düzelmedi.

Kafasının içinde mavi bir çizgiye küfretti. Hiç de gülmüyordu. Özellikle de Bay King'in muazzam ilerlemesini gördüğünde, koyununun peşinden koşup onu kırkım yerine geri getirmesi gerektiği için gözlemlemekten kendini alamadı.

Bir ılık yükseldi. Bay King'in ilk koyunuyla işi bitmişti!

Yüce Tanrım, diye düşündü Charlie. *İşiin içindeyim*.

Kendisiyle evlenmek için çırpınan Londralı sosyete kızlarının hayalleri onu kuşatmıştı ama o bunları bir kenara atmaya kararlıydı.

Bir dakika sonra ilk koyununu bitirmişti. Koyunun arkasını sıvazladı ve koyun çırılçıplak, üzerinde sadece birkaç tutam yn kalmış bir halde bağıra çağıra koşarak uzaklaştı. İyi bir işi çıkardığını düşünüyordu ama yeterince hızlı ve iyi yapmış mıydı?

"Sadece iki tane kaldı!" Joe'nun ona seslendiğini duydu. Lanet olsun, bu işi çok uzun sürecekti.

Öyle de oldu. Charlie hayatında hiç bu kadar çok çalışmamıştı. Burnunun dibinde bir koyun debelenirken yapılması gereken titiz bir işi. Alnından ter boşanıyordu. Tüm vücudu terden sırlıklam olmuştu, bu da sonraki iki koyunu tutmasını çok daha zorlaştırıyordu.

İnsanlar geldi ve gitti. Bir kova sudan tazelendiler, mataralardan içtiler, ilerlemeleri hakkında yorumlar yaptılar.

Bu arada Bay King de köle gibi çalışıyordu. Charlie onun ne kadar iyi olduğunu bilmiyordu ama yakın olduklarından şüpheleniyordu. Kalabalığın alaycı sözleri kesildi. Gürültüleri daha yüksek, daha çılgınca bir hal aldı.

Charlie paniğe kapıldığını hissetti ama bunu bir kez daha bastırdı.

Kaybedemezdi!

"Charlie!" Daisy'nin sesini diğerlerinin üzerinde duydu.

Yarım saniyeliğine başını kaldırıp baktı. Kadın ambarın yanında, onu görebilmek için alçak bir kütüğün üzerinde duruyordu. Gözleri endişeyle parlıyordu ve onun gözlerini yakalayıp ona el salladığında dudağını ısıırıyordu.

Cassandra Daisy'nin yanında duruyordu. Daisy'ye el sallarken o da dudaklarını büzerek gülümsüyordu ama yüzü hoş olmayan bir şeyle gerilmişti.

Daisy vey kız kardeşine baktı ve Charlie'nin kızgınlık olarak algıladığı küçük bir yüz buruşturması yaptı ve belki de

biraz kafa karışıklığı.

Cassandra neden bu kadar yakın duruyordu? Neden yarışmayı başka bir yerde izleyemiyordu?

Charlie Daisy'nin adına kızgındı. Sadece ona tezahürat yapmaya çalışıyordu ama Cassandra biraz can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Daisy üvey kardeşinin neden orada olduğunu merak etmekten vazgeçmiş gibi görünüyordu çünkü ellerini birleştirdi ve ona seslendi, "Kazan, Charlie, kazan!"

Kalabalığın gürültüsü arasında söylediği bu cılız söz ona muazzam bir güç verdi ve yenilenmiş bir enerjiyle işine geri döndü.

Daisy'nin bu maçın gerçek risklerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilseydi, umursar mıydı?

Üçüncü koyun diğerlerinden daha kötü bir şekilde kişnedi ve bağırdı. Onu en sona saklamıştı çünkü onu otlaklarda görmüştü. Patronluk taslıyordu, öfke patlamaları yaşıyordu.

"Gidin Vikont, gidin!" diye bağırıldığını duydu sağından küçük bir çocuğun.

"Bay King önde!" diye seslendi bir başkası.

Charlie'nin solundaki yaşlı bir adam, "Evet, hem de çok yakın," dedi.

Koyun öyle bir kıpırdandı ki, Charlie makası kaldırıp uzak tutmak zorunda kaldı. Geriye doğru tökezledi, koyun büküldü ...

"*Git!*"

"*Bir noktayı kaçırdı!*"

"*Bu lanet koyun bana karımı hatırlatıyor!*" "*Acele et!*"

Charlie kalabalığın kendi koyunundan mı yoksa Bay King'inkinden mi bahsettiğini bilmiyordu ve kesinlikle hangisinin *gitmesi* ya da *acele* etmesi gerektiğini de bilmiyordu.

Duruşunu yeniden ayarladı: dizler bükülü, ayak parmakları içeride... Koyun bacaklarının arasındaki pozisyona kilitlendi.

İşte buydu.

Gözünü kırpmadan ve nefes almadan koyunları kırkmayı bitirdi.

Makasını bıraktı ve yukarı baktı ve-

Bay King koyununun sağ tarafındaki son yün parçasını kırkıyordu ve ...

Bitmişti.

Tamam.

Charlie gözlerindeki teri sildi. Ciğerleri patlamak üzereydi ama kendini yavaş ve ölçülü nefesler almaya zorladı. Köyün yaşlısı ve yandaşları şimdiden son iki koyunda çentik olup olmadığını inceliyor ve ne kadar düzgün kırkıldıklarını görmek için yapağıları tutuyorlardı.

Charlie ağrıyordu ama sanki daha önce hiç olmadığı kadar çok çalışmamış gibi Bay King'e doğru ilerledi. Bay King de ona doğru geldi. Rakibi de Charlie'nin hissettiğı kadar bitkin görünüyordu.

Ortada buluştular ve el ele tutuştular. "İyi bir maçtı," dedi Charlie.

"Gerçekten de öyleydi." Bay King'in el sıkışması sert ama hızlıydı.

Biraz fazla hızlı, diye düşündü Charlie, tamamen sportmence sayılamayacak kadar.

Omzunun üzerinden baktı; Daisy hâlâ ambarın önündeydi, ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu. Cassandra onun yanında duruyordu, iki eli bir kalçasının üzerindeydi, gergin ifadesini yalanlayan rahat bir duruşu vardı. Daisy küçük kütüğünün üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı ve tekrar el salladı.

Ona bir el kaldırdı ve sırttı, yetersiz bir zıplamadan daha fazlasına değdiği için mutluydu. Tam teşekküllü bir zıplamayı hak ediyordu, değil mi?

Al bakalım, Bay King, diye düşündü, Daisy'nin adam hakkında çok hevesli olduğu Keep'in salonundaki o ilk buluşmayı hatırlayarak.

Ama sonra bir davul sesi dikkatini başka bir yöne çekti. Kırkma işini en iyi kimin yaptığını öğrenmenin zamanı gelmişti.

Perdita ayağa kalktı, yumrukları kalçalarındaydı.

Köyün yaşlısı boğazını temizledi. "Laird seçimini yaptı."

Ltften kazanan ben olayım, diye dua etti Charlie. Köy barında içki ısmarlamak zorunda kalmayı gerçekten istemiyordu.

Daisy'yi, onun ne kadar taze, gerçek ve alingan olduğunu düşündü ve diğer İmkânsız Bekarlar'la girdiği bahsi kazanmak için Şiddetli bir acı hissetti. Londra Evlilik Pazarı'na girip yapmacık bir bayanla evlenmek istemesine imkn yoktu.

Hiç.

Başını eğdi ve kaderini bekledi.

"Kazanan... *Lord Lumley!*" diye bağırdı yaşılı adam.

"Evet!" Perdita güçlü bir homurtu çıkardı ve yumruğuyla havayı yumrukladı.

Charlie başını kaldırdığında, kendini bir kulaktan diğerine sırtırken buldu.

O kazanmıştı. Tanrıya Şükür.

Daisy'yi görmek için hemen arkasını döndü. İŞte oradaydı, ona gülümsüyordu! Cassandra dirseğinin dibinde oyalandığı için biraz gergin görünüyordu ama o gülümseme kalbinin her köşesini aydınlatıyordu.

Kadının mutlu olduğu gerçeği onu son derece memnun etmişti.

Ona göz kırptı. Kız kızardı, bu da ona Şu anda oraya gidip bir kutlama cğ alabilmeyi diletirdi.

Daha sonra ifadesi Şöyle oldu.

Daha sonra gözleriyle doğruladı.

Tam da bu sırada Bayan Cassandra onu güzel bir Şekilde itti ve Daisy'nin tökezleyerek kaygan bir alana düşmesine neden oldu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daisy Charlie için mutluydu. Gerçekten mutluydu. Bütün gece nefesinin altında dişlerini sıkarak "Charlie için mutluyum" dedi.

Yaptığı son şey bu olsa bile Charlie için mutlu olurdu. Cassandra'yla başına gelenleri *unutacaktı*. Cassandra'nın Daisy'yi kütüğünden itecek kadar kötü biri olduğunu unutacaktı.

Ve çamura düştüğünde gözlerinin yaşardığını ve Cassandra'nın gülerek uzaklaştığını unutacaktı.

Charlie, tabii ki erkek kalabalığıyla birlikte bara götürülmüştü. Daisy hızlıca üstünü değiştirmek ve Hester'a uzun uzun sarılmak için Vandemere Kalesi'ne koştu ve yetişkin insanların birbirini itmesi diye bir şey olduğunu neden hiç bilmediğini merak etti.

Joe, iki taraf da bunu yaptığında buna güreş denildiğini söylemişti.

Hester ona, "Ama biri bunu yaptığında buna kindarlık denir," dedi.

Keep'e döndüğünde Daisy geceyi atlatmanın tek yolunun Cassandra'dan ne pahasına olursa olsun uzak durmak olduğuna karar verdi. Onun hakkında kaba şeyler düşünecekti. Ayrıca kendine acıyacak ve hayatının nasıl daha iyi olacağını merak edecekti. Ve ağlamamak için mutfakta tencereleri ovmakla meşgul olacaktı.

Charlie yeni bardaki kutlamadan sonra diğer adamlarla birlikte Keep'e döndüğünde Daisy hâlâ mutfakta tencere ovmakla meşguldü ama kendine acımayı bırakmıştı. Çok çalışmak insana bunu yaptırırdı.

Cassandra'nın bir saat önce mutfaktan geçerken onu ovalarken görmesi de yardımcı olmuş olabilir.

kafasını kapıdan içeri sokup, "Eski püskü elbiseni mahvettiğim için özür dilerim. Şimdi belki düzgün bir tane almak zorunda kalırsın."

Daisy de şöyle demişti: "Eğer nazik olmaya çalışıyorsan, çok kötü bir iş çıkarıyorsun. Neden benimle uğraşıyorsun, Cassandra?"

Cassandra omuz silkti.

Daisy'nin kalbi öfkeyle çarpıyordu. "Ne düşündüğümü sana söylemeli miyim?"

"Devam et," dedi yeni kız kardeşi başını sallayarak.

"Pekâlâ." Daisy kollarını kavuşturdu. "Keşke içine düştüğüm çamuru yeseydin ve sen ve Kuzen Roman'ın bana o ilaçlı şarabı içirerek beni hasta ettiğiniz gibi hasta olsaydın."

Cassandra bunun üzerine dudağını ısırды ve yoluna devam etti.

Bu arada aşçılar, erkeklerin ve Perdita'nın yemeleri için sıcak tuttukları doyurucu bir kuzu yahnisi ve ekmek yapmışlardı.

-Geri dön.

Bunu birkaç tur kart oyunu izledi ve her zamanki gibi Daisy son konuk emekli olana kadar yatağa gitmedi.

Charlie yatak odasının kapısında ona, "Senin için bir sürpriz hazırladım," dedi. "Bugünkü sıkı çalışmandan sonra bunu hak ettin. Ve yaşadığın talihsizlikten sonra."

"Ne talihsizliği?"

"Bilirsin işte."

Dudağını ısırды. "Bunun olduğunu gördün mü?" Başını salladı.

"Neden sen-"

"Bunu yapmamı istemeyeceğini biliyordum," dedi.

Yere baktı ve çamura bulanmış olma hissini hatırladı.

"Haklısın," diye iç geçirerek cevap verdi. O anda yanına biri yaklaşmış olsaydı çığlık atardı.

"Seninle birlikte olmak istedim," dedi. "Gerçekten. Ama sonra uzaklaştım, bara gittim. Bana bunun neden olduğunu söyleyecek misin?"

"Eninde sonunda," dedi.

Kızın alnındaki bir bukleyi çekti.

"Sürprizimi ne zaman alacağım?" diye fısıldadı.

"Söylemeyeceğim," diye karşılık verdi Charlie ve yatak odasına süzüldü. Ona yirmi dakika oyalanacağını ve gizli merdivenden yatak odasına çıkmadan önce yandaki Bay Woo için biraz gürültü yapacağını söylemişti.

Daisy odasına girdiğinde, ateşin önünde duran güzel bir bakır küvet gördü. Suyun yüzeyinden yukarı doğru buhar kıvrımları yükseliyordu. Bir sandalyenin üzerine kabarık bir havlu ve bir kalıp sabun serilmişti.

Görünüşe göre Charlie bekleyememiş. Birkaç saniye sonra ortaya çıktı. "Banyonuz, leydim."

Bir an için ikisi de konuşmadı. Ateşin üzerindeki bir parça turba alevlendi ve bir kütük kaydı.

"Ne kadar harika," dedi Daisy, nefes nefese kaldığını hissederek.

Charlie yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Geçirdiğin günden sonra buna ihtiyacın var. Ama kısıtlamalarımız hâlâ geçerli."

"Ne kısıtlaması?"

"Bu sabahki konuşmamızı hatırlarsanız, bu gece birbirimize dokunmayacağımızı söylemiştiniz ve ben de kabul etmiştim."

Daisy düşündü. Ya da düşünmeye çalıştı. O bu kadar yakındayken konsantre olmak zordu. "Oh," dedi. "Zekisin, değil mi?"

"Aslında akıllıdan çok çaresiz." "Ne için çaresiz?" diye fısıldadı.

"Senin için. Ekranı bu yüzden getiriyorum. Eğer birbirimize dokunamayacaksak, kesinlikle birbirimizi görmemeliyiz de. Çok cazip, değil mi? Ve banyodan sonra mumu söndürüp yatağın kendi taraflarına geçeceğiz."

Yutkundu. "Evet. Haklısın, tabii ki."

Bir köşeden egzotik boyalı ipek bir perde çıkardı ve küvetin önüne yerleştirdi. "Bakmayacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim Charlie," dedi usulca, birden utandığını hissetti.

"Rica ederim," dedi ve onu abdest alması için yalnız bıraktı.

Paravanın arkasında ondan hiçbir şey göremiyordu. Ama odanın içinde yürüdüğünü duydu. Ve sonra onun bir sandalye çektiğini ve küvetinden iki metre uzakta olmadığını bildiği küçük bir masanın üzerine bir mum koyduğunu duydu.

"Bekleyecek misin?" diye sordu ona paravanın arkasından. Onun kızardığını göremediği için mutluydu.

"Evet," dedi. "Vakit geçirmek için iyi bir kitabım var."

"Pekâlâ." Yavaşça kurdelelerini çözdü. Ateş tısladı ve çatırdadı. Şöminenin üzerindeki saat yavaşça tik tak ediyordu. Charlie kitabını okurken dönen sayfaların sesini de duydu.

Elbisesi yere düştü. Soğuk hissetmemesine rağmen titredi.

"Daisy," diye fısıldadı

Charlie. "E-evet?"

"Çok güzelsin, biliyorsun."

Nefesi kesilmiş gibiydi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Ve sonra arkasındaki ateşin ekranda çizdiği şeklini görebilmesi gerektiğini fark etti. Onu görmek için ekrana bakmaya çalıştı ama yapamadı. Yine de onu *hissede biliyordu*. Onun varlığı odayı dolduruyordu.

Dikkatle küçük bir tabureye çıktı ve küvete girdi.

"Oh, bu iyi hissettiriyor," dedi

kadın. "Sevindim," diye

karşılık verdi.

Gözlerini kapattı ve birkaç dakika boyunca rahat bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Charlie sayfalarını çeviriyordu. Ateş, turba ve kütüklere vuruyordu.

Bu banyo gerçekten de ihtiyacı olan şeydi. Bugün çok çalışmıştı. Ve aynı zamanda çok savaştı. Uzuvarları ağrıyordu.

Sabuna uzandığında, su damlacıklarının sesi odanın içinde yüksek sesle yankılanıyor gibiydi. Koştu

sabunu koluna döktü. Sonra diğerine. Kollarını tekrar suya daldırdı, sıcaklık hissinin ve lavanta kokulu sabunun tadını çıkardı.

Ama artık sayfaların çevrildiğini duymuyordu. Bir süre daha oturdu.

"Charlie?" diye seslendi
usulca. "Evet?" diye cevap
verdi.

Güldü. "Uyuyakalmış olabileceğini düşündüm." "Hayır," dedi.

Ama onun ses Sesli neredeyse çok Ciddiyim.
Aslında,

İşkence daha iyi bir kelime olurdu.

Ani bir bilgiyle gözlerini kırptırdı.

Adam ekranın diğer tarafında oturuyordu, değil mi? Ve kızın bu tarafta çırılçıplak olduğunu biliyordu.

"Charlie," dedi.

"Evet?"

"Perdenin etrafına gelemes misin?" Uzun bir sessizlik daha oldu.

"Hayır," diye yanıtladı sonunda.

"Ama ben seni istiyorum," diye fısıldadı. "Dün gece yaşadıklarımızı istiyorum. Ve Taş Merdivenler'de." Ellerini buharlı suyun içinde sallayarak küçük dalgacıklar oluşturdu.

Bir sessizlik daha oldu.

"Hâlâ yapabiliriz," dedi. "Bir bakıma."

Ellerini suyun içinde hareket ettirmeyi bıraktı. "Nasıl?"

"Sadece bizi birlikte hatırla. Ve bedeninin bunu yapacaktır. dinlen."

İlgisini çekmişti ve hiç düşünmeden sabunu göğüslerinin üzerinde gezdirdi. Bacaklarının arasında bir zevk kıvılcımı çaktı ve onun kendisine gelmesini istedi.

Çok kötü.

"Charlie," diye fısıldadı, kendi sesindeki ağlamaklı ihtiyacı duyuyordu.

"Ben de seni istiyorum," dedi. "Hem de çok. Ama bu gece birbirimize bu şekilde sahip olamayacağımızı sen kendin söyledin."

"Bu adil değil," dedi.

"Adil olmanın bununla bir ilgisi yok. Ama arkana yaslanabilirsin Daisy ve gözlerini kapatabilirsin. Bırak vücudun kontrolü ele alsın."

Hayal kırıklığıyla ama aynı zamanda birlikte olma düşüncesinden duyduğu zevkle iç çekti. "Ne yapacaksın?"

"Aynısı. Ama bana bir konuda söz vermelisin." "Ne?"

"Ne olursa olsun, sen hayal kurmayı bırakmayacaksın." Duraksadı.

"Ne olana kadar?" diye sordu nefes nefese. "Sen tatmin olana kadar," dedi adam.

Memnun oldum.

Karnına dokundu ve ellerinin bacaklarının arasındaki buklelere uzanmasına izin verdi. Charlie onu oradan üç kez öpmüştü. Bunu tekrar yapması için can atıyordu.

"Söz veriyorum." Alt dudağını yaladı ve bacaklarının birbirinden ayrıldığını hissetti.

"Beni düşün," dedi tekrar. "Ve ben de seninle olmayı dileyeceğim, dün gece olduğu gibi."

Botlarının çıktığını duydu. Sonra pantolonunu perdenin üstüne fırlattı. Ve son olarak gömleği de oraya sarıldı.

"Çıplaksın," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Sesi sertti. "Ve ben burada kalıyorum. Seninle birlikte. Seni izlerken. Sana dokunuyormuşum gibi davran Daisy."

Hiç bu kadar şehvet düşkünü hissetmemişti. Her yerine bir öpücük gibi dokunan suya dalmışken, kendini hiç bu kadar arzu dolu hissetmemişti.

Bir kez daha sessizlik hüküm sürdü ve sonra yüksek sesle iç çekti, elleri vücudunda dolaşırken ve Charlie'yi düşünürken nefes alıp vermesi hızlandı.

"Hâlâ izliyor musun?" dedi.

"Yapamıyorum... Gözlerimi ekrandan ayıramıyorum." "Seni istiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de seni istiyorum."

"Ben gidiyorum-" Ve sonra vücudu suyun üzerinde bir gökkuşağı gibi yükseldi. "*Charlie,*" diye inledi.

Tensel bir zevk dalgasıyla doruğa ulaştı ve tekrar yere çöktü, vücudu gibi zihni de suyun sıcaklığıyla ve Vikont'uyla yeni derinlikler -ve şefkatli bir tutku- keşfettiğinin bilgisiyle kozalanıp sürüklendi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir hafta sonra Charlie bir gözünü açtı ve Daisy'nin yanında kıvrılmış, huzur içinde uyuduğunu gördü. Henüz uyanmamış olmasına şaşmamalı. Dün ziyaretçilerle uzun bir gün daha geçirmişlerdi ve günün büyük bir kısmı yağmur yüzünden kapalı mekânlarda geçmişti. Ve bunu, aralarında defalarca doyurulmayı bekleyen tutkulu bir gece daha izlemişti.

Daisy sanki onun tarafından izlendiğini biliyormuş gibi gözlerini açtı ve gülümsedi. "Bugün *çok güzel* bir gün, şimdiden söyleyebilirim," dedi. "Öyle olmak zorunda. Bu gece *dans* gecesi var."

Gözlerinde parlayan tüm o mutluluk ve umutla ona baktığında, çok önemli bir şeyi fark etti: onu seviyordu. Onunla ilgili her şeyi seviyordu.

Bu bilgi onu derinden sarstı.

Ama şimdi bunu düşünemezdi. Bu duygu çok değerliydi. Bugün bunun tadını tek başına çıkarmalıydı. Ne anlama geldiğini keşfetmeliydi.

"Bugün kaledeki son günümüz olduğuna göre," dedi, "sanırım balığa çıkacağım. Tek başıma."

"Yalnız mı?"

Başını salladı. "Düşünmem gereken bazı şeyler var." "Ne hakkında?"

Onu öptü. "Hayat, sanırım. Ve her gece aynı güzel kadınla yatmanın ne kadar büyülü olabileceğini."

Daisy iç çekti. "Birlikte geçirdiğimiz geceler olmadan geçen haftayı nasıl atlatabilirdim bilmiyorum."

"Sindirimen gereken şok edici haberler aldın. En büyük düşmanınızın öz kız kardeşiniz olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Sırıttı. "Biliyorum. Kaderin şeytani bir mizah anlayışı var, değil mi? Bu arada, Bay King'in bu gece Cassandra'ya evlenme teklif etmesinin mükemmel olacağını düşünmeden edemiyorum."

Onu Amerika'ya götürecekti. Ve onu bir daha görme konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Sanırım kız kardeşim olduğu için üzölmeliyim ama üzölmüyorum. Hâlâ konuşmuyoruz. Birkaç gün önce kendime daha güzel bir elbise almam gerektiğine dair yaptığı tuhaf yorum dışında. Tam olarak kin dolu değildi. Sanki... güzel bir elbisem olmasını *istiyormuş* gibiydi." Dudağını ısırdı. "Onu yanlış anladığımdan eminim. Ama yanlış anlamamış olma ihtimalim de var elbette ve gerçek şu ki, *onun* da güzel bir elbisesi *olsun* istiyorum. Bu gece için. Her kadın güzel görünmeli."

"Sen de dahil," dedi Charlie. "Yeni bir elbisen var mı?"

"Hayır."

Charlie iç çekti. "Sen de bir tane almalısın."

"Çok geç," dedi kayıtsızca, sonra dirseklerinin üzerine oturdu. Charlie'nin çok hoşuna gidecek şekilde, yorganı çekmeyi unuttu ve güzel, dik göğüslerini sabah ışığına maruz bıraktı.

"Ah, canım," diye fısıldadı.

"Ah, canım, doğru," diye yanıtladı Charlie onu. Eğildi ve onun boynunu öptü. "Nedense şu anda yeni kız kardeşini düşünemiyorum. Ya da beni ne kadar üzse de yeni elbisenin olmayışını. Bizim hakkımızda konuşmak istiyorum. Beni dünyanın en yaratıcı aşığı yaptın."

"Öyle mi?"

"Gerçekten de öyle." Elini kızın ipeksi göğsünde gezdirdi. "Birlikte uyuyorduk-"

"Birlikte uyumaktan daha *fazlasını* yaptık-"

"Evet, bir haftayı aşkın süredir. İnanılmaz bir ustalık ve hoşgörü gösterdiğimiz için ödöl kazandığımıza inanıyorum. Hiç olmadığın kadar bakırsın."

"Ödöl ne?"

Kulağına fısıldadı.

"Oh, bu fikre bayılıyorum!" Tekrar sıırıttı. "Birbirimize dokunmamıza izin verilmeyen geceyi hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Hepsi senin suçundu bu arada."

"Şimdi önerdiğin şey daha da eziyetli!" "Ve sen buna bayılıyorsun."

Burun buruna gelene kadar onu kendine çekti. "Seviyorum."

Günlerin bu kadar hızlı geçtiğine inanmak zordu ve misafirleri Yaylalar'a her zamankinden daha fazla hayran kalmış görünüyordu. Köy, ziyaretçilerini karşılama konusunda kendini aşmış, Keep'te, avda ve takip eden oyunlarda onlara cömertçe ilgi göstermişti.

Ve tüm bunlar olurken, Bay King her anını Cassandra ile geçirmişti.

Avda Bay King eve en büyük geyiği getirmişti ama Cassandra pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ayrıca daha sonra düzenlenen tüm oyunlara da katılmıştı... kılıç fırlatma, taş kaldırma ve hız yarışları ve kendi payına düşen zaferi kazanmıştı. Ama Cassandra tüm bu olanları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle izlemekle yetinmiş ve ona görünürde hiçbir iyilik yapmamıştı; bu da Cassandra'nın ona olan ilgisini daha da artırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Sence Cassandra onu kayırıyor mu?" Daisy şimdi Charlie'ye sordu.

"Sanırım olabilir. Bunun ilk ipucunu dün aldım." Daisy nefesini içine çekti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Charlie omuz silkti. "Onunla köyden eve kadar yürümesine izin verdi. O eve dönüş yolunda başımıza neler geldiğini biliyorsun."

Daisy kızardı. "Taş Merdivenler. Ama kesinlikle Cassandra-

"Bu kadar... ahlaksızca olmaz mıydı?" Adam onun burnunu öptü. "Evet," dedi ve onu şakacı bir şekilde itti.

"Eve dönerken her ne olduysa, yemek boyunca onunla konuştu."

Daisy dudağını ısırdı. "Bence ondan gerçekten hoşlanıyor." "Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Ama onun çok ama çok zengin olduğunu düşündüğünü ağzından kaçırdı. Sence bu ne anlama geliyor?"

Charlie sırtıttı. "Cassandra'yı tanıyorsam, onun karısı olmakla ilgilendiğini söylüyor."

"Haklı olduğunuza inanıyorum. Yani umut için yer var. Acaba neden seni takip etmekten vazgeçti? Çamur kaçamağımızdan beri senden vebadan kaçır gibi kaçıyor."

Charlie Daisy'nin alnındaki birkaç saç telini fırçaladı. "Hiçbir fikrim yok. Belki de iyi bir kız kardeş oluyordur."

"Hah," dedi Daisy. "Eminim haince bir amacı vardır. Yine de içimde küçük bir parça bu yeni Cassandra'yı merak ediyor. Her zamanki gibi kaba ve başkalarının kusurlarına gülmekten büyük zevk alıyor ama günlerdir bana doğrudan hakaret etmiyor. Neredeyse onları özleyeceğim."

"Bilmeni isterim ki," dedi Charlie tüm ciddiyetiyle, "bu konuşmadan önce bile Bay King'e niyetinin tam olarak ne olduğunu sormayı planlıyordum - balodan bir gece önce kütüphanenin mahremiyetinde. Cassandra benim kız kardeşim değil ama artık onun senin olduğunu biliyoruz. Ve sen büyükannemin vaftiz kızı olduğun için" -ve *sevdiğim kadınsın*, diye düşündü- "ona karşı belli bir sorumluluk hissediyorum."

Daisy öyle kızardı ki kulakları pembeleşti.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

"Hiçbir şey," diye boğuk bir sesle konuştu. "Emin misin?"

O giydi a dalgın ifade. "Hakkında olmak büyükannenin vaftiz kızı-"

"Evet?"

Bir süre ona baktı, sonra omuz silkti. "Öyle olduğuma memnunum, hepsi bu."

"Ben de memnunum," dedi. "Yoksa seninle asla tanışamazdım."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Cassandra için endişelenmenizi anlıyorum ama lütfen Bay King'i köşeye sıkıştırmayın. O sofistike bir adam. Bu gece herhangi bir zorlamaya gerek kalmadan rengini belli edecektir. Sadece bekleyin ve görün."

Charlie tereddüt etti. Tanıştıkları ilk gün Virginian'ın Daisy hakkında söylediklerini unutamıyordu. Yine de Bay

King'in sözleri -Charlie düşününce- bir dünya adamının başka bir dünya adamıyla konuşmasının tipik bir örneğiydi. Bunca zamandır bunu ziyaretçisine karşı kullanmalı mıydı?

Evet, dedi kafasının içindeki bir ses. Onun için bahane üretme. Zevksiz bir hareketti. Ve bu onun kim olduğu ve hangi kurallara göre oynadığı hakkında bir şeyler söylüyor.

Charlie, "Bence üvey kız kardeşinle ilk hamleyi onun yapmasını beklemek hata olur," dedi.

"Neden?"

"Onunla oynuyor. Eve döndüğünde yerel bir İngiliz kızla Highlands'de eğlenceli vakit geçirdiğini söyleyebilir. Onun gibileri bilirim. Zengin, güçlü... sıkılmış."

"Ah, Charlie." Daisy iç geçirdi, çarşaf güzel vücuduna sarılmıştı. "İyi niyetlisin ama yanıyorsun. Kendini ona *adamış.*"

"Öyle göründüğünü biliyorum. Ama onun konumundaki erkeklerin nasıl olabileceğini bilemezsiniz."

"Gösterdiği her işaret çok açıktı - aşık!" "Aşk mı?"

Daisy başını salladı. "Tabii ki."

Charlie iç çekti. "Sadece karasevda olabilir. Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?"

Ne diyeceğini bilemez bir halde ona baktı.

"Bu bana sormak için çok zor bir soru," dedi sonunda. "Aşkı düşünemeyecek kadar meşgulüm - bir kaleyi güvence altına almayı düşünmeliyim." Alnında küçük bir kızgınlık çizgisi belirdi. "Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?"

Ne olduğunu henüz bilmiyordu ama onu sevdiğini biliyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki, onsuz yaşayamazdı.

Peki ne söylemeli?

"Hiçbir şey, sanırım," dedi, sanki gerçek buymuş gibi hissederek. Şimdilik.

"O halde bir kumar oynamalıyız," dedi Daisy. "Cassandra'nın bu gece daha da güzel görünmesi için gizli bir projeye başladım bile."

"Oh?"

"Köyün kadınları gizlice ona özel bir elbise yapıyorlar. Ve Bay Glass onun için muhteşem bir çift terlik bağışladı - enfesler!" Sevinçle ellerini çırpı. "Tabii ki bunu benim düşündüğümü ona söylemeyeceğim. Bırakalım başkasının düşündüğünü sansın. Bilirse çok garip olur-"

"Korkarım onu başarısızlığa hazırlıyorsunuz."

Daisy nefesini içine çekti. "Bu korkunç bir suçlama."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum." Onu omuzlarından tuttu. "Ama bu konuda bana güven. Ben seni uyardığım tipte bir adamım. Burada olmadığım ve ailemin kötü kitaplarında yer almadığım zamanlarda, dünyada umurunda olmayan zengin bir adamım. Ve tam da Bay King'in yapacağını düşündüğüm şeyi yaparım - pişmanlık duymadan onu terk ederim."

Daisy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ama ona gerçeği söylemek zorundaydı.

Kendisine gerçeği de hatırlatması gerekiyordu.

Ben o adamım.

Daisy, özgürlüğünü korumak için geride bırakacağı o kadın olabilir miydi?

Nasıl cevap vereceğini bilemediği sorularla sarsılarak yataktan kalktı ve giyindi. Daisy sessizdi, iri gözleriyle onu izliyordu.

"Sanırım artık gitsem iyi olacak," dedi. Ona gülümsemeye çalıştı. Ama bir şekilde zordu.

Başını salladı. "Pekâlâ," dedi üzgün bir fısıltıyla.

Charlie tereddüt etti. "Bilmen gereken bir şey var," dedi. "Sana söylemedim çünkü bu gerçekten tartışmalı bir konu. Ama anlamana yardımcı olabilir." Yatağın kenarına oturdu. "Londra'daki arkadaşlarım beni bir iddiaya soktular. Londra'ya dönene kadar hiçbir şey harcamamam için bana meydan okudular. Aile hesaplarımla bağlantım kesildiği için bu zor olmamalı, değil mi?"

Başını salladı, bakışları temkinliydi.

"Ama ben tek başıma varlıklı bir adamım ve buraya rahatça gelebilecek kadar param vardı. Belki senin dört yüz poundunu bile bir araya getirebilirdim."

Daisy'nin alnında küçük bir büzölme oluştu.

"Ama ben onların meydan okumasını kabul ettim. İskoçya'ya vagonların arkasında gittim-"

"İçlerinden biri şalgam taşımış olmalı," diye mırıldandı, konuşmalarının kasvetli tonuna rağmen dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Doğru." Hatırlayarak kısa bir kahkaha attı. "Demek istediğim, bahsi kabul ettim. Ve eğer kaybedersem, Evlilik Mart'ına giderim ki bu benim için ... anathema."

Daisy'nin ağızındaki sırtışın kalıntıları kayboldu.

"Bahis, hesaplarımdaki bakiyeden daha fazlası olduğumu kendime kanıtlamak içindi," diye devam etti Charlie, konuştuğu her kelimeyle odadaki atmosferin daha da iç karartıcı hale gelmesinden nefret ederek. "Ama dünya için bu bahis sığ görünmeli. Özellikle de bahisler yüzünden."

Daisy yavaşça, "Eğer bu bahsi kazanırsan, aylarca bunun üzerine yemek yiyebilirsin," dedi. "Küçük maceranın hikâyelerini anlatırsın. Ve tüm varlıklı arkadaşların zorluklara katlandığın için sana ne kadar hayran olduklarını söyleyecekler. Ve sen de diyeceksin ki, 'Sen yapmaz mıydın? Kaybedeceğim şeyi düşününce, özgürlüğümü. Ve sonra altın paralarla dolu keseni çıkarıp herkese birer içki ısmarlayacaksın.'"

"Evet," dedi. "Muhtemelen böyle bir şey olacak."

Birkaç dakika birbirlerine baktılar.

"Bana söylediğine sevindim." Alnı pürüzsüzdü ve gözleri hiçbir şey göstermiyordu.

İlk kez onun ne düşündüğünü anlayamadı. Ama iyi bir şey olamazdı.

Kadın ona veda öpücüğü vermeden yuvarlanıp yüzünü duvara döndüğünde, adam başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Penceresinden Keep'e bakan Daisy, Glen Dewey'den akın akın gelen insanları görebiliyordu, herkes şık kıyafetlerini giymişti. Perdita'nın kesilmiş muslin elbiselerinden birini giymiş ve Hester'ın ona verdiği devedikenini iğnesini takmıştı. Görünüşüne daha fazla zaman ayırmadığı için bir pişmanlık hissetti ama zamanı yoktu.

Ayrıca, bütün gün kendini oldukça uyuşmuş hissetmişti. Charlie'yle yaptığı konuşma onu son derece hüzünlü ve huzursuz hissettirmişti.

Duyduklarından hoşlanmamıştı, Charlie'nin insanlara bağlanıp sonra da onları terk edebildiğini duymuştu. Karıştığı bahis de onun macera için yaşayan ve evlenmek istemeyen bir adam olduğunun kanıtıydı.

En samimi anlarında bile, gözleri kilitlendiğinde ve aralarındaki havada büyülü bir şey titreştiğinde bile başka bir şeymiş gibi davranmamıştı.

Peki neden sabahtan beri gözyaşlarının eşiğinde hissediyordu?

Perdita beklenmedik bir şekilde İskoçyalı kılığında yatak odasına geldiğinde, yürüyüşü her zamankinden daha yavaştı ve tartan kuşağını endişeli bir şekilde büktü.

"Her şey yolunda mı?" Daisy, kendi asık suratlı düşüncelerinden uzaklaştığı için memnun bir şekilde ona sordu.

"Hayır." Perdita yatağın üzerine çöktü, bir sefalet tablosuydu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bu çok önemli."

Daisy onun yanına oturdu. "Ne oldu?" Hiçbir fikri yoktu - her şey olabilirdi.

Perdita kocaman bir iç çekti. "Olmak istediğim... *ben* olamıyorum."

Daisy bir an sessiz kaldı, üvey kız kardeşinin sesindeki saf duygular karşısında şaşkına dönmüştü. "Ne demek istiyorsun?"

Perdita başını salladı. "Bu biraz karışık. Her zaman sade olanın sen olduğunu söyledim ama ikimiz de öyle olduğumu biliyoruz. Sadece çok fazla çaba göstermiyorsun. Eğer çabalasaydın, çok güzel olurdun." Daisy'ye gerçek bir hayal kırıklığı ve endişeyle baktı. "Denemelisin. Saklanmak doğru

değil. Seni olman gereken genç hanımefendi olmaktan bu kadar korkutan kişinin annen olduğunu biliyorum."

Daisy bu kardeş tavsiyesi karşısında duygulandı. "Beni önemsemediğin için çok nazıksın. Saklandığımı fark etmemiştim ama muhtemelen haklısın. Belki de daha çok çabalamalıyım. Ve sen de sade *değilsin*."

"Oh, evet öyleyim. Sade olmaktan daha fazlasıyım. Çirkinim." "Perdita-"

Üvey kız kardeşi elini kaldırdı. "Bu doğru. Ama sorun değil. Çünkü ben olduğum kişiyi sevmenin bir yolunu buldum."

"Anlat bana."

Perdita kıkırdadı. "Bir İskoç şefinin oğlunun oğlunu oynamayı seviyorum. Kimse benim gür sesimle ve büyük omuzlarımla dalga geçmiyor." Yüzü aydınlandı. "Beni avda görmeliydiniz. Çok iyiydim, oradaki en iyi avcılardan biriydim. Erkekler yanıma gelip yeteneklerimden dolayı bana iltifat ediyorlardı."

"Bu harika!" Daisy, Perdita'nın heyecanlandığında ne kadar çekici olduğuna hayret etti. Daisy'nin her zaman tanıdığı asık suratlı kıza hiç benzemiyordu.

"Ama sonsuza dek bir İskoçyalı olamam." Perdita'nın yüz ifadesi düştü. "Birincisi, *evet, hayır ve katledilmekten* daha fazlasını *söyleyebilmem* gerekiyor."

"Doğru."

"Ve"-Perdita durakladı, sanki bunu söylemek onun için zordu -"İskoçyalı olarak, istediğim adamı kazanamam."

"Ah, canım," dedi Daisy. "Bay King'e hâlâ hayranlık duyuyor musun?"

Perdita başını salladı. "Ben de öyle sanıyordum ama eşek gibi gülüyor. Ve Cassandra'ya karşı bir *eğilimi* var."

"Doğru." Daisy, Bay Daisy'nin tasviri karşısında kıkırdamamaya çalıştı.

Kral.

"Bu yüzden av gezisinde," diye devam etti Perdita, "diğer erkeklerle tanışmak için elimden geleni yaptım. Ve Bay King'den bile daha çok hoşlandığım birini buldum."

"Kim?"

"İspanyol markisi. Ona Pablo dememi istedi ama tabii ki demedim. *Evet, hayır ve öldürülmekten* başka bir şey söylemedim."

"Ne kadar zor olmalı."

"Öyleydi. Ben onu dinlerken o gece boyunca hayat hakkında konuştu. Yıldızlara baktık ve bana farklı takımyıldızlarını öğretti. Ayrıca bana İspanya'daki şatosunda geçirdiği çocukluk yıllarına dair hikâyeler anlattı. Ona her gece daha çok aşık oldum."

"Öyle mi?" Daisy kız kardeşi için bir umut ışığı hissetti. Onun bir kalbi vardı. Bunu bilmek güzeldi.

Perdita başını salladı. "Ama bu umutsuz bir durum. Bana hayran çünkü ben vahşi bir İskoçyalıyım. İspanya'daki malikânesinde onunla ava çıkıp çıkmayacağımı sordu. Purolarının ve konyağının tadını çıkaracağımı ve İspanya'daki kadınların çok güzel olduğunu söyledi." Yutkundu. "Benden bu şekilde hoşlanamaz... bir kadın olarak. Biz sadece erkek erkeğe konuşuruz."

Daisy elini onun koluna koydu. "Oh, ama seni bir kadın olarak seviyor! İlk gece onu elbisene bakarken gördüm. Ve senin ihtiyaçlarına karşı çok dikkatliydi. Sandalyeni çekti-"

"Bana sormama gerek kalmadan tuz ve biberi uzattı."

"Evet ve ilk oturduğunuzda 'Nasılsınız?' dediğini hatırlamıyor musunuz?"

"Bunu unutmuşum."

"Seni bir kadın olarak gördü, yemin ederim. Ve gördüklerinden hoşlandı."

Perdita canlandı. "Emin misin?"

Daisy başını salladı. "Kesinlikle. Hatta sözde hastayken birkaç kez seni sordu, bu da bana seninle tanışmak istediğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor." İçini çekti. "Keşke ona gerçekte kim olduğunu söyleyebilseydin. Çok üzgünüm. Eğer onu kandırdığımızı anlarsa-"

"Kızacak," dedi Perdita. "Bütün ziyaretçiler kızacak. Kendileriyle dalga geçtiğimizi düşünecekler ve bize para ödemeyecekler. Bu da başladığımız yere geri döneceğimiz anlamına geliyor."

"Perdita-" Daisy korkunç bir suçluluk sarsıntısı hissetti. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Ve markiyle yaşadığın bu ikilemden kurtulmanın bir yolu olmalı." Dudağını ısırđı ve bir an düşündü, sonra küçük bir kahkaha attı. "Belki de bir İskoç şefinin oğlunun oğlu bu gece gelemez. Hasta olma sırası onda. Eminim hiçbir ziyaretçi onu geceye almadığımız için bizi cezalandırmayacaktır. Bütün hafta boyunca çok iyiydin. Perdita'nın hasta odasından çıkma vakti geldi, öyle değil mi?"

Perdita gülümsedi. "Bunu sevdim." Şapkasını çıkardı ve kıvrıcık kahverengi saçları omuzlarına döküldü. "Ama beni tanımayacaklar mı?"

Daisy, "Bunu yapacaklarından çok şüpheliyim," dedi. "Her şeyden önce, senin bir erkek gibi davranmaya çalıştığından şüphelenmeleri için hiçbir sebep yok. Ama daha da önemlisi, aşık bir kadın gibi görünüyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Evet. Daha yumuşaksın. Her yönden. Sesin bile."

Perdita gözlerini hızla kırptırdı. "Yumuşak olmayı seviyorum," diye fısıldadı, bu hâlâ biraz yüksek bir sestir. Ama daha önce hiç yapmadığı kadar iyi yapıyordu.

"Bence göze çarpmayan bir yerde oturmalısın," dedi Daisy, "yanan mumlardan uzakta, biraz gölgede. Böylece İskoçyalı'mız olduğunun ortaya çıkmasından korkmayız. Ayrıca oldukça gizemli görünürsünüz."

"Erkeklerin gizemi sevdiğini duymuştum," dedi Perdita. "Avlanırken bana kendileri söylediler. Kadınlar hakkında hissettiklerine dair şok edici şeyler duydum."

"Eminim öyledir." Daisy onun elini okşadı. "Sadece Marki'yle konuş, onu sana yollayacağım, söz veriyorum. Seni dansa kaldırdığında -ki kaldırarak- ona sadece dışarıda, ay ışığı altında dans edeceğini söyle."

"Ama Highlands'de yaz mevsimi. Bütün gece gündüz olacak."

"Ah, doğru ya." Daisy başparmağını ısırđı. "Ay ışığını boş ver. Ama ona yakın dans et."

"Anlıyorum."

"Ve sonra dans ederken... onu öp." Daisy, Charlie'yi öpmeyi ne kadar çok sevdiğini düşündü.

"Onu öpmek mi?"

"Evet. Öne eğil ve öp onu. Pirinç gibi cesur ol. Bazen cesur olmak iyi bir şey olabilir. Özellikle de zaman tükenirken."

Perdita güldü. "Haklısın. Avdaki erkekler alçakgönüllülüğü sevdiklerini söylediler, ama aynı zamanda fiziksel zevklerin tadını çıkarmaktan korkmayan kadınlardan da hoşlanıyorlar. İkisini de istediklerini söylediler."

"Evet. Kafa karıştırıcı, değil mi? Bir kadın onlar için her şey olmalı. Ama kaybedecek neyin var ki? Marki yarın ayrılıyor. Onu öptükten sonra belki başka bir şey olur. Belki gerçek bir bağlılık oluşur. Ve senin istediğin de bu. Bazen istediğini, senin için doğru olduğunu bildiğin şeyi elde etmek için her şeyi riske atman gerekir."

Perdita'nın gözlerinde yaşlar oluştu. "Bu benim tek şansım."

"Perdita?"

"Evet?"

Daisy ona gülümsedi. "Umarım tüm hayallerin gerçek olur." "Gerçekten mi, Daisy? Benden nefret etmiyor musun?"

Daisy başını salladı. "Kesinlikle hayır. İtiraf etmeliyim ki eskiden öyleydim. Yakın zamana kadar. Ama annenin hepimiz üzerinde çok kötü bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Sana karşı gerektiği kadar çaba göstermedim." Ona sarıldı.

Perdita onun sırtına öyle bir sarıldı ki canı acıdı ama Daisy nefesini tutmayı başardı.

"Annem tam bir sürtük, değil mi?" Perdita söyledi. Bu kesinlikle retorik bir soruydu. İkisi birlikte güldüler.

"Nedense onun değişeceğini hiç sanmıyorum," dedi Daisy. Hayatları boyunca ilk kez bir kız kardeş sessizliği yaşandı. "Şimdi Cassandra nerede? Seni hazırlamak için onun yardımına ihtiyacımız var. Ve sonra *onun* hazır olduğunu görmeliyiz."

Perdita, "Yatağının üzerinde çok güzel yeni bir elbise ve terlikler buldu," dedi.

"İlginç," dedi Daisy ve gizli bir gülümsemeyle odadan çıktı.

Çoktan sarhoş olmuş ve bir köşede somurtarak oturan Mona hariç, balo salonunda toplanmış olan tüm kadınların neşeyle parladıkları görülüyordu; güzel elbiseleri onlara yeniden genç kızlar gibi davranma özgüveni vermişti. Erkekler birbirleriyle itişip kakışıyor, yeni güzelleşmiş arkadaşlarına bakıyor ve Daisy'nin babası öldüğünden beri onları hiç görmediği kadar neşeli görünüyordular.

Müzisyenler köşelerini kurmayı bitirir bitirmez, *tavernanın* büyük bir başarı kazanacağını biliyordu. Ziyaretçiler Highland deneyimlerine dair pek çok güzel anıyla ayrılacak ve köylüler her zamankinden daha fazla birlik olacaktı.

Beklenti odayı heyecanla inletiyordu. Daisy başların ve omuzların etrafından bakarak kalabalığın içinde Cassandra ve Bay King'i aradı. Her ne kadar Charlie onu zengin ve güçlü erkeklerin genellikle birçok kadınla birlikte oldukları, onlarla utanmazca flört ettikleri ve her türlü ihtiyaç ve isteklerine bağlılık gösterdikleri konusunda uyarmış olsa da, Daisy Bay King için buna inanmak istemiyordu. Onun Cassandra'yla ilgileneceğini umuyordu.

Borular tıngırdamaya başladı. Kemancılar birkaç nota çalıştılar.

Kalabalığın sesi her zamankinden daha yüksek çıktı.

Birazdan Charlie odayı düzene sokacak ve onunla birlikte *tavernanın* açılışını yapacaktı.

Ama önce Cassandra *neredeydi*? Daisy, Hester'ın köşede, olaylardan uzakta, sandalyesinde uysalca oturan Perdita ile konuştuğunu gördü. Sonra Daisy arkasını döndü ve balo salonunun diğer ucundaki İspanyol markisini gördü. Bay Woo ve diğer tüm ziyaretçiler oradaydı.

Bay King hariç. Joe, içlerinden biri görünmez bir shinty sopası sallarken, belli ki shinty konuşan bir grup adamın arasına yerleşmişti.

Bayan Gordon'un dükkânından aldığı yepyeni elbisesiyle göz kamaştıran yeni bir anne de dâhil olmak üzere tüm köy kadınları oradaydı.

Uşaklar ve hizmetçiler odanın dört bir yanına dağılmış, punç ve çeşitli tatlı ve tuzlular servis ediyorlardı. Charlie baş müzisyenle konuşuyordu.

Daisy bir sandalyenin üzerinde durdu. Biraz endişelenmeye başlamıştı.

Cassandra kayıptı. Peki Bay King neredeydi?

Balo salonunda değillerdi. Aceleyle koridora çıktı. Ama uşak yoktu. O pozisyona atadığı adam şenliklere katılmıştı ve neden olmasındı? Ne de olsa *gerçek* bir ~~uşak~~ değildi.

Balo salonuna geri döndü ve arka bahçelere açılan bir kapıdan geçti. Orada da köyden gelen genç bir delikanlı ve kız dışında kimse yoktu. Daisy onları öpüşürken yakaladı ve ikisi de ayrıldılar.

Kızın nefesi kesildi. "Özür dilerim, Bayan Montgomery."

"Sorun değil," dedi. "Yani... muhtemelen ikiniz de içeri gelmelisiniz." Paniklemeye başlamıştı. "Bayan Cassandra'yı görmediniz, değil mi?"

Kız başını salladı. "Hayır, görmedim."

"Onu Bay King'le gördüm," dedi çocuk. "Sadece birkaç dakika önce."

"Nereye?" Daisy zorlukla nefes alabiliyordu. Neden paniklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Bay King aptal ve gururlu biriydi ama aynı zamanda zeki ve başarılıydı. Onunla Cassandra arasında bir eşleşme olmasını umacak kadar kötü biri değildi.

Yine de şu anda, büyük bir hata yapmış ve muhtemelen üvey kız kardeşini bir aslanın önüne atmış gibi hissediyordu.

"Onu ahıra götürüyordu," dedi çocuk. "Kalenin doğu kanadından dönerken onları bir an için gördüm."

Daisy yanlarından geçip ahıra doğru koştu. Ama oraya vardığında artık çok geçti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Korkunç bir şey olmuştu ve hala da oluyordu.

-Ahırda. Cassandra ya ölmüş, ya yaralanmış ya da baygın bir halde yere yığılmıştı. Yeni binilmiş bir at, dizginleri bir dala bağlı olarak bir ağacın altında sakince dururken, iki adam Cassandra'nın yüzükoyun yatan figürünün yanında şiddetle dövüşüyordu.

Daisy'nin kalbi durdu. Tek görebildiği Cassandra'ydı.

Kız kardeşim, diye düşündü, ve babamın kızı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı kim olduklarının farkında bile olmayan adamlara. "Yardıma ihtiyacı olduğunu görmüyor musunuz?"

Cassandra'nın yanına doğru koştu. Neyse ki yanakları solgun olmasına rağmen dudakları pembeydi ve nefes alıyordu. Daisy hızla Cassandra'nın yüzünü, boynunu ve omuzlarını taradı ve henüz görünür bir yara olmadığını görünce rahatladı.

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Cassandra," diye nefes aldı.

Cassandra'nın gözleri irkilerek açıldı. "Daisy," diye fısıldadı. "İyi misin? Bir yerin acıyor mu?"

Cassandra gözlerini kapattı. "Bayılmışım, hepsi bu. İyileşeceğim."

Daisy onun elini sıktı ve Cassandra da karşılık verdi.

Daisy'nin gözleri yaşardı. Ağlamayacaktı. Güçlü olması gerekiyordu ve birkaç metre ötede hala hız kesmeden devam eden vahşi bir kavgaya karışan iki gülünç adam vardı.

"Geri çekilin," diye emretti Daisy onlara. Tabii ki aptallar onu görmezden geldi. "Geri çekilin dedim! Bayana çok yaklaştınız!"

Yine de birbirlerine vurmaya ve itmeye devam ettiler. Onlara kör bir şekilde bakarken, yüzleri aniden netleşti.

Bay King adamlardan biriydi. Görünüşe göre usta bir boksördü. Diğer adamın çenesine vurdu ve onu

yere yığıldı. Yerdeki adam inlerken, Bay King nefes nefese kalarak bir an hareketsiz durdu.

Daisy, "Kesin şunu, lütfen, siz ikiniz," dedi.

"Evet, lütfen dur." Cassandra'nın sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Bay King hiçbir şey söylemedi.

Yerdeki adam ayağa kalktı, sallanıyordu. Dağın aşağısını işaret etti. "Çık dışarı," dedi Bay King'e gırtlaktan gelen bir sesle. "Ve asla geri dönme. Kalırsan seni öldürürüm."

Daisy'nin nefesi kesildi. Ve sadece onun güçlü sözleri ve sert tavrı karşısında değil.

Bay Beebs'ti.

Tanrım, Bay Beebs, kalenin beyaz saçlı gözetmeni, bir gün erken dönmüş!

Bay King kolunun tersiyle alnını sildi. "Sen kimsin ki benimle böyle konuşuyorsun? Seni aşağılık sıçan. Hanımefendi ve ben sadece-"

Bay Beebs alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Sakın bir nefeste hem hanımefendiden hem de kendinden bahsetmeye kalkma," dedi. "Çık dışarı diyorum. Ben polis çağırmadan önce defolun. Özel mülke izinsiz giriyorsunuz. Ve bir bayana saldırdınız."

"Ben bayana saldırmadım. Rıza gösteren iki yetişkin arasındaki bir öpücük saldırı değildir."

"Saldırı değil mi?" Bay Beebs'in sesi tehditkârdı. "Ne gördüğümü biliyorum. Bayan sizin sözde öpücüğünüzle hiç ilgilenmiyordu!" Göğsü kabardı. "Şimdi gitmen için seni kırbaçlamam mı gerekiyor?" Tökezleyerek ahırın kapısına gitti, kapıyı açtı ve bir kırbaç aldı.

Bay King yere tükürdü. "Bu ne çılgınlık böyle?" Daisy'ye baktı.

Adamın yüz hatlarının bu kadar çarpık olması karşısında şok olmuş bir halde sadece bakakaldı.

"Onun bir asilzadenin yatağına uygun olduğunu söylemiştiniz," diye homurdandı Bay King. "Ya da zengin ve güçlü birinin yatağına. Sözünüze inandım."

Daisy yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. "Bunu söyleyecek kadar kötüydüm.

Keşke hiç yapmasaydım. Yapacağını bilmiyordum-" Cassandra inledi.

"Onu meşgul etmeyin Bayan Montgomery," diye hırladı Bay Beebs. "Davranışları için hiçbir mazereti yok. O bir pislik." Kırbacı havada şaklattı. Hınzırca, etkileyici bir ses çıkardı.

Belki de Bay Beebs'te Daisy'nin düşündüğünden daha fazlası vardı.

Bay King bir adım geri çekildi.

Perdita koşarak içeri girdi ve nefes nefese kalarak kısa bir süre durdu. "Kardeşimin nesi var?" diye bağırdı, Daisy'yi bile titreten o en sert İskoçyalı sesiyle.

"İyi olacak," diye güvence verdi Daisy. "Lütfen bana taze bir kova su ve bir bez getirin. Ve onu yumuşak bir yatağa taşıyabilecek birkaç adam getirin."

"Onu kendim taşıyabilirim. Yaralarını da kendim temizlerim." Perdita kız kardeşini kolaylıkla kaldırdı. "Evet, iyi olacaksın," dedi yumuşak bir sesle.

"Teşekkür ederim kardeşim," diye fısıldadı Cassandra.

Perdita kollarından sarkan Cassandra'yla birlikte Keep'e doğru ilerlerken Bay King arkalarından bakakaldı. "Durun bir dakika. Onu tanıyorum. Bir İskoç şefinin oğlunun oğluydu. Ve bir *cüppe* giyyordu." Daisy'ye bakmak için döndü.

Derin bir nefes aldı. "Onun adı Perdita ve senin asla olamayacağın kadar iyi bir savaşçı."

Bay King gözlerini ona dikti ama hiçbir şey söylemedi.

Ve hiç şaşırmadım. Bay Beebs kırbacı hazır bir şekilde yakınlarda geziniyordu. "Eşyalarını topla ve git," diye emretti Amerikalıya. "Gece yarısı güneşle seyahat edebilirsin."

Bay King kanayan dudağını yokladı, önce Bay Beebs'e, sonra Daisy'ye baktı.

Tek söylediği "Huh," oldu. Ses tonunda iğrenmenin yanı sıra fena halde yanlış giden bir kibir de vardı.

Daisy bu *huh*'un ne anlama geldiğini biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu.

Bay King yavaşça uzaklaştı. Kırbacın ulaşamayacağı bir yere geldiğinde döndü. "Kuş gözlemcilerinden bir kuruş bile beklemeyin," dedi. "Balıkçılardan da bir şey beklemeyin. Hepsine kandırıldıklarını söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. Gerçekten de İskoçyalı." Acı bir kahkaha attı. "Bütün hafta şaka gibiydi, değil mi? Zengin ziyaretçileri buraya çekmek için başka ne icat ettiniz Bayan Montgomery? Hevesli avcılar, neşeli aşçılar, parlak, mutlu köy... bunların hepsi de bir oyun muydu?"

"Hayır," diye ısrar etti. "Glen Dewey sakinleri zor zamanlar geçirmiş olabilir ama-"

"Yayla büyüü diye bir şey yok," dedi Bay King ve şatonun arka tarafına doğru uzanan bahçede kayboldu.

Daisy uzaktan gelen ayak seslerinin ve seslerin gürültüsünü duyabiliyordu, insanlar Keep'in merdivenlerinden iniyor ve kısık sesle konuşuyorlardı.

Kalbi sıkıştı. Köylüler gidiyordu. *Tavilidh* artık yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Charlie balo salonunda ahırda bir kavga çıktığı ve genç bir kadının yaralanmış olabileceği haberini alır almaz olay yerine koştu. Sadece Daisy oradaydı.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Tüm vücudu onun cevabını beklemek için gerildi.

Kadın hızla başını salladı ve adam büyük bir rahatlama hissetti. Ellerini tuttuğunda -ki onun için çok değerli elleri olmuştu- parmaklarının titrediğini fark etti.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı ama hâlâ ters giden bir şeyler vardı. Adamın gözleriyle tam olarak buluşamadı.

Kalbi sıkıştı. Bu sabahki konuşmaları... her şeyi değiştirmişti. Bu konuda ne yapacağından emin değildi. İşini yaptığını bildiği halde bütün gün mutsuz olmasının nedeni buydu - para kazanma planları büyük bir başarıya dönüşecekti.

Ya da öyle düşünmüştü.

Bay Beebs'in elinde bir kırbaç sallanıyordu. "Bayan Montgomery," dedi boğuk bir sesle. "Onu buraya misafir olarak getirdiğim için çok üzgünüm."

Onun gözleriyle buluşmakta hiç zorlanmadı. "Olma. Onun nasıl biri olduğunu bilemezsin." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Cassandra'yı kurtardığın için teşekkür ederim. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Onu kurtardınız mı?" Charlie Bay Beebs'e sordu.

"Kimden?" "Bay King'den," diye araya girdi Daisy.

"Nerede o?" Charlie dönerek adamın heybetli figürüne dair bir iz bulmak için etrafı kolaçan etti.

Daisy elini onun koluna koydu. "Bay Beebs onunla çoktan ilgilendi."

"Ben de öyle yaptım," dedi adam hiç kasılmadan.

Kırbacı ahırlara doğru savurdu. "Tanrıya şükür zamanında gelebildim."

"Konuklar-" diye başladı Charlie.

"Sanırım ödeme yapmadan gidecekler." Daisy'nin sesi kısıktı.

"Sanırım haklısınız Bayan Montgomery." Bay Beebs iç çekti. Charlie bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Neden paranın yarısını önceden talep etmedim? Ne düşünüyordum ki?"

Daisy başını salladı. "Böyle bir sonucu kim hayal edebilirdi ki? Kendini azarlama."

Ama sözleri onu rahatlatmadı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve büyükannesini de. Hepsi çünkü-

Gerçek şu ki, bütün bu girişimi pek ciddiye almamıştı. Daha çok Bayan Montgomery ile flört etmekle ilgileniyordu.

Daisy gözlerini hızla Bay Beebs'e kırıştırdı. "Bir daha ateş yakmayacağız."

Temmuz'un ilk gününe kadar göreve."

Bay Beebs yüzünü buruşturdu, ifadesi çok sempatikti. "Özür dilerim Bayan Montgomery. Onu almanıza yardımcı olmak için elimden geleni yaptım."

Yere çöktü ve küçük bir hıçkırık çıkardı. "Her şeyi yaparım Bay Beebs. Her şeyi." Başını kaldırdı. "Hani şu hevesle aradığın kuş var ya? Sanırım bir tane buldum. Bütün hafta gözümü dört açtım. Yuvasının tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Eğer bir yıl daha kalmamıza izin verirsen sana gösteririm. Yakında başka bir Highland girişimi düzenleyeceğiz ve size paranızı vereceğiz-"

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

Daisy titreyen eliyle gözlerini sildi. "Ya Cassandra'ya senin için iyi şeyler söylersem?"

Bay Beebs dondu kaldı. "BEN-"

Daisy gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Siz iyi bir adamsınız, Mr.

Beebs! Yalan söylemeyeceğim. Onu kurtardığını gördü."

"Birinin başka birini sevmesini sağlayamazsınız." Bay Beebs, kadının böyle bir şey önermesine bile şaşırması gibi kendini topladı. "Onlar için ne kadar güzel sözler söylerseniz söyleyin."

Daisy omuz silkti. "Sanırım haklısın." Vızıldayan arı ve bal sesi çatladı. "Ah, Charlie. Keşke paran olsaydı."

Charlie'nin göğsü sıkıştı. Bu gerçek Daisy'ydi. Çaresiz. Evini geri almak için her şeyi yapmaya hazırdı - bunu kendisi de söylemişti.

Şimdi onun hakkında ne düşünüyordu?

Kadının durumuna sempati duyuyordu, evet, ama aynı zamanda eski temkinliliğinin geri geldiğini de hissediyordu, onun da kendisine yaklaşmaya cüret eden diğer tüm kadınlar gibi paranın peşinde olduğu şüphesi. Mülkiyet.

Şeyler.

Onun yanına çömeldi. "İyi olacaksın," dedi sessizce ve başını kaldırıp Bay Beebs'e baktı. "Onları Vandemere Kalesi'nden kovmayacaksınız, değil mi?"

Bay Beebs'in yüz ifadesi asıktı. "Başka seçeneğim yok. Laird mülklerle en ufak bir şekilde ilgilenmiyor gibi görünüyor. Mülkle ilgili tüm yasal ve mali meseleleri iş adamları hallediyor. Her şeyi kuralına göre yapmak konusunda çok titizler."

"Onunla irtibata geçemez misin?" Charlie sordu.

Bay Beebs, "Adamları çok güçlü kapı bekçileri," dedi. "Ve aslında, geçtiğimiz hafta Edinburgh'daki bağlantımla görüşene kadar onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Söylediğine göre, son derece zenginmiş ve sanırım ülkenin en görkemli yerinde, miras açısından zengin birkaç kale için endişelenmekten daha önemli işleri varmış." Ses tonu alaycıydı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, buraya gelmenize izin vererek onun ihmalkârlığından utanmazca faydalanıyorum."

"Kim o?" Charlie sordu.

Daisy başını kaldırdı. "Evet, kim?"

Bay Beebs sertçe yutkundu ve başını yana eğdi. "Sizsiniz, Lord Lumley."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Daisy Bay Beebs'e, "Bunu kastetmiyorsunuz," dedi. Tekrar Charlie'ye baktı.

Yüzü çarşaf gibi bembeyazdı.

Bay Beebs ciddiyetle başını salladı. "Edinburgh'daki haberleri öğrendikten sonra, mülk sahibi olarak sizin açık izniniz olmadan av partisinin burada böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapmasına izin verdiğim için özür dilemek üzere olabildiğince çabuk geri döndüm."

Charlie kamburundan kalktı ve kale olan Keep'e bakakaldı. Sonra da ahırlara. Ve son olarak, uzaktaki Vandemere Kalesi'nin kulelerine. Ve iki elini de yüzünde gezdirdi.

"Oh, Tanrım," dedi düzensiz bir fısıltıyla.

Daisy konuşamıyordu. O kadar şok olmuştu ki, hiçbir şey hissetmiyordu.

Charlie, hem kalenin hem de Vandemere Kalesi'nin yasal sahibi!

Buna inanamıyordu.

Tüm ironilerin ironisiydi bu. Son on gündür onunla birlikte yaşadığı hayal dünyasından onu sarsacak kadar büyük bir ironi.

Ona döndü, yüreği ağzına gelmişti. "Bu mülklerin sizin korumanız altında olduğunu bile bilmiyor muydunuz?"

Gözleri karanlıktı,
kapüşonluydu. "Eee?"

Başını iki yana salladı.

Ellerini sertçe iki yanında kenetlediğini fark etti. "Bu çok çirkin. Tek kelimeyle... *korkunç*."

Yüz ifadesi buz gibi oldu. "Bunun benim İskoç mülküm olabileceği hiç aklıma gelmedi. Neden olsun ki? Bu şekilde öğrenmenin şok edici olduğunu kabul ediyorum ama doğruyu söylemek gerekirse şaşırmadım. Birçok mülk edindim."

"Böyle bir mülkü nasıl ihmal edersiniz?" Daisy ağladı. "Son beş yıldır ne yapıyordunuz?"

"Hayatımı istediğim gibi yaşıyorum." Charlie sakın görünmek için kendini zorlasa da hiç de öyle hissetmiyordu. "Ayrıca çok para kazanmakla meşguldüm, bu yüzden ziyaret etmeyi ihmal ettiğim için kimseden özür dilemeyeceğim."

Daisy'nin göğsü kabardı. "Sesin çok... şımarık geliyor."

İskoçya'ya tek parça halinde gelebilmek için ne kadar zorluk çektiğini ve ona yardım etmek için harcadığı onca çabayı düşününce, bu değerlendirmenin onu derinden yaraladığını hissetti.

"Belki de öyleyimdir," dedi. "Ama hiç uygunsuz bir iş anlaşmasına aracılık etmedim. Cassandra ile Bay King arasında bir eşleşmeyi teşvik ederek zaten kötü bir hamle yapmıştınız, ama Vandemere'de kalabilmek için Bay Beebs'e iyi şeyler söylemeye ne kadar da çabuk gönüllü oldunuz. Bu tüm prensiplere aykırı. Ve fırsatçılık kokuyor."

Onu sevdiğini sanmıştı. Ama belki de bu karasevdaydı. Çünkü şimdi ona baktığında hissettiği tek şey ihanetti.

Ne zaman öğrenecek ki?

"Prensiplerden ve oportünizmden mi bahsediyorsunuz?" Daisy'nin dudakları bembeyazdı. "İş dünyasının doğru kurallarına uyuyor olabilirsiniz ama çok daha yüksek ilkeleri ihmal ettiniz. Vandemere Kalesi

-ve Keep'i ele geçirdiğinizden beri durgunluk içinde debelenip duruyorsunuz! Yerel halk için, tarih kitapları için, o yerleri sevdikleri için cilalayan, süpüren ve onaran insanlar için ne anlama geldiklerini umursamadan mülkleri toplamak alçakça bir suçtur. Ve Keep'in sahibine değerini bilmediği için lanet okuduğum onca zaman boyunca size lanet okumam gerekirdi."

Sözleri onu kızdırmıştı ama bunu asla bilemezdi.

"Emrinize amade olmak için gönüllü olduğum güne pişmanım Bayan Montgomery," dedi ona. "Şimdi izin verirseniz, ben

incelememiz gereken devasa bir kale var. Ve bir de daha küçük, yıkık dökük bir kale."

Bay Beebs'e baktı. "Mülk üzerindeki hak iddiamı doğrulayan elinizdeki tüm belgeler ve muhasebe defterleriyle birlikte kütüphanede buluşalım. Size tam olarak ne kadar ödeme yaptığımı ve bu mülkün gelirimini ne kadar azalttığını bilmek istiyorum - belli ki bir kuruş bile kazandırmıyor."

Daisy ayağını yere vurdu. "Bu görkemli mülkün efendisi olduğunu öğreniyorsun ve yapmak istediğin ilk şey sana ne kadar az para kazandırdığı konusunda şikayet etmek mi?"

Charlie onu görmezden geldi. "Ve Beebs, toplantımızdan sonra, sadece"-elini havada salladı-"bavullarını topla."

Bay Beebs dondu kaldı. "Kovuldum mu lordum? Yabancıların burada kalmasına izin verdim, değil mi? Gözetmeniniz olmam konusunda bana güvenmekte nasıl bir sorun yaşayabileceğinizi anlayabiliyorum."

"Doğru," dedi Charlie huysuzca. "Sana kıdem tazminatı ve referans vereceğim. Ama en iyisi senin gitmen."

Bay Beebs kaleye doğru ilerledi ve sırtı dik olmasına rağmen, bir kuş uçtuğunda beyaz başını eğdi - bu Bay Beebs için doğal değildi. Büyük olasılıkla adam çaresizlik hissetti.

Ama Charlie doğru şeyi yaptığına kendini ikna etti. Kendisine çok az saygı duyduğu belli olan bir adamı yanında tutamazdı.

Charlie kendini aptal gibi hissediyordu. Daha sorumlu davranmalı ve ihmalkârlığının boyutunu bilmeyen birini işe almalıydı.

Daisy ona döndü, gözlerinde ateş vardı. "Şu haline bak," diye tısladı. "Tek umursadığın şey eşyalar."

Ona yan gözle bir bakış attı ve Keep'in ön girişine doğru yürümeye başladı. "Bir şeyler mi?"

"Şatolar. Para." Gözyaşları Daisy'nin görüşünü bulanıklaştırdı. "İçlerindeki insanlar kimin umurunda? Ya da içinde *olmayanları*. Bütün köylüler bu gece buradan hayal kırıklığıyla ayrıldı. Fark ettiniz mi? Ve Bay Beebs... Vandemere'i korumama yardım ederek nazik olmaya çalışıyordu, bu yüzden Keep'i kullanmamıza izin verdi."

Charlie gözlerini önden ayırmadı. "Mal mülk ve para peşinde olan sendin, ben değil."

Daisy kalbinin yakınında bir acı hissetti. Şimdiden ondan çok uzaklaşmış görünüyordu. O yine Vikont'tu, yırtık pırtık giysiler içinde kapısının önünde beliren kendini beğenmiş, dünyadan bıkmış adam.

"Sadece evimi ve Joe ile Hester'ı önemseydiğim için," diye açıklamaya çalıştı bilmem kaçınıcı kez. "Bizim için üvey annemin kaprislerine bağlı olmayan bir hayat kurmak istedim. Bu kadar kızman için bir neden yok."

Charlie durdu ve ona soğuk bir şekilde baktı. "Anlamıyor musun? Bu devasa kalenin ve Vandemere Kalesi'nin refahından sorumlu olduğumu ve buradaki görevlerimden kaçtığımı öğrenmek hayatımın en aşağılayıcı anı. Aileme onursuzluk, Glen Dewey'e de sefalet getirdim."

"Charlie," diye fısıldadı. "İkimiz de kötü değiliz. Lütfen kendine bu kadar yüklenme. Ya da bana."

Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Ama sonra yürümeye devam etti. "Charlie! Hepsi bu kadar mı?"

Bir kez daha durdu, yüzünde hiç sıcaklık yoktu. "*Feu* vergisini ödemedenden istediğiniz kadar kalede kalın."

"Soracağım şey bu değildi." Şato aklındaki son şeydi. Daisy cesaret için dua etti. "Peki ya... biz?"

"Peki ya biz?" Çenesini kaldırdı. "Sana söyledim, ben zengin ve sıkılmış bir bekârım. Güvenilmez biriyim."

"Ama ben" -sesi biraz titrekti- "sanırım sana aşık olabilirim."

Uzun bir sessizlik oldu.

Daisy bu sözlerin ağzından çıkacağını hiç düşünmemişti ama çıkmıştı. Ve doğru olduklarını biliyordu.

Aşkın ne olduğunu biliyordu. En kötü zamanlarında Charlie'nin yanında duruyordu. Kendine inanmadığı zamanlarda bile ona güvenmekti. Onunla tamamen ve sonsuza dek birlikte olmayı istemektir.

Ona baktığında, aşkın çok daha başka şeyler olduğunu fark etti. Saçlarının dalgası. Güçlü çenesi ve sıcak, kahverengi gözleri. Sırıltısı. Gülüşü. Ağzı, kahkahası, komik şakaları-

Ve iyi, onurlu bir adam olmak için çok çabalıyor!

"O koyun kırkma yarışmasını sadece İmkânsız Bekâr arkadaşlarıyla girdiğin bahsi kaybetmemek için kazanmadığını biliyorum," dedi ona.

"İşte tam da bu yüzden kazanmaya çalıştım."

Başını iki yana salladı. "Sen de bunu benim için yaptın. Beni memnun etmek istedin. Ve bunu *kendin* için yaptın. Çünkü sen çabalayan bir adam olmak istiyorsun, Charlie. Altın paralarını saymaktan başka bir amacı olmayan o tembel bekar olmak istemiyorsun."

Kaşlarını indirdi. "Endişenizi anlıyorum. Daha önce de söylediğim gibi, kalede kalabilirsiniz."

Bu kelimeler nasıl da acıtıyor!

"Bu yüzden 'Seni seviyorum' dediğimi düşünüyorsun, değil mi?" Gözyaşlarını daha fazla yutkunarak geri çekti. "Vandemere'i sonsuza dek geri alabilmek için seninle evlenmek istediğimi düşünüyorsun."

İlk başta hiçbir şey söylemedi.

"Eee?" diye sordu.

"Evini seviyorsun," dedi sonunda. "Ve Hester ile Joe için en iyisini istiyorsun."

Yani, çocukluğunun geçtiği eve sahip olmak için her şeyi yapar, hatta zengin bir vikonta aşkını itiraf ediyormuş gibi bile yapar.

Charlie topuklarının üzerinde döndü.

Daisy'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. "Hiç değişmeyeceksiniz, değil mi Lord Lumley?" diye bağırdı arkasından. "Şatonu istemiyorum. Ve bana karşı olan tüm sorumluluklarınızdan resmen kurtuldum."

"Saçmalama." Yürümeye devam etti.

Onun peşinden koştu. "Saçma değil. Bu şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey. Sana, büyükannene *ya da* mülk gözetmenine borçlu olmadan dünyada yolumu bulacağım."

"Düşüncesizce hareket ediyorsun," diye cevap verdi, ona doğru bakmaya tenezzül ederek.

"Hayır, değilim." Muhteşem bir ormangülü çalısının yanından geçti. Yanaklarının, çiçekleri kadar parlak bir şekilde alev aldığından emindi.

"Kendim gibi davranıyorum," diye ısrar etti, "ailesini seven bir Dağlı genç kız; ve sinizme teslim olmaktansa insanların iyiliğine inanmayı seçen bir kadın, ki bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

Onun tepkisini beklemeden eteklerini topladı ve koşmaya başladı. Gözlerinden yaşlar akarak Vandemere Kalesi'ne kadar koştu.

Oraya vardığında, mutfaklarının arka kapısındaki sevgili limon ağacı köklerinden sökülmüş ve ikiye ayrılmıştı; üzerinde yetişmiş olan tek limon da yerde posa haline gelmişti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bir hafta sonra

Charlie Keep'in önünde durdu ve vadiye baktı. Uzakta, bacasından dumanlar tüten küçük bir nokta, Daisy'nin kiracı bir çiftçiden kiraladığı mütevazı kulübeydi. Bayan Montgomery, Perdita, Cassandra, Joe, Hester ve tüm domuzları, koyunları ve keçileri onunla birlikte orada yaşıyordu.

Charlie her gün buraya gelip onu kontrol etmeyi seviyordu. Bacadan duman çıktığı sürece her şeyin yolunda olduğunu varsayıyordu.

Olabileceği kadar iyi.

Henüz Vandemere'e gidip arazinin ve gerçek yaşam alanlarının durumunu kontrol etmemiştir. Oraya gitmek çok fazla acı hatırayı geri getirdi.

Daisy olmadan görmekten nefret ederdi. Boş. Boş. Kahkahasının sesi olmadan.

İlk kez merak etmiyordu, şu anki kira kontratını nasıl ödediğini. Büyük olasılıkla, harç için biriktirdiği on bir pound şu anda işine yarıyordu.

Daisy gittiğinden beri içinde bulunduğu mutsuz ve keyifsiz haliyle ellerini ceplerine soktu ve köye doğru günlük yürüyüşüne başladı. Keep'teki fiyaskodan bu yana her gün, köylülerin gözlerinde okuduğu, dile getirilmeyen soruya katlanmıştı: Neden Londra'ya geri dönmemiştir?

Katlandı... ve görmezden geldi.

Ona karşı soğuklardı. Onların refahı umurunda bile olmayan bir mülk sahibiydi. Keep'in durgunluğundan ve dolaylı bir şekilde Vandemere Kalesi'nin terk edilmiş durumundan onun sorumlu olduğunu düşünüyorlardı,

Kalenin ve arazinin bakımını sakinlerin yapması gerekiyordu. Bunun bir önemi yoktu.

Laird'di ve çok sevdikleri simge yapıları üzücü bir durumdaydı.

Bu nedenle, onların onaylamamasına katlanmak zorunda kalacaktı.

Ayrıca mahvolmuş *parti* için de üzgündüler. Bunun için onları suçlayamazdı. Biraz eğlenmeyi dört gözle bekliyorlardı ve kötü bir ziyaretçi -ev sahibi olarak göz kulak olması gereken bir misafir- her şeyi mahvetmişti.

Ama Charlie onların öncelikle Daisy'nin aileyi Vandemere Şatosu'ndan çıkarması yüzünden kendisine kızgın olduklarını düşünüyordu. Bunun gerçekleştiğini görmek kimsenin hoşuna gitmemiştir. Dağa bakıp ailenin orada olduğunu bilmek, Joe'nun yamaçtaki küçük koyun sürüsüyle birlikte orada olduğunu bilmek köy için güven vericiydi.

Artık Keep ve kaleyle olan son yerel bağ da kesilmişti.

Ve hepsi Charlie'nin suçuydu.

Yeni bara girdiğinde onu sessizlik karşıladı.

Sahibi Gavin MacKee zar zor başını salladı. "Yerinize geçecek yeni bir unvan sahibi aradığınızı duyduk."

"Evet, öyleyim," diye yanıtladı Charlie onu. "Mülkler olduğu gibi duruyor. Eğer birini bulabilirsem."

Oda o kadar sessizdi ki, kimse kıpırdamadı. Tek bir adam bile içkisini alıp yere koymadı. Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve gri bulutlar gökyüzünü kaplıyordu.

Birden fazla açıdan sefil bir gündü.

Charlie içini çekti ve Bay MacKee ile müşterilerine bakmak yerine botlarına baktı. *Onların seni onaylamasının bir önemi yok,* dedi kendi kendine. *Yakında buradan çıkıp Londra'daki hayatına geri döneceksin, biraz yıpranmış ama daha bilge bir şekilde.*

Ama sonra yerdeki bir kuruş gözüne çarptı.

Omuzlarına çöken gerginlikten kurtulmak için iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Tabii ki alacaktı. Çok zengindi ama bir kuruş yine de bir kuruştı. Onu tezgâhın üzerinde döndürdü ve Glen Dewey yolunda elinden alınan şanslı kuruşunu hatırladı.

O şanslı kuruş olmasaydı, kucağına bir kale ve bir şato düşmüştü.

Ama Daisy'yi kaybetmişti.

İskoç büyükbabasının sözleri aklına geldi: "İşte şanslı kuruşun. Ne görürsen onu alırsın. Bunu unutma, delikanlı."

Ne görüyorsanız onu alırsınız.

Charlie kuruşa daha yakından baktı. Donuktu. Birçok el görmüştü. Tekrar çevirdi ve mumun ışığında kısa bir an için altın rengine büründü.

Ne görüyorsanız onu alırsınız.

Acı çeken kalbinin bir yerinde, bir anlayış ateşi yandı. Büyükbabasının tutunmasını istediği şans bu değildi. Charlie şimdi yaşlı adamın şansa inanmadığından şüpheleniyordu.

Ve kuruş bile değildi.

Felsefesi şuydu: Dünyayı nasıl algılıyorsanız dünya öyle olur.

Kendinizi şanslı hissederseniz,

şanslı olursunuz. Ama

hissetmezseniz, olmazsınız.

Ne görüyorsanız onu alırsınız.

Etrafınızda ihanet görürseniz, ihanete uğrarsınız. Güvensizlik görürseniz, güvensizlik alırsınız.

Ve eğer aşkı görürseniz ...

Daisy'nin yüzünün resmi gözlerinin önünden geçti. Daisy, onun için endişeleniyordu. Daisy, cesur davranıyor ve onu sevdiğini söylüyordu, hak ettiği erkeğin yakınından bile geçmediği zamanlarda bile.

Sandalyesinden fırladı ve parayı Bay MacKee'ye uzattı. "İşte şanslı kuruşunuz. Ne görürsen onu alırsın. Bunu unutma, delikanlı."

Bay MacKee peniyi kolayca yakaladı. "Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun? Bir çeşit görevde gibisin."

Ben, diye düşündü Charlie, *aşık olacağım.* Ama şimdi bu gerçeği dünyaya duyurmanın zamanı değildi. Elde etmek için biraz plan yapması gerekecekti. Biraz zaman.

Ve onun adına büyük bir çaba.

Charlie odadakilere "Merak etmeyin," dedi. "O birayı bitirmek için geri döneceğim. Belediye başkanını ziyaret etmek için yola çıkıyorum. Ve Bay MacKee, bir sonraki içkiler benden." Cebinden bir sovereign çıkardı ve barın üzerine koydu.

Bay Beebs'in işçilere ödeme yapmak için para saklamakta kullandığı küçük kasadan almıştı. O bira bardağı Charlie'nin Londra'dan ayrıldığından beri satın aldığı ilk şey olacaktı.

"Bu ani fikir değişikliği neden lordum?" diye sordu barmen. "Çok karanlık ve kasvetliydin."

Charlie başını salladı. "Yaptım, değil mi? Ama yapacak çok işim var. Hüzünlenecek zaman yok."

"Ne tür bir iş?" diye sordu bir adam.

"Kaleyi ve Vandemere Kalesi'ni onarmak." Bu sözleri yüksek sesle söylemek Charlie'ye planının ne kadar doğru olduğunu gösterdi. "Londralılar gelmeden önce onları pırıl pırıl, en iyi şekilde istiyorum."

"Londralılar mı?"

Evet, neden olmasın?

Charlie başını kaşıdı. "Bence kar yağmadan önce buraya gelmeleri iyi bir fikir, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım, ama neden geliyorlar?"

Charlie sırtıttı. "Mülkleri görmek için tabii ki."

"Şatolardan 'olduğu gibi' kurtulacağınızı sanıyordum," dedi Bay MacKee.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Charlie. "Ama artık değil. Bu arada, Londralılar buraya geldikten sonra bir balo düzenleyeceğim. Geyikler kaçırırsa küçük bir av da olacak. Hepiniz davetlisiniz."

O zaman bardan ayrıldı, ama Bay MacKee'nin "O biraz deli," dediğini duymadan önce değil.

Müşterilerden biri, "Ama ben onu seviyorum," dedi.
Hepsinin iyi huylu bir şekilde güldüğünü duydu.
Bu yüzden ana caddede yürürken Charlie ıslık çalmaya başladı.

Daisy fırçaladı, fırçaladı ama en sevdiği elbisesi olan çilek çizgili elbisesinin üzerindeki mürekkep lekeleri bir türlü çıkmıyordu.

Perdita'nın elbiseyi mahvettiğini çok iyi biliyordu, tıpkı bir hafta önce Daisy'nin limon ağacına yaptığı gibi. Üvey kız kardeşi, uluslararası konukların Perdita'nın İskoçyalı'sının erkek kılıfına girmiş bir kadın olduğunu öğrendikleri o geceden beri *tam* bir terör estiriyordu.

Hester'a göre İspanyol marki ağlayana kadar gülmüştü. Ama diğer adamlar aptal yerine konuldukları için çok öfkeliydiler.

Perdita artık Cassandra ve Mona'ya karşı yaltaklanmıyor ve dalkavukluk etmiyordu. Hayır, onlara her zaman Daisy'ye davrandığı gibi kötü davranmaya başladı, en azından Keep'te paylaştıkları o özel sohbete kadar.

Ziyaretçilerin hızla ayrıldığı akşam Vandemere Şatosu'na döndüğünde Daisy'ye olan öfkesini kusmuştu. "Bugün sana söylediğim tüm güzel şeyleri geri alıyorum. İspanyol markisi bana güldüğüne göre, onunla ilgili umutlarımı artırdığın için senden her zamankinden daha çok nefret ediyorum."

"Üzgünüm," dedi Daisy ve gerçekten de üzgündü. Ama geçirdiği o günden sonra bunu umursamak zordu.

Bu arada, ertesi sabah, parasız kalan Daisy, Lord Lumley tarafından kovulmadan önce ev halkını Vandemere Kalesi'nden ayrılmaya ikna etti. Sahip oldukları tüm bozuk paraları ve üç çift şamdanı toplayarak vadideki kiracı bir çiftçiye altı aylık kira ödediler ve Rose Cottage'a taşındılar.

Yer kısıtlıydı, bu yüzden Daisy ve Cassandra çatı katında bir hasır keneyi paylaşırken, Hester'ın onlarınkinin hemen yanında kendi küçük paleti vardı. Joe ateşin yanında bir battaniyenin üzerinde uyuyordu. Mona'nın

Perdita ile paylaştığı rahat bir yatağın bulunduğu tek özel oda.

Sanki Lord Lumley hayatlarına hiç girmemiş gibiydi. Eski günlere dönmüşlerdi ama daha da kötüsüne: Daha kötüsü, yeterince kötü olan yeni yaşam düzenleri ve oldukça kaygan olan geleceklerinin istikrarsız durumu değil, Cassandra'ya olanlardı.

Daisy onu tanıdığından beri Cassandra ilk kez gerçekten üzgün görünüyordu.

Hester ve Joe ile dalga geçmeyi bırakmıştı. Daisy'yi aşağılamayı tamamen bitirmişti. Her gün kaba olmak için zayıf bir girişimde bulunuyor, ama bunu tam olarak başaramıyordu.

Daisy sorduğunda "Ben gayet iyiyim," deyip durdu.

Ama sıkıntılı ve kederli bakışlarından öyle olmadığı çok açıktı.

Daisy ne yapacağını bilemedi.

En kötüsü de Cassandra'nın bir akşam gözyaşları yanaklarından süzülürken ona gelip Kuzen Roman'la oynadıkları oyun için özür dilemesiydi.

"Bu konuda hiç konuşmuyoruz ama ikimiz de kardeş olduğumuzu biliyoruz," dedi Cassandra. "Ve Bay King beni bu kadar korkuttuğunda, o gece Roman'ın yatağında uyandığında senin ne kadar korkmuş olabileceğini düşündüm."

Daisy bunun böyle olduğunu kabul etti ama Bay King'le yaşadığı fiyaskodaki rolü nedeniyle Cassandra'dan da özür dilemek zorunda hissetti.

Cassandra gözlerini silerek, "Üzgün olduğunu zaten söylemiştin," dedi. "Bana o gün söyledin. Ama gerçek şu ki, zengin ve güçlü olduğu için onunla evlenmeye ve yatmaya istekliydin. Onun aynı zamanda çok kötü bir adam olduğunu bilmiyordum ve bu-"

"Peki ne?" Daisy ona sormuştu.

"Hiçbir şey." Cassandra ona daha fazla sır vermeyi reddetti. "Ve en iyisi fazla konuşmamamız. Eğer iyi geçirirsek annem çok kızar."

"Katılıyorum," dedi Daisy. "Sen iyi misin Cassandra? Yani, doğumunla ilgili gerçekleri bildiğini biliyorum."

Cassandra gözlerini devirdi. "Annem olmadığı için çok heyecanlıyım. Bunca yıldır aklımı başımda tutan tek şey buydu."

Bu yüzden birbirlerini görmezden gelme yoluna gittiler.

Bu arada Mona, sanki hâlâ Vandemere Şatosu'ndaymış gibi kulübede aylak aylak dolaşıyordu. Sık sık söylediği gibi, olayların gelişmesini bekliyordu.

"Bizi yoncaya kavuşturacak bir olay," diye ilan etti. Daisy "-kısık gözlerle ona bakmayı ihmal etmedi- "amacını unutma: tanışmam için daha fazla zengin beyefendi üretmediğin sürece ömür boyu benim yoldaşımsın."

Bay Woo'yu evlilik mihrabına çekme girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Daisy kendini Rose Cottage'ın etrafındaki işlere verdi ve tüm boş zamanını Joe ve koyunlarla geçirdi. Arada sırada, gerçekten bakmıyormuş gibi yaparak dağın tepesindeki Keep'e ve Vandemere Kalesi'ne göz atıyordu. Ama dayanamıyordu - orada bir şeyler oluyordu. Her iki yerde de her türlü çalışma devam ediyordu. Hatta yukarıda hareket ettiğini gördüğü küçük insanlardan herhangi birinin Charlie olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Joe bir öğleden sonra piposunu düzeltirken, "Sizi yukarı bakarken görüyorum, Bayan Daisy," dedi.

Bunu inkar edemezdi. Köye gittiğinde dedikoduları duydu. Charlie, herkesin beklediği gibi Londra'ya gitmemişti. Yaşlı Bayan MacLeod, köylülerin onu ne kadar görmezden gelmeye çalışsalar da pes ettiklerini, çünkü köyde ve vadide iş isteyen herkese iş verdiğini söylüyordu.

Glen Dewey'deki en büyük dedikoducu Bayan MacAdoo, onun neşeli olduğunu, sanki "dünyada hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş" gibi davrandığını söyledi.

Ve Bayan Gordon bir gün Daisy'ye köydeki her kadının onu çok çekici bulduğunu itiraf etti.

Tüm bu gözlemler Daisy'yi hem çileden çıkardı hem de kalbini daha da küçük parçalara ayırdı.

"Kaleyi ve  atoyu onarıyor," dedi Bayan Gordon ona memnuniyetle. "Sonra da birkaç Londralıyı burayı görmeye getirecek."

"Muhtemel alıcılar?"

Bayan Gordon omuz silkti. "Söyledikleri bu."

"Ve sonra sonsuza dek gitmiş olacak," dedi Daisy duyguyla. Bayan Gordon ona bir bakış attı. "Evet. Öyle olabilir."

Mona, Cassandra ve Perdita'yla birlikte yumurta satmak için köye gidene kadar haberi Hester'la payla madı; Mona'nın ilk başta yapmak istemediğı ama sonunda kabul ettiğı bir i ti bu; çünkü bu, neredeyse kendisi kadar yargılayıcı olan eski bir Londralı hizmetçi olan ya lı Bayan Dingle'ı ziyaret edebileceğı anlamına geliyordu.

Hester'ın yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Peki Vikont'un gidişi hakkında ne hissedeceksin, genç kız?"

"Hmm," dedi Daisy. "Bunu bir d  neyim." Pastalar için biraz hamur açmaya çalıştı ama bıraktı ve g zya larına boğuldu. "Peri an olacağım. Olan bu."

Hester kendi i ini bir kenara bırakmış, hamurla birlikte gidecek lezzetli dolguyu hazırlıyordu. "Kalbi kırık kadınlarla dolu bir evde olmak çok zor."

Daisy'ye sıkıca sarıldı ve bir dakika boyunca ağılamasına izin verdi.

"Perdita'nın İspanyol markisinin peşinden ko tuğunu biliyorum," dedi Daisy. "Ama o çoktan gitti. Onu bu kadar umutlandırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Hester onun omzunu sıvazladı. "Sen sadece yardım etmeye  alı ıyordun. Hayır, genç kız, sadece Bayan Perdita'dan bahsetmiyorum. Bayan Cassandra'dan bahsediyorum."

Cassandra'nın mutsuz olduğı d  n esi Daisy'nin kalbine ağır bir yük bindirdi. "Ben de onun için endi eleniyorum," dedi. "Sanırım o geceyi atlatmakta zorlanıyor."

Bay King'le *dans* partisinde. Bu onun için travmatik bir durum olmalı."

"O krizi gayet iyi atlattı." Hester bir kâseye biraz un serpti. "Bay Beebs için çok üzüyor. Kalbini ona uzun zaman önce verdi."

Daisy küçük bir kahkaha attı. Zavallı Hester!

"Cassandra *ondan* hoşlanmıyor, " dedi sevgili arkadaşına nazikçe.

Hester ona yan gözle baktı. "Üstünlük taslama. Öyle. Ne zaman yanından geçip ona el sallasa, onu küçümsüyormuş gibi davranırdı. Ama öyle değildi. Mutfağa gelişinden anlıyordum, neşeli, özgür ve hoştu. Sadece bir kez böyle olmuştu ve sadece birkaç dakika sürmesine rağmen buna Bay Beebs'in neden olduğunu biliyordum."

İskoçyalılar çok açık sözlüdür. Ve çok anlayışlı.

Daisy iç çekti. "Onu Bay King'den kurtardıktan sonra ona ilgi gösterdiğini görmüştüm ama bunun minnettarlığından olduğunu sanmıştım."

Hester bilerek başını salladı. "Bundan daha fazlasıydı ve olmamış gibi davranmak çok acımasızca. Ona bir şeyler söylemelisin. Bırak kederini dile getirsin."

"Ah, canım." Daisy dudağını ısırıldı. "Cassandra bunca zamandır sessizce acı çektiği için kendimi çok kötü hissediyorum."

Daisy birini sevmenin ve sonra bittiğini fark etmenin nasıl bir his olduğunu biliyordu. Yaşayan bir cehennemdi, olan buydu.

Hester ona, "Bay Beebs yaşlı olabilir ama kötü bir adam değil," diye hatırlattı. "Cassandra'nın kendi yöntemiyle aşık olmasına izin vermelisin, senin yönteminle değil. Ya da başkasının. *Eğer* onun mutluluğunu önemsiyorsan."

"Elbette biliyorum ama artık bir önemi yok. O gitti."

Hester alaycı bir ses çıkardı. "Gitmedi. Uzakta, buradan otuz mil uzakta değil. Glen Muldoon'da bir mülk işletiyor."

Daisy ona baktı. "Nereden biliyorsun ki?"

Hester omuz silkti. "Ben kulağı yerde olan yaşlı bir kadını." "

Daisy şöminenin yanındaki küçük pencerede durdu ve Keep'e baktı. Charlie'yi geniş çimenlikte gördüğüne yemin edebilirdi, vadiye bakıyordu ve Charlie de onun küçük kulübesine bakıyordu.

"Onun hakkında ne yapacaksın?" Hester ona sordu.

"Bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Ben gerçekten Yapma."

"Bir şeyler düşünürsün." Hester onun omzunu sıktı. "Sen düşünürken ben de köydeki bir adamdan yarın sabah ilk iş Bay Beebs için yola çıkmasını isteyeceğim."

"Yapacak mısın?" Daisy kendini çok minnettar hissetti.

"Bayan Cassandra'yı mutlu etmeliyiz."

Daisy bir kez daha Keep'in önündeki tepede duran küçük sopa figürüne baktı.

Eğer Charlie'ye, onu mu düşünüyordu?

Yoksa çoktan uzak bir anıya mı dönüşmüştü?

Ancak bu konuda daha fazla düşünecek zamanı yoktu, çünkü Cassandra yüzünde parlak bir gülümseme ve elinde dalgalanan bir kâğıt parçasıyla koşarak kulübenin kapısına geldi.

"Dışarı gel," dedi. "Bak Bayan Skene'in oğlu ne getirdi."

"Bay Beebs'ten bir mesaj var," dedi Joe, bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde topallayarak. Geniş yüzü ışıldıyordu.

"Bugün Glen Dewey'e geri döndü." Cassandra'nın sesi biraz titredi.

"Öyle mi?" Daisy, Hester'la bakışlarını değiştirdi.

"Evet," dedi Cassandra. "Yine Keep'te çalışıyor ve sabah beni görmeye gelecek. Lord Lumley'nin bu fikre tamamen yatkın olduğunu söylüyor, hatta bu konuda ısrar ediyor."

"Bu harika bir haber!" Daisy ona sarıldı.

Hester kıkırdadı. "Bir erkeğin aşkını görmeye gelmek için ikna edilmeye ihtiyaç duymaması hoşuma gidiyor."

Cassandra da ona sarıldı.

Joe, topal ayağıyla bile bir şekilde başardığı küçük bir jig yaparak, "Bugün *çok güzel* bir gün," dedi. "Çok güzel *bir gün!*"

"Evet, öyle sevgili kardeşim," diye mırıldandı Hester, yanağı hâlâ Cassandra'nınının üzerindeydi.

Daisy de onlarla birlikte uzaklara, bozkıra, gökyüzüne ve gölün üzerinde yükselen sarp dağlara baktı.

Güzel bir gündü, aşık olan en umutsuz kadının bile mutlu bir son ummaya cesaret edebileceği bir gündü, özellikle de sevdiği adamın bir yanlışı düzelttiğini ve bunu bildiğinden emin olduğunu bildiğinde!

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir ay sonra

Charlie, Keep'teki yatak odasında volta atıyordu; Daisy ile pek çok tutkulu anı paylaştığı odaya yerleşmişti. *Gecenin* davetiyeleri o sabah dağıtılmıştı. Etkinlik üç gün sonra, erkek konukları ve köydeki bazı iyi arkadaşlarıyla iki gün sürecek avın ardından yapılacaktı.

Ama Daisy gelecek miydi? Hiçbir fikri yoktu.

Yapmalı. Kesinlikle yapmalı! Onu hayatının merkezinde görmek istiyordu. Haftalardır her gün bu kadar çok çalışmasının nedeni buydu. Bölgedeki diğer tüm güçlü kuvvetli erkeklerle birlikte Keep'i yeniden canlandırıyor ama Vandemere Kalesi'ni restore etmek için daha da fazla zaman harcıyordu - sarkan asma köprüsünü onarıyor, tüten bacaları temizliyor ve ufalanan ocakları yeniden inşa ediyordu.

Bunu Daisy için yapmıştı. Ona, parasını sevdiği şeylere harcamaktan korkmadığını göstermek için yapmıştı. Özgürce para harcayacaktı çünkü Vandemere Şatosu'nu hiç onarmasa bile Daisy'nin onu seveceğini biliyordu.

Ona güveniyordu ve onu seviyordu.

Ama tüm bunları Daisy'ye nasıl açıklayacaktı? Onun değiştiğini görmesini nasıl sağlayacaktı? Hâlâ aynı adamdı, son derece zengindi ama artık *yeni* bir adamdı. Zenginliğinin onu tanımlamadığını her zaman biliyordu ama neyin tanımladığından da hiçbir zaman emin *olamamıştı*.

Artık biliyordu. Ve davranışlarının diğer insanlara da nasıl bir adam olduğunu göstereceğine güveniyordu.

Kendisiyle dünyanın geri kalanı arasına ördüğü o duvarı bırakabilirdi. Bırakabilir ve insanların içeri girmesine izin verebilirdi.

Bir şekilde bütün bunları Daisy'ye *dans* gecesinde kanıtlayacaktı.

Ondan bu kadar uzun süre uzak kalarak çok büyük bir risk alıp almadığını merak etti. Bu ayrılık ona işkence etmişti. Ya onu rahatsız etmediyse? Belki de onu çoktan unutmuştu.

Gerçi bu endişe üzerinde duracak fazla zamanı olmamıştı. Londra'dan misafirleri gelmişti. Tanrı onu korusun, büyükannesi Highlands'e kadar uzun bir yolculuk yapmıştı. Daisy'nin vaftiz annesi olduğunu söylemişti ona yazdığı dönüş mektubunda ve bunca yıldan sonra onu kendi gözleriyle görmek istemişti.

Büyükanneye birkaç aile üyesi eşlik etmişti: Charlie'nin iki kız kardeşi, kocaları ve çocukları. Bir de en iyi arkadaşları Harry, Nicholas ve Stephen vardı. Onlar da eşleri ve çocuklarıyla birlikte gelmişlerdi. Stephen'ın yeni bebeği bile gelmişti.

Keep şu anda gürültülü ve sesliydi. Onu seven, mutlu olmasını isteyen insanlarla birlikte olmayı seviyordu. Ve büyük bir kumar oynarken, yüzüstü düşecek olsanız bile etrafınızı sizi seven insanlarla çevirmeniz mantıklı geliyordu.

"Demek yine su gibi para harcamaya başladın," dedi Nicholas gülerek.

Kütüphanedeydiler - sadece Charlie ve onun en iyi arkadaşları.

"Bunun yapılması gerekiyordu," diye yanıtladı Charlie. "Artık olgunlaştığımı açıkladığım için ailem aile parasına erişimimi yeniden sağladı. Edinburgh'daki bir bankadan para çekiyorum."

"Seni şanslı köpek," dedi Nicholas. "Burası muhteşem bir yer. Mülk portföyünüzde burayı nasıl gözden kaçırabildiniz-"

"Charlie kadar zengin olduğunuzda bu çok kolay," dedi Harry. "İş meselelerinden paltolarınızın rengine kadar her şeyle ilgilenen koca bir ekibiniz var."

Charlie huzursuzca kıpırdandı. "Evet, artık bunun olmasına izin vermeyeceğim. Şu andan itibaren çok daha kontrollü olacağım. Bu benim hayatım ve başkasının benim için şekillendirmesine izin vermeyeceğim."

"Vay canına," dedi Harry.

Charlie arkadaşlarının şaşkın bakışlarını izledi.

"Neden fikrini değiştirdin?" Stephen sordu.

Charlie kıkırdadı. "Kuzeye yaptığım bu yolculuk sayesinde. Düşünmek için fırsatım oldu diyebilirim."

Harry güldü. "Yolculuk belli ki pek çok sürprizle doluydu."

"Evet," diye yanıtladı Charlie.

"Bayan Montgomery'nin sorununu çözdünüz mü, her ne ise?" Stephen sordu.

Charlie, Joe'nun kaliteli viskisinden bir yudum aldı.

"Hayır. Henüz değil." "Ne zaman yapacaksın?" Harry sordu.

Charlie belli belirsiz, "Umarım yakında olur," dedi.

"Onun sorunu tam olarak ne?" Nicholas rahat koltuğunda arkasına yaslandı ve bekledi.

Charlie bu kısımdan korkuyordu. "Evini kaybetmemek için Vandemere Kalesi'nin vergisini yükseltmek istedi. Özetle bu kadar."

Sonra da mülkün geçmişi hakkında bildiklerini ve beş yıl önce bilmeden mülkü nasıl satın aldığını anlattı.

Harry başını salladı. "Yani onun borçlu olduğu kişi sen misin?"

Charlie midesinin bulandığını hissederek başını salladı. "Evet. İkimiz de bunu bilmiyorduk elbette. Ona para kazanması için yardım edecektim."

Sonra da onlara uluslararası ziyaretçilerden ve onlar için bir Highland deneyimi yaratma girişiminden bahsetti. "İyi başladı ama büyük bir felakete dönüştü."

Onlara Bayan Montgomery ve ailesinin Vandemere Şatosu'nu nasıl boşalttığına dair kısım da dahil olmak üzere ayrıntıları anlattı.

Odada rahatsız edici bir sessizlik vardı.

Charlie yüzünü buruşturdu. "Ona kalabileceğini söyledim ama reddetti. Şimdi hepsi vadide küçük bir kulübede yaşıyorlar ve duyduğuma göre sadece altı aylık kira ödeyebiliyorlarmış. Kira kontratı bittikten sonra ona ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Sessizlik bir süre daha devam etti.

"Eee?" Charlie etrafındaki arkadaşlarına baktı. Her biri dalgın dalgın yere, botlarına ya da ateşe bakıyordu.

Sonunda Harry boğazını temizledi. "Bana öyle geliyor ki, sen ona yardım etmek için buraya geldiğinde olduğundan çok daha kötü durumda."

Nicholas başını salladı. "Tanrım, dostum, bu bir felaket." "Gerçek bir felaket," diye yineledi Stephen.

Charlie ayağa kalktı. "En kötüsü bu değil." Ateşe doğru gitti ve dönüp onlara baktı. "Onu seviyorum. Onu umutsuzca seviyorum. Ve o benden nefret ediyor. Bundan neredeyse eminim."

"Neden?" diye sordu Nicholas.

Charlie iç çekti. "Bana beni sevdiğini söyledi ve ben onu reddettim. Ona güvenemeyeceğimi, beni sevip sevmediğini ya da sadece Vandemere Kalesi'ni geri isteyip istemediğini asla bilemeyeceğimi söyledim."

"Seni eşek," dedi Stephen.

Charlie avucunu yüzünde gezdirdi. "Bunu hak ediyorum," diye mırıldandı.

"Evet, biliyorsun," dedi Stephen, "ama bu odadaki her erkek sevdiği kadına eşeklik etmiştir. O yüzden neşelen. Bunu atlatmana yardım edeceğiz."

"Doğru," dedi Harry.

"Hem de çok başarılı bir şekilde," diye ekledi Nicholas.

"Onu geri kazanacaksın." "Benim zaten bir planım var," dedi Charlie.

"Bütün bunlar bununla ilgili, değil mi?" diye sordu Harry. "Yeniden inşa etmek ve bizi buraya davet etmek. Bizi şık bir şekilde ağırlamak ve gösterişli bir balo düzenlemek."

"Evet," dedi Charlie. "Hepsi kızı kazanmak için. Ama komik. Eğer onu geri alabilirsem, bunun kendi yararına olacağından eminim."

Para yüzünden değil."

"İşte ruh bu," dedi Stephen. "Ve senin için istediğimiz kız da böyle biri, büyücü Charlie'yi seven ve sadece para babası Charlie'ye katlanan biri."

"Evet." Harry gözlerini devirdi. "Para çantaları biraz mide bulandırıcı, ama ona katlanacağız."

"Doğru," dedi Charlie, Harry'ye yanmayan bir cheroot fırlatıp alnına vurarak.

Harry sandalyesinden sıçrayıp Charlie'ye kafa kilidi taktı, Charlie hemen kilidi kırdı ve Harry'yi yere yapıştırdı. Ama sonra Harry güçlü bir bacak darbesiyle onu savurdu ve yuvarlanarak uzaklaştı, bu sırada üzerinde vazo olan bir sehpayı devirdi - Stephen'ın kolayca yakaladığı bir vazo.

Charlie ve Harry nefes nefese yerde yatarken, Nicholas ayağını Harry'nin karnına koydu. Stephen da aynısını Charlie'ye yaptı.

Nicholas kadehini kaldırdı ve Stephen da onu izleyerek vazoyu kadehiyle değiştirdi.

"Haydi, şimdi," dedi Harry. "Size katılmamız gerek."

Böylece Nicholas ve Stephen iki arkadaşlarının ayağa kalkmasına ve kendi kadehlerini havaya kaldırmalarına izin verdiler.

"Charlie'ye," dedi Nicholas. "Bahsini bize karşı çok büyük bir şekilde kaybetti."

"*Slainte*," dedi Charlie.

Ve arkadaşları kadeh kaldırmayı tekrarladıkça, bir umut kıvılcımı hissetti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Vandemere Şatosu'ndaki *partiye* davetiye geldiğinde Daisy, Rose Cottage'ın tüm sakinleri adına bir cevap yazmak için bir kâğıt, bir tüy kalem ve mürekkep çıkardı. Mona'nın elbette gitmek istediğini hiç şaşırmadan not etti. Hâlâ onu alıp götürecek o zengin adamla tanışmayı umuyordu.

"Asla daha iyi bir şansım olmayacak," dedi Mona, "en azından bu Allah'ın belası topraklarda sıkışıp kaldığım sürece. Ayrıca, Vikont'un yaptığı iyileştirmeleri görmek isterim."

Daisy Perdita'ya döndü. "Dansa gitmek ister misin?"

Perdita Daisy'ye sadece ters ters baktı ve bir karaçam dalını ikiye böldü. Bu onun yeni işiydi, ateş için çıra sağlamak. Hester, Perdita'nın tiradlarına bu çözümü bulacak kadar zekiydi. Ama Perdita'nın dal stoğu ne kadar büyük olursa olsun -beş büyük balık sepetini doldurmuştu- bu uygulama onun genel öfkesini bir nebze olsun hafifletmemişti.

"Pekâlâ," dedi Daisy ona. "İstersen evde kalabilirsin. Ama bence bunu yapmakla aptallık ediyorsun. İspanyol markisi dünyadaki tek erkek değil."

"O benim için," dedi Perdita, özellikle sağlam bir dalı kırarak.

"O zaman ona yazıp gerçek duygularını itiraf etmene hiçbir şey engel değil," diye karşılık verdi Daisy yumuşak bir sesle.

Perdita burnunu çekti. "Çoktan söyledim. Cevap alamadım." Bir dal daha kırdı.

"Nereye gönderdin?"

"İspanyol Markisine. Castle de Salazar. İspanya."

"Adres olarak sadece bunu mu yazdınız?"

"Evet."

"Belki de onu bulacaktır. Ama beş haftadan fazla olmadı. Hâlâ seyahat ediyor."

Bu yüzden Daisy ona kendisi mektup yazmıştı. O gittikten bir gün sonra, Bayan MacAdoo'nun oğullarından Benjamin MacAdoo'ya at sırtında güneye yapacağı yolculukta yanında götürmesi için bir mektup göndermişti. Uluslararası ziyaretçilerin hantal arabalarını geride bırakacağı kesindi. Benjamin, gerçekten de İspanyol markisiyle buluştuğunu ve mektubu kendisine teslim ettiğini bildirmişti.

Ama ne yazık ki bundan bir şey çıkmadı. Daisy, Perdita'nın bilmesine asla izin vermezdi.

Cassandra mutlu bir şekilde toz alıyordu. Bay Bees onu görmeye o kadar çok gelmişti ki, Daisy her an bir evlilik teklifi bekliyordu.

"Ya sen, Cassandra?" diye sordu ona. "Geceye gitmek ister misin?"

Kız kardeşi ona döndü, gözleri parlıyordu. "Eğer Bay Bees orada olacaksa."

"Eminim yapacaktır."

"Gidecek misin?" Cassandra ona sordu.

Daisy kalemını mürekkep kabının kenarına vurdu. "Ben geride kalıyorum."

Cassandra'nın gözleri büyüdü. "Ama neden?"

Daisy omuz silkti ve kayıtsızmış gibi davrandı. "İskoç dansını pek sevmem. Tüm o hoplamalar, zıplamalar ve şey... bazen benim için çok fazla oluyor."

"En iyilerimizle birlikte hoplayıp zıplayabileceğini çok iyi biliyorsun," dedi Hester.

"İstesem yapabileceğime eminim," dedi Daisy, "ama yapmıyorum. Dikiş dikmekle meşgulüm. O yüzden lütfen herkes beni *parti* konusunda yalnız bıraksın."

"Viski yapımı nasıl gidiyor Joe?" Daisy konuyu değiştirmek için sordu, ama aynı zamanda gerçekten ilgileniyordu.

"Çok iyi," diye cevap verdi. Perdita'nın karaçam dalları son balık sepetinden dökülüyordu ve o da onları düzgünce geri istifliyordu. Ama Perdita'ya yetişecek kadar hızlı değildi.

Tavernadan bahsetmek onu her zamankinden daha fazla kızdırmışa benziyordu. "Şimdi sadece on yıl beklememiz gerekiyor."

"On yıl mı?" Daisy buna inanamıyordu.

"İyi bir parti yapmak bu kadar zamanımı alıyor," dedi Joe.

Sabırsızlıkla iç çekmemeye çalıştı. "Ama paraya daha çabuk ihtiyacımız var."

Joe omuz silkti. "Viski buralarda para birimi. Henüz kimse zulayı bulamadıysa, Vandemere Kalesi'ndeki gizli mahzendeki fiçileri her zaman getirebiliriz."

Daisy'nin içinden bir heyecan geçti. "Bize gizli bir kiler olduğunu hiç söylememiştin!"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Joe. "Bu bir *sırdı*."

"Ah. Doğru." Gizli bir kiler hakkında asla sır saklayamazdı!

Hester başını salladı. "Onu *dans gecesinde* çalman gerekecek, Joe. Onu yanımıza alacaktık, ama Bayan Perdita o kadar çok bağıırıyordu ki, doğru dürüst düşünemedim. İskoçyalı günlerini nasıl da özlüyorum. Altın bir hafta boyunca çok cesur bir delikanlıydı."

Perdita bir dal daha kopardı ve gözlerini Hester'a dikti.

"Viskiyi geri alma fikrini beğendim, Joe." Daisy davete cevabını yazmayı bitirdi ve büyük bir süslemeyle imzaladı. "İşte."

Yaptığı işe hayranlıkla bakmak için arkasına yaslandı ve Charlie'nin imzasının altındaki abartılı ilmeklerden onu hiç özlemediğini anlayabileceğini umdu.

Perdita'dan notu Bayan MacLeod'a iletmesini istedi; MacLeod'un o gün öğleden sonra bir grup çocuğun Keep'e taşınması için bir yığın not toplayacağından kuşkusu yoktu.

Ertesi sabah, Rose Cottage sakinleri beklenmedik bir ziyaretçiyle karşılaştılar. Bay Beebs'in her zamanki gibi bir demet çiçekle geleceğini biliyorlardı. Ama bu kez yanında sevimli, yaşlı bir kadın getirmişti. Kadın uzun boylu ve zarıftı ve o kadar şık giyinmişti ki, mütevazı kulübe her zamankinden daha mütevazı görünüyordu.

Bay Beebs tanışma faslını tamamladıktan sonra, "Birbirinizi tanımanız için sizi yalnız bırakayım," dedi.

Leydi Pinckney dostça bir tavırla başını eğdi ve hepsine gülümsedi. Charlie ile aynı gözlere sahipti: zengin, sıcak bir kahverengi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldandı.

Daisy reverans yaptı ama nefes almayı unuttu. Gergin bir gülümseme verdi ama konuşamadı ve elleri sinirden soğudu.

"Gözlerin hiç değişmemiş," dedi Leydi Pinckney ona. "Bebekken bile çok etkileyiciydiler."

"Gerçekten mi?" Daisy şaşırmıştı. "Ama-"

Onun vaftiz kızı değildi. Cassandra'ydı. Odaya bir göz attı. Cassandra *neredeydi*?

Sonra pencerenin dışında bir hareket yakaladı ve Cassandra'yı Bay Beebs ile el ele gördü. Küçük bahçede ilerlerken dünyadan kopmuş gibi görünüyorlardı.

"Aması yok Bayan Montgomery," dedi Leydi Pinckney. "Şimdi benimle gelin. Konuşmamız gereken şeyler var. Ve işimiz bittiğinde size bir şey vereceğim."

"Şimdi bir dakika bekleyin," diye kaba bir şekilde araya girdi Mona. "Bu kız henüz gitmek için benden izin almadı." Küçümseyen gözlerle Leydi Pinckney'e baktı.

Leydi Pinckney kendi korkutucu bakışlarını Mona'ya dikti. "O da benimle gelecek. Oh, evet, bir şey daha var. Siz, Bayan Montgomery, bu akşamki *partiye* davetli değilsiniz."

Mona'nın nefesi kesilecekti ama görünüşe göre o kadar şaşırmıştı ki sadece yutkundu.

Başka kimse tek kelime etmedi. Perdita kötü niyetli bir şekilde bir sopa kırdı ama Leydi Pinckney

boğazını otoriteyle temizledi.

"Gel, Daisy." Kapıya doğru ilerledi. "Isırmam, biliyorsun." Mona'ya uyarıcı bir bakış fırlattı. "Çok kışkırtılmadıkça," diye ekledi, sonra arkasını döndü ve dışarıya doğru süzüldü.

Daisy sanki üzerine büyü yapılmış gibi onu takip etti.

Kapıda arkasına dönüp baktığında odanın da büyülenmiş gibi görüldüğünü fark etti. Kimse tek kelime etmemişti. Kıpırdamadan duruyorlardı, gözleri kim olduklarına bağlı olarak saygı, korku, hayranlık ya da nefretle açılmıştı.

Ve sonra Charlie'nin güçlü iradesinin büyük bir kısmını büyükannesinden almış olması gerektiğini düşündü. Leydi Pinckney'nin de Charlie'yle aynı macera duygusuna sahip olduğuna bahse girerdi.

Gerçekten de Leydi Pinckney doğanın gerçek bir gücü gibi görünüyordu ve Daisy onunla olan bağlantısından gurur duyuyordu

-Her ne kadar bu bağlantı konusunda büyük bir yanılığa düşmüş olsa da, ki aslında artık böyle bir bağlantı yoktu.

Charlie'nin ailesiyle olan tüm bağlarının koptuğu bilgisi Daisy'nin onu her zamankinden daha fazla özlemesine neden oldu.

Leydi Pinckney açık havada bonesini çıkarıp güneşin altında yürümekte ısrar etti. "İskoçyalı genç kızların saç örgülerini ve bonelerini bırakmalarını seviyorum," dedi. "Bu son derece büyüleyici."

"Böyle düşünmene sevindim," diye cevap verdi Daisy.

Kadın derin bir iç çekerek kolunu Daisy'nin koluna bağladı. "Seninle ne yapacağım, Daisy?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Leydi Pinckney güldü. "Tabii ki istiyorsun. Torunumun balosuna gelmeni istiyorum. Yine de reddeden bir not yazmışsınız."

Daisy dudağını ısırıldı. "Orada olacağını bilmiyordum. Bilseydim, yapardım ..." Tereddüt etti.

"Kabul edildi mi?"

Yavaşça ilerleyen bir yanık boyunca yürüyorlardı, güneş suyun üzerinde altın rengi noktalar oluşturunuyordu.

"Hayır leydim." Daisy utangaç bir ifadeyle ona baktı. "Reddederdim ama sizi görebilmek için kılık değiştirerek giderdim."

"Pooh," dedi Leydi Pinckney. "Charlie'den saklanman için bir neden yok. Ve lütfen bana Lucy de."

"Cesaret edemem. Siz bir hanımefendisiniz, leydim."

"İsrar ediyorum. *Bütün* vaftiz kızlarım ısrar eder. Bir hanımefendi olmadan önce, bir kızdım. Tıpkı sizin gibi. Ve hala öyleyim, yüksek sosyetenin bir üyesi olmanın beraberinde getirdiği tüm klasörlerin altında."

"Pekâlâ." Daisy kıkırdadı. Kadına şimdiden *hayran* olmuştu. "Ama Lucy, Charlie'den saklanmıyorum. Aslında onu seviyorum." Kıpırdamadan durdu ve göz kapaklarının yaşlarla dolduğunu hissetti. "Ama Vandemere Şatosu'nu çok istediğim için bana asla güvenemeyeceğini düşünüyor. Her zaman aramızda duracaktı. Onunla sevdiğim bir taş yığını için mi evlendim, yoksa evlenmedim mi? Hep bu soruyu soracaktı."

Lucy dudaklarını büzdü. "Tüm serveti onu oldukça savunmacı yaptı. Pek çok kadın sırf parası için peşine düştü, biliyorsunuz."

"Hiç şüphem yok," dedi Daisy. "Benim de ondan istediğim buydu." Yakındaki bir kestane ağacından bir yaprak kopardı ve onu tekrar tekrar katladı. İşini bitirdiğinde Lucy'ye baktı. "Ama ben onu daha çok istiyorum. Çok daha fazlasını. Bunu ona söylemeye çalıştım ama bana inanmadı."

Lucy bir el salladı. "Eğer bu aşksa, hiçbir şey sizi ayıramaz. Korkunun gücünü alır. Ve gururdan. Ve birlikte olmaya yönelik tüm o önemli itirazların aslında o kadar da önemli olmadığı ortaya çıkar."

Daisy bunu bir an düşündü. Ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Bak," dedi Lucy. "Kulübenin arkasındaki gölgeli ağacın altındaki kutuda sana çok güzel bir sürprizim var. Onu açtığında orada olmak istiyorum."

Daisy hem heyecanlıydı hem de korkuyordu.

"Rahat ol çocuğum," dedi Lucy. "Bu çok hoş bir sürpriz ve sen uzun zamandır çok fazla sorumluluk aldın. Şimdi

iyi eğlenceler."

Ağacın altına oturdu ve yanındaki toprağı okşadı. Daisy de oturdu ve Lucy titreyen parmaklarıyla açtığı kutuyu ona uzattı.

İçinde en lüks satenden yapılmış, kolları küçük işlemelerle süslü, eteklerine ve korsajına altın boncuklar serpiştirilmiş, fildişi renginde enfes bir elbise vardı. Sanki bir prenses için dikilmiş gibi görünüyordu. Daisy hayatı boyunca hiç bu kadar güzel bir giysi görmemişti. Onu çıkardı ve havaya kaldırdı.

Tam doğru boyutta görünüyordu.

"Baloda bunu giyeceksin," dedi Lucy, "ve biri saçını yapacak -ısrar ediyorum- ve çiçeklerle süsleyecek. Sonra da ayakkabıcı Bay Glass'ın şu anda senin için yapmakta olduğu bir çift güzel terliği giyeceksin."

"Aman Tanrım." Daisy güçlükle konuşabildi. Kendini toparlamak için bir an bekledi ve sonra, "Çok teşekkür ederim Lucy. Bu şimdiye kadar aldığım en harika sürpriz."

Elbiseyi özenle katladı ve saygıyla kutusuna geri koydu.

"Ama kabul edemem." Başını öne eğdi. "*Ben* senin vaftiz kızın *değilim*. Cassandra öyle."

Lucy güldü. "İkiniz de benim vaftiz kızlarımsınız, şapşal! Charlie sana söylemedi mi? Sadece yedi tane olduğunu sanıyor. Ama benim on dört tane var."

"On dört mü?" Daisy nefesini zor tuttu.

"Evet, kesinlikle." Leydi Pinckney kıkırdadı. "Küçük sürprizimin ilginizi çekmesine çok sevindim. Biraz değiştirdim, beli yukarı kaldırdım ve eteğindeki birkaç paneli çıkardım. Biraz modası geçmişti."

"Öyle miydi?"

"Oh, evet. Bu elbise annene aitti." "*Öyle miydi?*"

Lucy başıyla onayladı. "Çok iyi arkadaştık." Nedense bu fikir Daisy'ye hiç mantıklı gelmemişti.

"Açıklamama izin verin," dedi Lucy. "Baban ve ben bir zamanlar birbirimize aşıktık. Ama evlenmek istemeyecek kadar genç ve hayatla ilgiliydik, bu yüzden nasıl gittiğini bilirsin... yollarımızı ayırdık. Yıllar geçti, ben evlendim ama Barney hala evlenmemişti. O aktrisle ilişkisi vardı, nasıl sonuçlandığını biliyorsunuz. Birkaç ay sonra da Catherine'le tanıştı. Catherine onu hemen etkiledi. Bana evlenmemiş olmamızın iyi bir şey olduğunu, çünkü Catherine'e karşı hissettiklerinin daha önce hissettiği her şeyden daha büyük olduğunu söyledi. Ne kadar büyük olduğunu ifade bile edemiyordu. Bunu söylemesine hiç aldırmadım çünkü Charlie'nin İskoç büyükbabasına deliler gibi aşkıttım ve Barney'nin ne demek istediğini çok iyi biliyordum."

Daisy derin bir nefes aldı ve gözlerini kırıştırdı. Lucy büyük bir bulanıklığa dönüştü.

"Canım? İyi misin?" Lucy ona sıkıca sarıldı.

Daisy'nin konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Sonunda Lucy'nin omzuna doğru, "Bu kadarı da fazla," diye fısıldadı. "Ben sadece mutluyum."

Gözlerini kapadı ve her şeyi içine almaya çalıştı.

Lucy ona sıkıca sarıldı ve bu şefkatli dokunuş Daisy'nin sarsılan sinirlerinin yatışmasına yardımcı oldu.

Bir an sonra Lucy içini çekti. "Sizinle konuşmam gereken çok ciddi bir konu var. Mona'nın yıllar önce Cassandra'yı evlat edindiğinde hepimizi nasıl kandırdığına çok şaşırdım. Charlie bana onun sana karşı çok kötü davrandığını söyledi. Sanırım Barney onunla evlendikten ve onun gerçek yüzünü anladıktan sonra, bu kadar kandırıldığını bana söylemeye utandı. Buradan gitmesi gerekiyor. Derhal."

Daisy doğrulup oturdu. "Keşke öyle olsa. Ama Lucy, Perdita ve Cassandra'nın onunla gitmesine izin veremem. Perdita kötü biri gibi görünebilir ama Mona kadar çürümüş biri değil. Ondan vazgeçemem. Henüz vazgeçemem. Ve Cassandra benim üvey kardeşim. Eskiden olduğundan çok daha iyi durumda.

olacak. Sanırım Bay Beebs ile evlenecek, böylece mutlu bir şekilde yerleşmiş olacak."

"Seni ne mutlu ediyorsa onu yap canım."

Daisy dudağını ısırıldı. "Daha önce hiç kimse bana bunu söylememişti."

"Buna alışsan iyi olur," dedi Lucy hızlıca. "Artık Mona'nın karanlık gölgesinde yaşamak yok. Şimdi beni yukarı çeker misin? Bu ağacın altında sıkışıp kaldım!"

Daisy güldü ve aynen öyle yaptı.

Kendini sıkışmış hissetmenin tam tersi özgür hissediyordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Tavilidh zamanı gelmişti. Charlie son iki gününü en iyi arkadaşları, kız kardeşlerinin kocaları ve vadide edindiği bazı mükemmel arkadaşlarıyla birlikte çılgınca bir ava çıkararak geçirmişti. Soğuk yanıkların ve kayalık arazinin üzerinden geçerken, Daisy'yi geri kazanma planlarıyla ilgili tüm gerginliğini üzerinden atmış ve kendini doğaya teslim etmişti.

İhtiyacı olan şey bir doz Yaylalar'dı... Hâlâ burada, İskoçya'da olduğunu, mülkünün durumunu ve evlat edindiği Glen Dewey köyünün iklimini iyileştirmek için çalıştığını iliklerine kadar hissediyordu.

Av arkadaşlarıyla birlikte Robert Burns'ün meşhur dizelerini söylerken yeni eviyle gurur duyuyordu:

*Kalbim Highlands'de, kalbim burada değil; Kalbim
Highlands'de, geyik peşinde;
Yaban geyiklerini kovalar, karacaları takip
ederim, Nereye gidersem gideyim kalbim
yaylalarda.*

Her avcı, hedefini zorlamaması, ona doğru çekmesi gerektiğini bilirdi. Charlie bu gece, *dans* partisinde, kendi kendine kalbini açacağını söyledi ve Daisy'nin bunu kabul edeceğini umdu.

Ve sonra onu kendi kızı yapacaktı.

Şimdi arkadaşları ve ailesi büyük etkinlik için Vandemere Şatosu'ndaki salonda toplanıyordu; burası Keep'teki salonun yarısı kadar bile geniş değildi. Ama Charlie burayı çok daha davetkâr bulmuştu, belki de kız kardeşlerinden ve arkadaşlarının eşlerinden -Poppy, Molly ve Jilly- burayı kendisi için dekore etmelerini istemişti. Çelenkler asmışlar ve vazoları

güzel çiçekler ve odanın her köşesini ısıtan çarpıcı mum koleksiyonları hazırladı.

Ama parti Rose Cottage'dan geldiğinde Daisy aralarında değildi.

"Nerede o?" diye sordu Joe ve Hester.

Kadın konukları onun arkasında dolaşıyordu. Hepsi de gelini olması gerektiğini bildikleri Daisy ile tanışmak için sabırsızlanıyordu - tabii onu bu konuda ikna edebilirse.

"Bayan MacLeod'un evinde saçlarını yaptırıyor," dedi Hester, "ve o kadar güzel görünüyor ki. Onu görene kadar bekleyin. Terlikleri sanki bir melek için yapılmış gibi."

Büyükanne gülümsedi. "Bay Glass onları asla bir kadının kendisine satmadığını söylüyor. Onu çok seven biri tarafından onun *için* satın alınmış olmalı. Alıcıdan bu özel kadını tarif etmesini istiyor ve onu kalbiyle dinliyor. Oradan yola çıkarak ona eşsiz bir tasarım yapıyor."

"Ben de Bay Glass'ın terliklerinden bir çift giydim," dedi Cassandra ve ayak parmaklarını gösterdi. "Onları benim için kimin seçtiğini hiç öğrenemedim. Son *dans* gecesinde yatağымda belirdiler."

Londra'daki tüm kadınlar onları görmek için öne atıldı.

"Muhteşemler," dedi Poppy. "Ve çok mükemmeller Sen." Cassandra'ya parlak bir gülümseme fırlattı. "Nicholas'a hemen onlardan bahsedeceğim."

Molly, "Benim de bir çift cam pabucum olmalı," diye haykırdı. "Harry'ye söyleyeceğim. Acaba neye benzeyecekler?"

Charlie hemen kız kardeşlerine, kocalarına Bay Glass'ın ayakkabıcı dükkânını da ziyaret etmeleri gerektiğini söyleyeceğini belirtti.

Sonra Cassandra'ya doğru eğildi. "Daisy onları senin için seçti," dedi ona.

Cassandra çenesini içeri çekti. "Ama o zamanlar birbirimizden nefret ediyorduk."

"Biliyorum," dedi Charlie. "Ama babasının onaylayacağını söyledi ve sizi Bay Glass'a tarif ettiğinde

Elinden geldiğince sana babanın gözlerinden baktı. Yani bir bakıma ondan geliyorlar."

Oradaki her kadının gözleri yaşardı, en çok da Cassandra'nın.

Jilly dudağını ısırdı. "Londra'da çok moda olurlar. Sevgili dostum Otis için bir çift alacağım."

Cassandra başını eğdi. "Bir erkek mi?"

Jilly başını salladı. "Ama o sıradan bir adam değil. Onları alt edebilecektir. Göreceksiniz. Bizi ziyarete gelmen gerekecek."

"Davetiniz için çok teşekkür ederim." Cassandra gülümsedi. "Ama ben artık bir Highland kızıyım. Kalbim burada ve burada kalacağım." Charlie onun, sadece çok sorumlu bir gözetmen değil aynı zamanda kahramanı da olan Bay Beebs'e baktığını gördü.

Cassandra kalabalığın içinde kaybolduğunda ilk konuşan Molly oldu. "Acaba Bayan Montgomery nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Charlie ve gergin olmamaya çalıştı.

Ama cebinde onun yüzüğü varken bu çok zordu - Bayan Gordon'a tüm köylülerin elbiselerinin parasını ödemek için verdiği yüzük. Onu geri almıştı. Bu gece ona evlenme teklif etmek istiyordu-

Eğer doğru zaman olsaydı.

Bunu öğrenmesi için önünde uzun bir yol vardı.

Bir yarım saat daha geçti. *Tavilidh* başlamıştı ve herkes harika vakit geçiriyordu.

Ya da öyle görünüyordu. Arkadaşları ve ailesi, özellikle de büyükannesi gergin görünüyordu.

Büyükanne, "Çok geç kaldı," diye hayıflandı, ki bu onun için nadir görülen bir durumdu.

"Biliyorum." Charlie onun elini okşadı. "Endişelenmeden edemiyorum."

Rose Cottage'daki neredeyse herkes teker teker yanına gelip Daisy'nin neden bu kadar geciktiğini merak ettiklerini söyledi.

Hester, "Bayan MacLeod saçlarını yeni baştan yaptırmak zorunda kalmış olmalı," dedi.

"Belki de eteği düşmüştür," dedi Cassandra, "ve onu tamir ediyordur."

Ama sonra Belediye Başkanı MacLeod ve karısı geldi - Daisy olmadan.

"Nerede o?" Charlie onlara sordu.

Bayan MacLeod küçük bir nefes aldı. "şimdiye kadar burada olur sanıyordum. Bir süre önce annesi ve Bayan Perdita ile birlikte ayrıldı. Ben saını düzeltirken tesadüfen eve geldiler. Geceye geç kalacaklarını söylediler."

"Bayan Montgomery geceye davet edilmedi bile," dedi Charlie.

Bayan MacLeod endişeli bir nefes verdi. "Bayan Montgomery bize böyle söyledi ama sonra Bayan Montgomery yanında Bayan Perdita ile Vandemere şatosu'na doğru yola çıktı. Bayan Montgomery de onların tek başlarına gidip misafirlerinizi rahatsız etmelerine izin veremeyeceğini söyledi ve benden acele edip son bukleyi de tutturmamı istedi, ben de aceleyle bunu yaptım. O da peşlerinden koştu." Bir nefes daha aldı. "Sonra yaşlı Bayan Buncombe geldi ve belediye başkanı inatçı ineğini High Street'ten almasına yardım etmek zorunda kaldı. Biz işimizi bitirene kadar onlar dağdaki kayalıkların ve bodur çamların arasında kaybolmuşlardı."

"Ne?" Charlie sesinin soğduğunu hissetti. "Yoldan mı ayrıldılar?"

Bayan MacLeod elini ağzına götürdü. "Sanırım yle yaptılar. Bütün yerliler kestirme yolları bilir. Endişelenmek hiç aklıma gelmedi."

"Dağdalar." Korku soğuk parmaklarını Charlie'nin omurgasında gezdirdi. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Etrafını saran kadınlara, "Bütün adamları dışarı çıkarın," dedi. "Onlara Daisy'yi bulmamız gerektiğini söyle. Ben şimdi gidiyorum."

Ve dışarı koştu. Bunu hızlı yapmak zorundaydı. Mona ortalığı kasıp kavurduktan sonra Glen Dewey'den kaçmaya kalkışırsa köyde onu durduracak kimse yoktu

Yaşlı Bayan Buncombe hariç, o da güçsüz ve yarı kördü.

Ama Bayan Montgomery'yi tanıyan Charlie, onun sadece intikam almak isteyecek kadar dengesiz olduğunu düşünüyordu ve kaçmanın da canı cehenneme.

Önce kendisinin ve Daisy'nin özel yerini kontrol edecekti. Taş Merdivenler. Dağın yukarısına doğru gidiyorlardı ve Daisy'nin başı belaya girerse oraya gitmeye çalışacağını umuyordu.

Sonra aklına bataklık geldi.

Hayır. Ona yaklaşamayacak kadar ihtiyatlıydı. Yayla yaz geceleri ve onların ışığı için Tanrı'ya şükürler olsun. O ağaçları tanırdı ve uzak dururdu.

Umut etti.

Üvey annesi ve üvey kız kardeşine yetiştiğinde, Daisy onları *partiye* gitmemeleri için ikna etmeye çalışmaktan çabucak vazgeçti. Zaten ikisi de onu dinlemiyordu.

Mona, Perdita ile birkaç dakika didiştikten sonra, "Ah," dedi ve topallayarak yürümeye başladı.

"Yoldan ayrılmamalıyız," dedi Daisy. "Yaralanma olasılığınız daha düşük."

Taş Merdivenler'e gelmişlerdi.

"Ben biraz burada oturacağım," dedi Mona. "Sonra tekrar yolumuza devam ederiz." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım bileğimi burktum."

Daisy onun önünde çömeldi. "Bir bakayım."

Ve aniden bir un çuvalı gibi kaldırılıp Perdita'nın omzuna öyle bir fırlatıldı ki, terliklerinden birinin ayağından fırladığını hissetti.

"Ne yapıyorsun sen?" Daisy baş aşağı durarak bağırdı. Kan hemen kafasına hücum etmeye başladı.

"Ssshhh!" Perdita söyledi.

"Bağırmak yok." "Elbette, ben gidiyorum-"

Ama Mona ağzını o kadar hızlı tıkadı ki Daisy neredeyse boğuluyordu. Ve cadaloz onu sıkı bir düğümle bağladığında

Daisy'nin başının arkasını okşarken, gerçek korkunun ilk kıpırtılarının öfkesini bastırdığını hissetti.

Mona ona zarar vermek istedi. Bu bir şaka değildi. Daisy bunu sorgusuz sualsiz biliyordu.

Perdita, Daisy'nin bacaklarını sıkıca kavrayarak ilerledi ve Daisy onu yumruklarıyla dövmeye çalışsa da, zıplarken hiçbir çekiş gücü elde edemedi. Daisy'nin çırpınışları Perdita'nın onu sımsıkı tutma kararlılığında bir etki yaratmadı.

Ve sonra Mona ustalıkla ellerinin üzerinden bir ip geçirdi ve sıkıca çekerek ellerini arkadan bağladı.

Daisy ağzı tıkalıyken çığlık atmak için elinden geleni yaptı ama sesi boğuk ve zayıf çıkıyordu. Uzaktaki hiç kimse onu duyamazdı.

Debelenip kıvrandı ama Perdita onu sadece daha sıkı tuttu ve yürümeye devam etti.

Daisy'nin başı dönmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde kırmızı ve siyah lekeler belirdi.

"Acele et," diye tısladı Mona Perdita'ya. "Güneş batmadan önce sadece birkaç dakikamız var."

"Acele ediyorum," dedi Perdita. "Neden onu kaçırıp köle olarak satmıyoruz?"

Köle mi?

"Ne yaptığımı biliyorum," dedi Mona. "Bataklıkta yavaş yavaş ölmek bana büyük bir zevk verecek. Ve hiçbir kanıt olmayacak."

Daisy'nin görebildiği tek şey aşağıdaydı. Ve onun altında, zemin çimenlik ve kayalıktan çalılarla kaplıydı. Ve sonra ağaç gövdeleri vardı.

Burası Taş Merdivenler'den çok uzak olmayan bir çalılıktı. Tehlikeli bataklığın olduğu yer.

Binney's Bog.

Daisy tekmeledi ve boşuna çığlık attı.

Mona güldü. "Kızgınsın. Artık nasıl hissettiğimi biliyorsun. Yirmi yıl boyunca sana katlandım ve artık yeter. Acele et, Perdy. Eğer kaçacaksak, bunu hızlı yapmalısın. Seni köyde bekleyeceğim."

"Hayır!" diye bağırdı Perdita. "Benimle gelmiyor musun?"

Mona dişlerini sıkarak, "Seni bekleyeceğimi söyledim," dedi ve veda bile etmeden oradan ayrıldı.

Perdita acele ediyordu, bu da Daisy'nin dallar tarafından çizilmesi anlamına geliyordu. Ormanda hava gittikçe kararıyordu. Sonunda Perdita onu yere bıraktı. Daisy burnundan nefes almaya çalışırken göğsü kabardı.

Panik yapma, dedi kendi kendine. Perdita da zor nefes alıyordu.

Daisy gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı. "Lütfen," demek için elinden geleni yaptı. "Lütfen." Sonra ağzındaki tıkaca baktı.

"Konuşmak ister misin?"

Daisy gözlerini açtı ve bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Bir şey söylemene izin vereceğim," diye mırıldandı Perdita, "ama bunun tek nedeni bir mahkumun genellikle bir şey söylemek için son bir şansı olmasıdır. Bunu bir keresinde okumuştum."

Gözlerini Daisy'den kaçırdı ve homurdanmaya benzer bir ses çıkardı. Ve sonra aniden çirkin yüzünden bir dizi hıçkırık döküldü. "Daisy, bunu yapmak istemiyorum. Ama yapmazsam beni öldüreceğinden korkuyorum. Ondan *korkuyorum*." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Eğer konuşmana izin verirsem, yardım için bağırmayacağına söz verir misin?"

Daisy başıyla onayladı.

Perdita parmağını tıkaç ile Daisy'nin yanağı arasına soktu ve bezi kısa bir süreliğine Daisy'nin teninden uzaklaştırdı.

"İskoçyalı asla böyle korkakça bir şey yapmaz," dedi Daisy hemen.

Perdita anında kaşlarını çattı. "Ben İskoçyalı değilim. İspanyol markisine sorabilirsiniz. İskoç gibi davrandığım için benden nefret ediyor. Ve hepsi senin suçun."

Ağzını sıktı ve şimdi ağlayan Daisy oldu.

Perdita burnunu eteğine silmek için bir an durdu, sonra birden omuzları çöktü, öfkesi unutuldu. Kadın

Daisy'ye döndü. "Sana söylemem gereken son bir şey var. Annenin bungalovunu yaktığım için özür dilerim."

Daisy içinden geçen bir sarsıntıyla dizlerinin büküldüğünü hissetti. Yangına Perdita sebep olmuştu ama o değil miydi?

Perdita ağaçlardan yansıyacak kadar yüksek bir fısıltıyla, "Annem ve Cassandra bile benim sorumlu olduğumu bilmiyor," dedi. "Karanlıkta bıraktın ve sonra Roman ve Cassandra ile kâğıt oynamak için içeri girdin. Ben de yaptığın elbiseleri kesmek için dışarı çıkmaya karar verdim. Bunu yapmak için bir mum yakmak zorunda kaldım. Ama bir elbise tutuştu ve sonra her şey alevler içinde kaldı. Bu bir kazaydı ve üzgünüm. Elbiselerinizi ve bungalovu kaybettiğiniz için değil, ama babanızın ölümünden sorumlu olduğumu bildiğim için" -hıçkırarak ağladı- "babanızın ölümünden sorumlu olan benim. O iyi bir adamdı. Ve ben kötüyüm."

Daisy ağzındaki tıkaçtan alabildiği kadarıyla bir nefes aldı ama Perdita'nın verdiği haberin şoku kol ve bacaklarının şiddetle titremesine neden oldu.

Yangına o sebep olmamıştı.

O kadar ağır bir suçluluk yükü taşıyordu ki, kalbinin bir parçasını ezmiş, onu tekrar sevmekten korkar hale getirmişti ve bunların hepsi çok gereksizdi.

Yüce Tanrım, bu nasıl olabilir?

Gözlerine yeniden yaşlar doldu ama bunlar rahatlama gözyaşlarıydı. Roman'ın yatağına düşmesinden kendisinin sorumlu olmadığını zaten biliyordu. Bunu Cassandra yapmıştı.

Cassandra ve Perdita'nın, her biri kendi tarzında, farkında olmadan babasının ölümüyle ilgili trajediyi harekete geçirmiş olmaları şaşırtıcı bir ifşaydı. Ve ikisi de diğerinin ne planladığını bilmiyordu - çok geç olana kadar.

Ama Perdita bir kez daha hıçkırıyordu ve Daisy ona ulaşmak zorundaydı.

Başını iki yana salladı. "Her şey yolunda," demeye çalıştı. Ama ağzındaki tıkaç yüzünden kelimeleri tamamen karışmıştı.

"Perdy!" Altlarında bir yerden Mona'nın talepkâr sesi "Orada ışın bitti mi?" diye seslendi.

Perdita sadece bir saniye tereddüt etti. Daisy'yi kucağına aldı ve sonra-

Daisy tekmeledi. Diğer ayakkabısı çalılardan arasında bir yere uçtu.

Sonra Perdita güçlü bir hamle yaptı ve Daisy uçmaya başladı...

Bataklığa uçtu ve Tanrı'ya şükürler olsun ki yüz üstü büyük bir gürültüyle yere çakıldı. Etrafında turba ve su fokurduyordu ve soğuk, duygusal bir hiçliğe batma hissi vardı. Perdita'nın ormana doğru çarptığını duydu ve başını kaldırıp tepesindeki dalların üzerinde soluk beyaz yaz gecelerini gördü.

Yalnızdı ve batıyordu, torfun altına çekiliyordu.

Ama o bu korkunç gerçeği fark edemedi. Perdita tekrar, bu kez ona doğru geldi ve "Dayan Daisy! Seni kurtarmaya geliyorum!" diye bağırıyordu umutlu, asil bir sesle-

Sanki onu bataklığa atan hiç o olmamış gibi.

Perdita bir dalın ucunu ona doğru itti ama Daisy kolları arkadan bağlı olduğu için onu tutamadı. Bu yüzden Perdita cılız dala bir açı verdi ve Daisy tıpkı bir alabalık gibi yakalandı; koluna, neredeyse bir kanca gibi çıkıntı yapan bir ağaç parçası takılmıştı.

Orada asılı kaldı, inledi ve ağladı ve Perdita olan gri şeklin ona karşı bu kadar acımasız olduğu için özür dilemesini izledi.

"Ben İskoçyalıyım," dedi Perdita, dala sıkıca tutunarak. "Annemden ve onun kötü yöntemlerinden nefret ediyorum. Beni öldürebilir ama bunu yapamam. Ölmeyi hak etmiyorsun Daisy."

Birkaç dakika sonra konuştu, hayatında ilk kez bu kadar aptalca ve kötü davrandığı için teselli, üzüntü ve utanç dolu sözler fısıldadı.

Ve sonra sözleri ormanda bağırarak ve çarpışarak daha gri formlara dönüştü. Ve Daisy tam Charlie'nin sesini duyduğunda, "Daisy! Sen misin?" diye bağırdığını duyduğunda gözlerinin kapanmasına ve Charlie'nin sesinin onu tatlı, siyah bir hiçliğe götürmesine izin verdi.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Sıcak banyo Daisy'nin yanaklarına yeniden sağlıklı bir parlaklık kazandırmıştı. Şimdi Vandemere Şatosu'nun sol kulesindeki eski yatağında, güvende ve sıcak bir şekilde yatıyor, sarınıyor ve Hester'ın kendisi için hazırladığı dumanı tüten viski kokteylini yudumluyordu.

Charlie onun elinden alınmasına bu kadar yaklaştığına inanamıyordu.

"Burada kalacaksın," dedi sert görünmek için elinden geleni yaparak. "Rose Cottage'a gitmek yok."

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Pekâlâ. Bir gece odamda kalacağım ve sonra geri döneceğim."

Elinden gelse yapmazdı.

Taverna yine dağılmıştı. Ailesi Keep'e dönmüştü. Eski mutfağında örgü ören Hester ve bir saat önce kaldırdığı gizli mahzendeki tüm viskileri geri koymakla meşgul olan Joe dışında burada onunla yalnızdı. Charlie ona herkesin Vandemere Kalesi'ne dönmesini istediğini ve bu yüzden Joe'nun en başta el koymasına gerek olmadığını söyledi.

Charlie paltosundan Daisy'nin yeni terliğini çıkardı. "İşte," dedi, kendini garip hissederek. "Bunu Taş Merdivenler'de buldum."

Daisy nefesini içine çekti. "Bay Glass'ın terliği. Perdita beni bataklığa götürmeden önce kazayla diğerini tekmeledim."

Kıkırdadı. "Sabah bulacağız, bundan emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Yüz ifadesi çizilmişti ve çok sessizdi. Çok uysal. Bu onu endişelendiriyordu.

Boğazını temizledi. "Fikrini değiştirdiğine ve partiye gelmeyi planladığına *sevindim*."

Onun gülümseme oldu Geçici. "Senin büyükannem -vaftiz annem- beni ziyarete geldi.

Bana çok güzel bir

elbisesi"-gözleri yaşlarla doldu ve elini tutup sıktı-"benim... annemin bir zamanlar giydiği."

Charlie onun elini tuttu. "Büyükannem bana hikayeyi anlattı. Ve bana elbiseyi gösterdi. Mahvolduğu için çok üzgünüm."

Daisy boştaki eliyle gözünden akan bir damla yaşı sildi. "Elbise için üzgünüm ama bir bakıma beni kurtardı. Kolum Perdita'nın beni desteklemek için kullandığı dala takıldı. Bir kanca gibiydi ve balık bendim. Çok minnettar bir balık."

Charlie ona, "Sen her zaman benim istediğim balıktın," dedi.

"Evet, birlikte yakaladığımız alabalığı yediğimiz gün Mona seni daha zarif balıklarla ayartmaya çalıştı ama sen inatçıydın."

Adam sırttı, o da sırttı. Birazcık.

Aslında, pek değıl.

Göğsünde kabaran panik duygusunu bastırdı ve kadının elini bırakmadığını bilmekle yetindi.

Bencil olmamalıydı. Daha yeni korkunç bir travma geçirmişti. Bu kadar kısa süre sonra onun mutlu sırtıtışını görmeyi beklememeliydi.

Ama gerçek şu ki, onun mutlu sırtıtışı için yaşıyordu.

Onun sevgilisi, karısı, yoldaşı ve en iyi arkadaşı olmasını istiyordu. Ve tüm bunları bilmesini istiyordu.

... ama doğru zaman mıydı?

Yoksa çok yanlış bir zamanda mı?

Sessizce oturup onu izledi.

"Terlikleri beğendin mi?" diye sordu ona.

Başını salladı. "Enfeslerdi. Ve tam bir hediye. Bebekliğimden beri beni görmemiş olmasına rağmen Lucy'nin beni bu kadar iyi tanıması çok esrarengiz."

Charlie derin bir nefes aldı. "O terlikleri *ben* yaptırdım."

Daisy'nin gözleri büyüdü ve elini onunkinden çekti. "Sen mi?"

"Evet," dedi. "Onları senin için aldım. Parayla." "Bir şeyi satın almanın olağan yolu budur," dedi küstahça. "Dağlık bölgelerde değilseniz tabii. Ve o zaman viskiyle bir şeyler satın alabilirsin. Joe öyle diyor."

Bu seferki sırtışı kesinlikle bir sırtıştı.

"Bunu bilemeyecek kadar acemiydim," diye cevap verdi Charlie, kalbi ısınarak. "Ve bilseydim bile, bunu yapmazdım. Parayı kullanmak istedim. Londra'da arkadaşlarımla girdiğim bahsi kaybetmek istedim."

"Bahis," diye mırıldandı Daisy. "Parayı kullanmaman gerekiyor, özellikle de Lucy'nin vaftiz kızına yardım etmek için."

"Evet, biliyorum. Çünkü eğer yaparsam, Evlilik Martı'na itileceğim."

"Zavallısın," dedi Daisy, eski ışıltısının bir kısmı yeniden ortaya çıkmıştı.

Yüzündeki bir tutam saçı çekti ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Görüyorsunuz, sevdiğim bir kız var. Ve dünyadaki en mükemmel kız olmasına rağmen onu sevmekten çok *korkuyordum*."

"Öyle mi?"

"Oh, evet. Benim için mükemmel. Ama aptalca bir maskenin ardına saklanıyordum -yanlış anlaşılan zengin adam maskesi- ve bunu gerçekte yüzleşmekten kaçınmak için kullanıyordum."

"Gerçek nedir?" Yüzü onunkine çok yakındı, nefesi yanağını ısıtıyordu.

"Gerçek şu ki," dedi omuzlarını ovuşturarak, "zenginliğimin ötesinde hiçbir değerim olmadığından korkuyordum. Ama cüzdanımı çalmak isteyen fırsatçıları suçlamak, hayatımın hiçbir şey ifade etmemesine izin verdiğim için kendimi suçlamaktan daha kolaydı."

Başını salladı.

"Bana nasıl bir adam olduğumu sormuştun, hatırlıyor musun?" "Evet, hatırlıyorum."

"O zamanlar gerçekten bilmiyordum." Uzandı ve avucuyla onun yanağını okşadı. Adam onun elini tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Ama artık biliyorum. Bu yüzden Vandemere Kalesi'ni ve Keep'i yeniden inşa ediyorum. Mükemmel leydim ve benim için burada, Highlands'de bir hayat kuruyorum. Artık zenginliğim olmadan beni sevmeyeceğinden korkmuyorum. Olduğum kişiyi sevdiğini biliyorum, onsuz fakir olan adamı."

"*Charlie.*"

Öpüştüler - kutsal, harikulade bir öpücük. Kadının dudakları yumuşak ve sıcaktı, adamın aç ruhu için bir sığınaktı.

Tam onu kollarıyla sarmışken, kule penceresinin altından bir uğultu başladı. Uykulu bir arı sürüsünün vızıltısı gibiydi.

Daisy geri çekildi, gözlerinde bir soru vardı.

"Üç kavalcıya kalmalarını söyledim," diye fısıldadı. "*Avın Son Gecesindeki Tavernada İki Aşığın Efsanesini* unutmadin, değil mi?"

Başını salladı, gözleri parlıyordu.

Yatağın yanında tek dizinin üzerine çöktü ve ceketinin cebinden babasının yüzüğünü çıkardı. "Sevgili Daisy, seni tüm kalbim ve ruhumla seviyorum. Karım olma onurunu bana bahşetmeni, hayatımın geri kalanını seninle geçirmeyi ve o yılların çoğunu burada, Vandemere Şatosu'nda, seninle paylaşmayı umduğum çocuklarım ve torunlarımla geçirmeyi arzuluyorum. Benimle evlenir misin, Altın Kızım?"

"Ah, evet, Altın Prensım," dedi usulca, gözlerinde yaşlarla.

Verdiği cevap karşısında kalbi mutluluktan neredeyse yerinden çıkacaktı ve yüzüğü kızın parmağına geçirdi.

Ağız açık bir şekilde ona baktı. "Babam çok mutlu olurdu!" dedi sonunda. Sonra güldü ve yatak örtülerinin arasından kıvrılarak dizlerinin üzerine çıktı ve kollarını Charlie'nin boynuna doladı. "Seni çok seviyorum," dedi Charlie'nin çok sevdiği o büyük vazgeçmişlikle.

Ve dudakları tekrar buluştuğunda, "Will Ye Go, Lassie "nin dokunaklı, vahşi notaları onlara doğru süzüldü.

dağ havası, *braw, bricht'i* kutlayan bir Highland şarkısı
Sonsuza dek sürececek bir aşk.

EPILOG

Noel 1828

"*Şimdi* mi?" Charlie karısının kulağına fısıldadı.

Noel'den bir hafta önce saat on iki buçuktu.

"Bir daha ne zaman fırsatımız olacak, söyle bana," diye fısıldadı Daisy. "Hava çok güzel, bu gece bütün misafirlerin geleceğinden eminim." Öğlen yemeklerini yedikleri Vandemere Şatosu'nun rahat mutfağındaki uzun tahta masanın etrafında ısıllı parlıyordu. "Davy, sen, Padric ve Duncan ökseotunu keseceksiniz."

"Evet, anne," dedi Davy.

Daisy çocuklarının ona anne demesine kesinlikle izin vermiyordu. Büyüleyici bir İskoç şatosunun *gayriresmi* metresi olmaya karar vermişti.

Davy sandalyesini geriye itti ve çenesini kardeşlerine doğru eğdi. "Eğer içinizden biri sırtıma kartopu atmaya cüret ederse, yüzünüze çarparım. Yapmayacağınıza söz verir misiniz?"

Padric ve Duncan birbirlerine hınzırca baktılar. "Söz veriyoruz," dedi Padric.

"Ben de," diye yankılandı Duncan.

"Tutmaya niyetli olmadıkça söz vermek yok," diye araya girdi Charlie.

Padric'in kaşları çatıldı. "Tamam o zaman Davy. Sözümü geri alıyorum."

Duncan bir kez daha, "Ben de," dedi.

Daisy ve Charlie birbirlerine kuru bakışlarla baktılar.

Davy gözlerini kardeşlerine dikti. "Eğer böyle yaparsanız ökseotunu sallamanıza izin vermeyeceğim."

"Öyle mi?" dedi Padric. "Sadece beni yakalamaya çalış. Seni orada yeneceğim."

"Ben de," dedi Duncan.

Tek söylediği buydu. Daisy her gün daha fazlasını söylemesini umuyordu.

Üç çocuk da masadan fırladı.

"Çocuklar!" diye seslendi Charlie ve üçü birden durup aceleyle masaya döndüler ve büyük olan ikisi hep bir ağızdan, "Çok lezzetli bir yemek anne. Lütfen müsaade eder misiniz?"

"Pardon?" diye ekledi Duncan, olaydan sonra.

Daisy ve Charlie gizli, mutlu bir bakış alışverişinde bulundular, sonra Daisy anne moduna geri döndü. Duncan'ın zaferinden ona bahsederse çok utanacağını biliyordu. Bu yüzden nezaketle başını salladı ve tekrar hızla yola koyuldular.

"Şimdi birbirinize iyi davranın!" diye seslendi arkalarından. "Ve atkılarınız ve eldivenleriniz olmadan dışarı çıkmayın!"

İki aceleci *Evet, Anneciğim* takip etti.

Duncan her zamanki gibi sessizdi.

Ama ... iyileşiyordu. Daisy buna çok sevinmişti.

Kızlara döndü. "Meg ve Laurel, Kathleen ve Elizabeth'ten siz sorumlusunuz. Lütfen onları tavan arasına götürün ve Noel kutularını indirmenize yardım etmelerine izin verin. Onlar artık yeterince büyük kızlar."

Kathleen zevkten nefesi kesildi. Elizabeth güldü ve ellerini çırpı.

Otoriter Laurel iki küçük kız kardeşine, "Sakın bir şey kırmaya kalkışmayın," dedi.

Meg, Laurel'in elini okşadı. "Geçen yıl yaptığın gibi mi?"

Laurel kızardı. "Bunu unutmuşum."

Charlie kaşlarından birini Daisy'ye doğru kaldırdı. Daisy küçük bir kahkaha attı.

Çocukları onlara sonsuz bir eğlence sağlıyordu.

Ama aynı zamanda, çocuklar gibi ele avuca sığmazlardı.

Daisy ve Charlie bir anlaşma yapmışlardı: Kaç çocukları olursa olsun -ki yedi yılda yedi çocuk oldukça fazla görünüyordu- tatlı tatlı fısıldaşmayı asla ama *asla* bırakmayacaklardı.

birbirlerinin kulağına bir şeyler söyleyip evlilik yataklarını sıcak tutuyorlar.

Bu bir meydan okumaydı ama bir aşk yuvasına sahip olmak yardımcı oldu. "Gidelim mi?" Charlie kolunu karısına uzattı.

Daisy aldı. "Evet, canım."

"Nereye gidiyorsun anne?" diye sordu Elizabeth. Körlük onu her sese duyarlı hale getirdiği için kulakları çok keskindi.

Daisy en küçük kızını ablalarına emanet ettiği için suçluluk duymayı reddetti. "Babanla benim arayı kapatmamız gerekiyor. Biz yokken büyük kız olmanın tadını çıkarmayacak mısın?"

Elizabeth başını salladı, sıırıttı ve başparmağını emdi. Kathleen, Elizabeth'in başparmağını ağzından çekip çıkardı.

Ve Elizabeth onu tekrar içeri soktu.

Merdivenleri çıkarlarken Charlie homurdandı. "Bizi kazanmak için parmaklarını emiyormuş gibi davrananlar."

"Ve *sizin* gibi davrananlar," dedi Daisy, "oldukça otoriterler ve bizi kazanmaya hiç çalışmıyorlar."

Charlie kıkırdadı ve kolunu karısınıninkine doladı. "Ama her birini hayal bile edemeyeceğim kadar çok seviyorum. O küçük akarların her biri için hayatımı feda edebilirim."

Daisy iç çekti. "Ben de." Duncan'ın en sevdiği cümleyi hatırlayınca gülümsedi ve nefesi kesildi. "Bu gece için sabırsızlanıyorum. Ya sen? Biraz gerginim. Hep böyle olurum."

Charlie başını salladı ve onun elini okşadı. "Biliyorum. Ama her seferinde işe yarıyor. Aşk bunun olmasını sağlıyor."

Daisy'nin kalbi ısındı. "Tıpkı seninle benim bir araya geldiğimiz gibi."

"Aynen öyle. Kimin aklına gelirdi ki?" Yatak odalarının, Daisy'nin eski kule odasının kapısını açtı. Gözlerinde belirgin bir parıltı vardı. "Girin, benim ahlaksız metresim, sizi aşk yuvamıza götüreyim."

Daisy ona sırtıttı. "Dört gözle bekliyorum lordum. Vandemere Şatosu'nda yaptığınız tadilatlarda bir dahi olduğunuzu düşündüğümü bir kez daha söyleyebilir miyim?"

"Evet, istediğin kadar sık söyle. Dehamı duymaktan asla bıkmam." Charlie'nin öpücüğü her zamanki gibi ateşliydi.

Ve birlikte yarattıkları hayattan duydukları sevinç, sevişmelerine başka bir tatmin düzeyi katıyor, aşinalığın birbirlerine duydukları coşkuyu azaltmasına yer bırakmıyordu.

Charlie'nin becerikli eli belini okşayıp göğsüne doğru ilerlediğinde Daisy'nin kalbi hemen hızlandı. Kocası onun sığınağıydı. Tükendiğinde ona güç veren kişiydi.

O onun tek, gerçek aşkıydı.

Charlie'ye gelince, Daisy'yi her geçen gün daha çok seviyordu. Daisy onu tam bir erkek yapmıştı.

O olmadan, o bir hiçti.

Yavaşça odanın içinde ilerlerken bir yandan da öpüşüyorlardı. Charlie karısının arkasına uzandı ve dolap kapısının düğmesini çevirdi.

Kilitliydi tabii ki. Onlardan başka hiç kimse içeriyi görmemişti.

Zevkle iç çekerek -Charlie onun boynundaki nabız noktasını öpüyordu-aisy bakmadan yakındaki bir rafa uzandı, anahtarı aldı ve onun eline tutuşturdu. Eşikten geçerken neredeyse tökezliyorlardı ama ne de olsa burası onların aşk yuvasıydı ve burayla ilgili her şeyi biliyorlardı.

İçeri girdikten sonra ayrıldılar ve Charlie kapıyı tekrar kilitledi, Daisy arkasındaydı ve bu sırada göbeğini tutuyor ve avuç içleriyle üzerinde geniş daireler çiziyordu. Daisy elini aşağı indirdiğinde Charlie başını kapıya yasladı ve ona dönmeden önce zevkli bir inilti çıkardı.

"Minx," dedi, sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. "Ben kapının güvenliğini sağlarken bana saldırıyorsun."

"Bu yüzden kapıyı korumama asla izin vermiyorsun. Sanırım benim küçük saldırımı dört gözle bekliyorsun."

"Haklı olduğunuzu itiraf ediyorum," dedi ve hemen onu soymaya başladı.

Yatak odalarının kapısı açıldığında kravatını çözüyordu.

"Anneciğim! Babacığim!" Davy'nin sesiydi. "Ziyaretçileri görüyorum!

Glen Dewey'e vardılar!"

"Neredeler?" diye sordu Padric. "Elizabeth'in yukarı çıktıklarını söylediğine yemin edebilirim."

"Sanırım dışarı çıkmış olmalılar," dedi Davy. "Önce bungalovu kontrol edelim. Annem muhtemelen babama yeni Noel elbisesini gösteriyordur. Sonra da bütün arabaları tekrar sayarız."

Üç çift ayağın taş merdivenlerden aşağıya doğru koştuğu duyuluyordu.

Ne Charlie ne de Daisy bir an için tek kelime etti.

"Onlara her zaman kapıyı çalmalarını söylüyorum," dedi Charlie bıkkın bir iç çekişle. "O kilidi gerçekten tamir ettirmeliyim."

"Çocuklar geldiğinden beri ne zaman vaktimiz oldu ki? İşte bu yüzden aşk yuvamız her zamankinden daha değerli." Daisy kıkırdarak cevap verdi ve Charlie'yi soymaya devam etti. "Bekle," dedi Charlie, Daisy'nin eline bir öpücük kondurarak.

parmak uçları. "Yapmalı mıyız?"

"Neden olmasın? Kızlar da muhtemelen dışarıdadır. Sanki onları duyan varmış gibi hoplayıp zıpladıklarına ve Glen Dewey'e bağırдықlarına hiç şüphe yok. Atlar da yokuşu çıkmadan önce dinlenmeli."

İki sevgili ve en iyi arkadaş birbirlerine baktılar.

"Buna ihtiyacım var, sevgilim," diye fısıldadı Daisy, avuç içleri Charlie'nin göğsünde. "Ayın geri kalanında her şey çok güzel ama çılgınca olacak. Ve asla bilemezsin. Eğer kar korkunç olursa, herkes bir ay daha burada kalabilir. Ya da iki ay."

Neredeyse ürperiyordu. Charlie de bu ihtimal karşısında pek heyecanlanmış görünmüyordu.

Daisy samimi bir ses tonuyla, "Herkes bayılıyor elbette," dedi. "Ben de öyle." Charlie onu kendine çekti ve sırtıttı. "Ama ben

"Sadece biz olduğumuzda daha da çok seviyorum."

Daisy neşelendi. "Eğer kar altında kalırsak, en azından herkes huzursuzlanırsa bolca yerimiz olur. Konuklar her zaman Keep'e taşınabilirler."

"Güzel plan." Charlie onun şakağını öptü ve kulağına sokuldu. "Şüphesiz Beebses kurtarmaya gelecektir."

Daisy onun öpücükleriyle daha da şımartmak için boynunu kaldırdı. "Elbette gelecekler. Ve bu gece burada olacaklar."

Daisy, Cassandra'yı gerçek bir kız kardeş gibi sevdiği gibi, bir erkek kardeş gibi sevmeye başladığı Cassandra ve kocasıyla yan yana yaşamayı seviyordu.

"Doğru," dedi Charlie coşkuyla. "Her şeyi hallettik. Şimdi, gelecek şeylerle ilgili kendi özel kutlamamızın zamanı geldi." Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Harry'nin buraya gelmek için sabırsızlanması ihtimaline karşı, kısa kesmek zorundayız."

"Ama tatlı," diye ekledi Daisy.

"Ah, aşkım, seninle her şey çok tatlı." Charlie'nin coşkusu her zaman onu mahvediyordu.

Bağcıklarını çekti.

Pantolonuyla uğraştı.

Sonunda cırılçıplak bir arada durdular, vücutları birbirine bastırılmıştı, aralarında sıcaklık yükseliyordu.

Charlie, "Gözlerini dikip bakmaya vakit yok," diye mırıldandı. Ve gelinini kollarının arasına aldı. Birkaç adım ötede, küçük odadaki tek objeye doğru yürüdü; Altın Prens ve Altın Kız'ın vitray penceresinin altında yer alıyordu ve Charlie onu yerinden oynatana kadar misafir odasını süslüyordu.

Yavaşça Daisy'yi yerdeki rahat kuş tüyü yatağa yatırdı. Yatak güzel ipek yastıklarla kaplıydı. Adam onu indirirken Daisy güldü, bu da onu güldürdü ve sonra onu tam üstüne çekti ve karnına doğru yuvarlandı.

"Bu taraftan," dedi. "Beni memnun etmekte asla başarısız olmuyor."

Keep'te aynı odayı paylaşmak zorunda kaldıkları ve Charlie'nin onu tamamen mahvetmeyeceğine dair verdiği sözü tuttuğu ilk günler, birbirlerini her türlü şekilde tatmin etme konusunda kendilerine güvenen bir coşku vermişti.

Daisy bacaklarını onun altına açtığında, güzel poposu onun beli için en tatlı yastığı oluşturduğunda, Charlie karısına duyduğu şehvet ve sevginin enine boyuna sertleştiğini hissetti. Onun omuzlarını, omurgasını öptü ve kadınsı çekirdeğine doğru ilerledi.

Sonra büyük bir zevkle onu öptü.

Zevk iniltileri arttıkça kalçalarını kaldırdı. "Ağzın çok lezzetli, ama diğer taraftan, sevgilim," boğuk bir fısıltıyla söyledi. "Şimdi. Lütfen."

"Buna itiraz etmeyeceğim," dedi, onu istemekten başı dönüyordu.

Arkasında diz çöküp erkekliğinin ucunun onu tahrik etmesine izin verdiğinde, yıllar önce Taş Merdivenler'de yaptığı gibi kollarını iki yana açtı.

Yapacağı her hareketi bilmeye bayılıyordu. O onun kıızıydı.

Onun.

Ve onu tekrar kendisinin yapacaktı. Hemen şimdi.

"Daha fazla, Charlie. Lütfen." Onu daha da yaklaştırmak için kışını oynattı.

Nasıl da daha fazlasını istiyordu! Kalçalarını döndürerek kızın içine daldı, bir yandan da çok iyi tanıdığı kadınsı inciye okşuyordu.

Daisy gözlerini kapadı, Charlie'nin ona verdiği harika zevkin tadını çıkarıyordu ve artık konuşamadığını fark etti. Zevk artıyor, onu sadece Charlie'nin ona verebileceği türden yoğun haz dalgalarıyla yıkıyordu.

O buradaydı. Şimdi. Aklında başka hiçbir yer yoktu. Charlie'nin bir aşık olarak becerileri ve kocası ve en iyi arkadaşı olarak ona gösterdiği özverili ilgi sayesinde kendini bırakmayı... rahat olmayı - tüm iyi şeyleri hak ettiğine inanmayı - öğrenmişti.

Vücutları yemyeşil, ilkel bir dansla çarpışırken, Daisy'nin şu anki tüm annelik endişeleri ve kaygıları sihir gibi uçup gitti. Tüm eski korkular da çoktan geçmişti, özellikle de

Mona İtalya'da, rahatsız zihinlere sahip insanlara hizmet veren güzel bir özel evdeydi.

Charlie bunu görmüştü. Daisy ona o cadalozu hapiste düşünmeye dayanamadığını söylemişti. Ama Mona'nın dünyada tek başına dolaşmasına ve Daisy'ye yapmaya çalıştığı şeyi başkalarına yapmasına ya da başını sokacak bir evi ve karnını doyuracak bir yemeği olmadan bocalamasına da izin veremezdi.

Hayır. Şu anda her şey harikaydı. Charlie'nin bildiğinden bile daha harika.

İpek yastıkları kavradı ve en sevgili arkadaşının onu kendine ait kılmasına izin verdi. Sağ elinin parmakları ona kur yapıyor, onu özlemden çılgına çeviriyordu.

"Benimle gel, aşkım," diye mırıldandı.

Bu sözler onu mutlak mutluluk diyarına gönderdi. Sadece Charlie'ninkiyle eşleşen uzun bir memnuniyet çılgılığı atmasına izin verdi.

Birkaç saniye sonra, Charlie onu aralarındaki cinsel bağdan kurtarmadan eğildi ve boynundan öptü.

"Mmmm." Daisy gülümsedi, gözleri kapalıydı. "Bu mükemmeldi."

"Bugün senin günün," dedi Charlie. "Her zaman." Ve poposuna küçük bir tokat attı.

Anında yuvarlandı ve onu aşağı çekti. "Bu *senin* gün de."

"Ben de bu gerçeğe hiç alışamadım," dedi, gözlerinde minnettarlık ve sevgi parlıyordu.

Daisy dudağını ısırды. "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var, Charlie Thorpe. Herkes üzerimize çullanmadan önce birlikte olmamızı istememin bir nedeni de bu."

"Ah?" Endişe gözlerini aydınlattı. "Her şey yolunda mı?"

Ona dünyanın en tatlı gülümsemesini verdi. "Evet, öyle. İyiden de öte. Gidiyoruz... Bir bebeğimiz olacak."

Charlie güldü ve onu öptü. "Bunu biliyorum canım. Ama bunu açıkladığın için seni suçlamıyorum. Bu her zaman bir mucizedir, değil mi? Gerçi o yepyeni bir bebek değil. Bir yaşında."

"Ve o da Davy gibi Cheapside'dan." Daisy bir damla gözyaşını sildi. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle." Charlie bunu düşündükçe kıkırdıyordu. Ailelerine ne zaman yeni bir oğul ya da kız katılsa heyecanlanırdı, öyle heyecanlanırdı ki, onların değerli yüzlerine ilk kez baktığında gözleri yaşarırdı.

Onlar onun kalbinin oğulları ve kızlarıydı.

Ruhunun.

Onun belinden doğan herhangi bir çocuğun olabileceği kadar ona yakın.

Daisy dudağını ısırды. "Ama Charlie, bir bebeğimiz olacak" - duraksadı- "yaklaşık yedi ay sonra."

Kız ona baktı ve adam orada gördüğü sevgi, umut ve biraz da endişenin içinde boğuldu.

"Ah, canım," diye fısıldadı. "Bu olabilir mi? Bunca zaman sonra?"

Gözyaşlarını geri kırdı. "Biliyorum. Ben de inanamıyorum." "İyi olacaksın, sevgilim. Bebeğimiz de öyle."

İç çekti. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emindim. Ama"- gülümsedi-"görünüşe göre, her şeye rağmen olması gerekiyormuş."

Dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Ailemizin olması gerekiyordu. Tam da böyle."

"Evet," diye fısıldadı Daisy ve bir avucunu onun yanağına koydu.

Onu kollarına çekti ve saçlarını okşadı. Kadın ona sarıldı ve birkaç sessiz dakika birlikte yattılar, aralarındaki bağı ve şimdi bunun bir parçası olan ve yakında olacak olan değerli çocukların tadını çıkardılar.

"Sanırım artık kalkmamız gerekiyor," dedi Charlie, "ama bundan pişmanlık duyamam. Yeni oğlumuzla tanışmak üzereyiz."

Daisy heyecanla doğrulup oturdu. "Sabırsızlanıyorum. Ayrıca diğer İmkânsız Bekârları, eşlerini ve çocuklarını görmek için de sabırsızlanıyorum."

Charlie, "Perdita'yı ve İspanyol markisini unutmayın," dedi.

Daisy, Perdita'nın Daisy'ye saldırmasının hemen ertesi günü İspanyol markisinin Glen Dewey'e döndüğüne hâlâ inanamıyordu.

Perdita gitmesi için ona kükreymiş, onun iyi olmayan, kötü bir kadın olduğunu ve neredeyse üvey kardeşini öldürdüğü için ölmeyi hak ettiğini söylemişti. Ama marki gitmedi. Aslında, konuyu tartışmak için onu bir ava çıkarmak istediğini söylemişti - Perdita'nın ödünç aldığı eteği giydiği kendi özel avları. Perdita'nın vurduğu sekiz puanlık geyikle döndüklerinde, evlenmek üzere nişanlanmışlardı.

İki yılda bir ziyarete gelirlerdi. Son ziyaretlerinde Duncan'ı getirmişlerdi, henüz iki yaşındaydı. Marki'nin şatosundaki eski bir hizmetçinin oğluydu, kaçıp giden ve onu orada öylece bırakıp giden bir kadının.

"Tanrıya şükür Perdita ve Marki o felaket ilk Highland deneyiminin bir parçasıydı," dedi Daisy. "Eğer onlar olmasaydı, oğlumuzu asla tanıyamazdık."

Bu şansı kaçırmaya ne kadar yaklaştıklarını düşünmek içini ürpertiyordu!

"Dunk yaklaşıyor, değil mi?" Charlie söyledi. "Öğle yemeğinden sonra 'Affedersiniz' diyor. Kendini daha çok çocuklardan biri gibi hissediyor."

"Ah, küçük sevgili!" Daisy'nin kalbi onu düşününce ısındı.

"Yine de ana dilini unutmasına asla izin vermeyeceğim.

Ben öğrenme o kendim"-she yalın aşağı ve sevgilisinin şakağındaki saçları okşadı-"*querido*." Charlie onun okşamalarını, mutluluğu hak ettiğine inanan ve bunu sorgulamayan bir adamın rahatlığıyla kabul etti... erkeksi hak duygusu onu hâlâ güldürüyordu.

Tek gözünü açtı. "Peki *querido* ne demek?"

"Sevgili. Özellikle tutkulu bir aşk turundan sonra her zaman yaptığı gibi kestirmek isteyen sevgili" diye değiştirdi. Gülümsedi, sıçradı ve elbisesinin içine girmeye başladı. "Düşünsene. Cassandra'nın hamileyken giydiği tüm kıyafetleri ödünç alabilirim. Ama kendime de çok özel birkaç elbise dikeceğim."

"Mükemmel," dedi Charlie, bir dirseğinin üzerinde yükselirken. "Bu yeni elbiseleri hak ettiniz."

Ona keskin bir bakış fırlattı. "Biliyorum. Bu akşam kütüphanede ve bilardo salonunda arkadaşlarıyla bir gece geçirmeyi hak *ediyorsun*. Lütfen kabul et, sevgilim. Bayanlar ve ben kendi aramızda harika vakit geçireceğiz. İtiraf etmeliyim ki, geceleri oldukça yorgun oluyorum. Geç kalmayacağım. Tabii ki diğer kadınlar sebebini açıkladığımda anlayışla karşılayacaklardır."

"Bütün çocuklara kim bakacak?"

"Perdita'nın dadısı."

"Çok iyi." Charlie de ayağa kalktı ve ellerini Daisy'nin beline doladı. "Dünyadaki en mutlu adam benim," dedi.

Onu öptü ve bağcıklarını bağlamasına izin vererek ona değer vermesine izin verdi.

Dışarıdan gürültülü bir uğultu geldi. Sevinç çığlıkları, arabaların çingirakları ve atların nal sesleri.

"Geldiler," diye haykırdı Daisy, bir başparmağını yalayıp saçlarını şakaklarından uzaklaştırırken Charlie bağlama işini daha da hızlandırdı.

Sonra pantolonunu giydi, gömleğini içine soktu ve ceketini giydi. "Hadi gidelim."

"Aksi takdirde, neyin peşinde olduğumuzu tahmin edebilirler."

Son bir öpücük ve birkaç dakika sonra Joe ve Hester'la birlikte asma köprünün üzerindeydiler. Arabalar geçerken ikisi de çılgınca el salladılar.

Daisy'nin kalbi elbisesinin altında küt küt atıyordu. Yeni oğulları o araçlardan birindeydi.

Hester, "Oh, bu harika bir an," diye mırıldandı.

"Evet," dedi Joe. "Aile takımı için bir shinty oyuncusu daha."

Charlie Daisy'nin elini sıktı. "Toplanın çocuklar!" diye seslendi yavrularına.

Hepsi ailelerinin yanına koştu.

Bu işe alındı sürücüler sat stoically içinde
onların koltuklar olarak yolcular ilki
hariç tüm arabalardan indiler.

Daisy bağlanmaya uygun biriydi.

Bütün bu insanları seviyordu, ama-

O bebek neredeydi?

Bir ömür gibi gelen bir sürenin ardından Stephen ve Jilly ilk vagondan çıktılar, Jilly kucağında bir ekose bohçayı dikkatle taşıyordu. Daisy ile bakışları kilitlendi ve ikisi de aynı anda gözyaşlarına boğuldu.

"Yeni oğlun," diye seslendi Stephen Charlie'ye, sesi biraz sert çıkmıştı. "Highland deneyimini yaşamak için burada."

Herkes gergin bir şekilde kıkırdadı.

Stephen ve Jilly bohçayı Charlie ve Daisy'ye taşıırken sanki zaman durmuş gibiydi, ziyaretçiler sessizce arkalarından geliyordu, çocuklar da dahil olmak üzere herkes uzun mesafeli yolculuğun yorgunluğunu gözlerinde taşıyordu. Yine de orada bulunan herkesin yüzünde beklenti dolu, mutlu ifadeler vardı.

"Oğlunuz," dedi Jilly belli bir saygıyla. Büyük bir dikkatle ekose desenli paketi Daisy'ye uzattı ve Daisy oğlunun minik, mükemmel yüzünü ilk kez gördü. Charlie de kolunu Daisy'nin omzuna doladı ve oğlunun olağanüstü yüzüne baktı.

Sonra o ve Daisy birbirlerine baktılar.

Yüce Tanrım, o bir mucizeydi!

Ve o anda sihir işlemeye başladı. Sevgi, aileyi yeni erkek bebeğin, erkek kardeşin, kuzenin etrafında bir araya getirdi-

Ve tüm fahri amcalarının bebek yeğeni. "Hoş

geldin Barnabas," diye fısıldadı Daisy ona. Adam ciddi gözlerle ona baktı.

"*B-Barney,* " diye seslendi Duncan ve ekoseli battaniyeyi çekti.

Charlie'nin yüzü bir sırıtışa dönüştü. Daisy hıçkırarak hıçkırarak güldü. "Ah, sevgili dostlarım," dedi etrafındaki herkese.

Aklına gelen tek şey buydu.

Ama yeterliydi.

Başını kaldırıp baktığında Cassandra ve Ebenezer'in görüldüğünü gördü; en büyük çocukları olan bir kız çocuğu yanlarında, küçük oğulları ise Cassandra'nın kalçasında mutlu adımlarla yürüyordu.

Daisy Barney'i Charlie'ye verdi. Charlie bir süre ona baktıktan sonra dikkatle havaya kaldırdı. "Bakın kim gelmiş," diye seslendi Cassandra ve ailesine.

Cassandra'nın yüzü her zamankinden daha da fazla sevinçle parlıyordu ve Ebenezer'in de yüzü gülüyordu. Ufaklıkları Dirk, bütün elini ağzına götürmüştü ve uykudan yeni uyanmış gibiydi.

Nicholas ve Harry öne çıktılar, her ikisine de eşleri Poppy ve Molly eşlik ediyordu, gözlerini güzel, parlak dantel mendillerle silerken bile Daisy'ye genişçe gülümsediler.

Nicholas Daisy'nin kollarına katlanmış bir kilt bıraktı. "Uzun zaman önce Charlie'ye, girdiğimiz bir bahsi kazanırsa onu ödüllendireceğimizi söylemiştik."

"O kazanmadı," dedi Harry. "Kaybetmek için elinden geleni yaptı, çünkü sana aşık oldu."

"Ama biz yine de ona bir hediye vermek istedik," dedi Stephen. "Sadece doğru anı bekliyorduk."

"Sana Barnabas bebeği getirmek benim için bir onurdu," dedi Nicholas. "Bu yüzden sana kendi tartanını tasarlaması için bir tartan uzmanını görevlendirdik. Thorpe tartanı."

"Lumley Hanesi'nden," diye ekledi Stephen. "Charlie, umarız bunu büyük günlerde giyersin. Ve av günlerinde."

Harry boğazını temizledi. "Ve her gün kendinize ve dünyaya, hepinizin bir nedenden ötürü bir araya getirildiğini hatırlatmak istersiniz - sevgiyle - kendi çok özel klanınızı yaratmak için."

Molly yumuşak bir sesle, "Bu tartan deseninin sana olan saygımızı ve sevgimizi simgelediğini bil," dedi.

Poppy Molly'nin koluna girdi. "Gerçekten de öyle." Charlie bir an konuşamadı.

"Klanımızın bir parçasısınız," dedi sonunda, etrafına bakarken sesi şükran doluydu. "Bugün burada bulunan herkes."

Bebek Barnabas'a baktı ve alnından öptü.

"Teşekkür ederim," dedi Daisy Charlie'nin koluna yapışırken duygulanarak. "Hepinizi seviyoruz."

Sonra da kendisine verilen vikontunu öptü. Bir kez daha, vaftiz annesinin elçisi olan bu adam bir tür muhafızdan çok daha fazlası haline geldiği için şanslı yıldızlarına şükretti.

Onlar gerçek ortaklardı.

Ruh eşleri.

Yeni eteği Harry'ye uzattı ve Charlie de Barney'yi sevgiyle annesine geri verdi. Birlikte, yeni oğullarının kundaklanmış haline usulca güldüler, sonra asma köprüden geçip Vandemere Şatosu'na doğru yürüdüler, onlar için dünyada en değerli olan insanlar da arkalarından geliyordu.

St. Martin's Paperbacks Başlıkları
KIERAN KRAMER

Harry Molly ile Tanışınca

Solumdaki Dükler, Sağmdaki Prensler Evlenme Şansı

Olan Bulutlu

KIERAN KRAMER İÇİN ÖVGÜ

ve *The Impossible Bachelor* dizileri

"Etkileyici... ilgi çekici... canlı."

-Publishers Weekly

"Nefis bir ilk kitap... Tek kelimeyle bayıldım!"

-Julia Quinn, New York Times'in çok satan yazarı What Londra'da Olur

"At bir kezköpüklü ve içten, *Harry Molly ile Tanışınca*

tatmin ediyor! Bu kitap tatlıdan daha iyi!"

-Celeste Bradley, New York Times'in çok satan yazarı Kollarımdaki Haydut

"Kieran Kramer keyifli bir Regency şekerlemesi kaleme alıyor... harika ve parlak bir başlangıç."

-Julia London, New York Times'in çok satan yazarı A Fahişenin Skandalı

"Sizi gülmekten kırıp geçirecek lezzetli bir boğuşma. Eğlenceli bir kadın kahraman ve seksi bir kahraman bu kitabı keyifli bir okuma haline getiriyor."

-Sabrina Jeffries, New York Times'in çok satan yazarı Lord Stoneville Hakkındaki Gerçekler

"Elimden bırakamadım... büyüleyici bir zevk!"

-Lynsay Sands, New York Times'in çok satan yazarı Hellion ve İskoçyalı

"Hınzırca esprili bir muamele... enfes bir çıkış!"

-Kathryn Caskie, The Most kitabının USA Today çoksatın yazarı Günahların Kötüsü

"Keyifli, sayfaları çeviren bir okuma! Yeni yazar Kieran Kramer hem hayal gücünüzü hem de kalbinizi ele geçirecek."

-Cathy Maxwell, *New York Times*'in çok satan yazarı
Evlilik Yüzüğü

"Son derece eğlenceli ilk edebi çalışmasında Kramer, nefis mizahi üslubu, son derece eğlenceli karakterleri, son derece yaratıcı ama inandırıcı olay örgüsü ve muhteşem derecede seksi aşk hikâyesini ustalıkla bir araya getirerek, Regency dönemi okurlarının ikinci bir roman için yalvaracağı nefis bir edebi şekerleme yaratmış."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

"Zekice şakalaşmalar, mükemmel tempo ve çekici, son derece iyi çizilmiş karakterler, bu taze, seksi ve muhteşem komik ilk kitabı bir nakavt ve Kramer'in Regency-set dörtlüsüne mükemmel bir başlangıç yapıyor."

-*Library Journal* (yıldızlı eleştiri)

"Kramer'in bu nefis ilk kitabını okurken gülümseyecek ve hatta kahkahalarla güleceksiniz; kitabın adının ünlü filme gönderme yapması bile sırtmanıza neden olacak. Mükemmel temposu, komik zamanlaması, dokunaklılığı ve muhteşem karakterizasyonu bu son derece büyüleyici yeni ses sizi daha fazlası için sabırsızlandıracak."

-*Romantic Times BOOKreviews*

İmkansız Bekarların hiçbirini kaçırmayın!

Bu keyifli serinin diğer kitapları için
KIERAN KRAMER

HARRY MOLLY İLE TANIŞTIĞINDA

ISBN: 978-0-312-61164-4

DÜKLER SOLUMDA, PRENSLER SAĞIMDA.

ISBN: 978-0-312-37402-0

BULUTLU VE EVLENME İHTİMALİ VAR

ISBN: 978-0-312-37403-7

St. Martin's Paperbacks'ten temin edilebilir

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

EĞER BİR KIZA VIKONT VERİRSEN
Telif hakkı © 2011 Kieran Kramer'e aittir.
Tüm hakları saklıdır.

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue,
New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429995665
İlk e-Kitap Baskısı : Eylül 2011

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New
York, NY 10010.
Martin's Paperbacks baskısı / Kasım 2011

EĞER BİR KIZA VIKONT VERİRSEN

KIERAN KRAMER

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[TEŞEKKÜR BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[İKİNCİ BÖLÜM](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM](#)

[DÖRDÜNCÜ](#)

[BÖLÜM BEŞİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM YEDİ](#)

[BÖLÜM SEKİZ](#)

[BÖLÜM DOKUZ](#)

[BÖLÜM ON](#)

[ON BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM ON İKİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON](#)

[DÖRT BÖLÜM ON BEŞ](#)

[ON ALTINCI BÖLÜM](#)

[BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM ON](#)

[SEKİZ BÖLÜM ON DOKUZ](#)

[BÖLÜM YIRMI](#)

[BÖLÜM YIRMI BİR](#)

[BÖLÜM YIRMI İKİ](#)

[BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM](#)

[YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI](#)

[BEŞ](#)

[BÖLÜM YIRMI ALTI](#)

[BÖLÜM YIRMI YEDİ SONSÖZ](#)

[Ayrıca](#)

[KIERAN KRAMER İÇİN ÖVGÜ](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.